

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

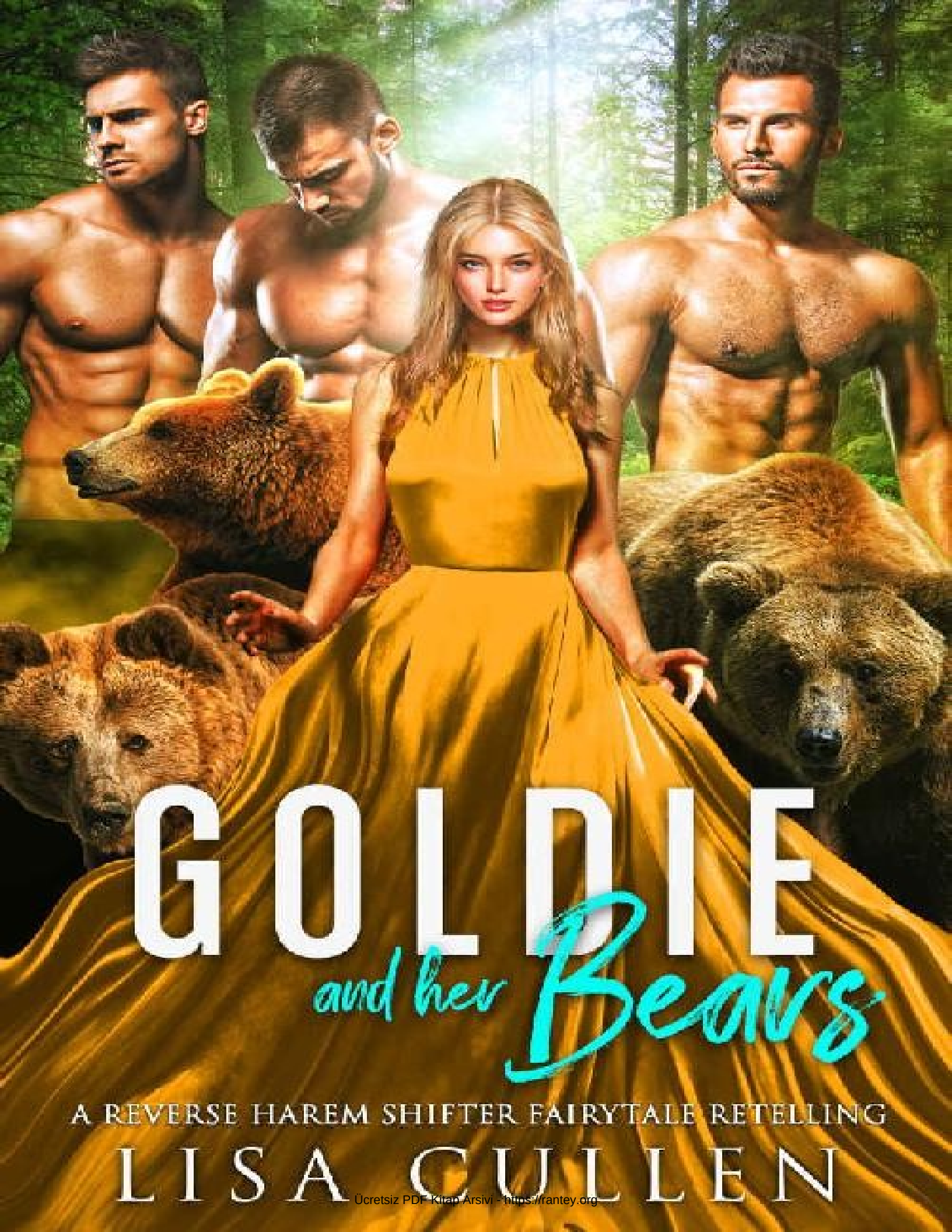
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GOLDIE

and her Bears

A REVERSE HAREM SHIFTER FAIRYTALE RETELLING

LISA CULLEN

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi - <https://frantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GOLDIE VE AYILARI

TERS HAREM SHIFTER PERI MASALI YENIDEN ANLATIMI

LISA CULLEN

İÇİNDEKİLER

Lisa Cullen'in Diğer Kitapları

Açıklama

Önsöz: Cassie

1. Cassie
2. Jasper
3. Cassie
4. Kai
5. Cassie
6. Chase
7. Cassie
8. Jasper
9. Cassie
10. Kai
11. Cassie
12. Chase
13. Cassie
14. Jasper
15. Cassie
16. Kai
17. Cassie
18. Chase
19. Cassie
20. Jasper
21. Cassie
22. Kai
23. Cassie
24. Chase
25. Cassie

Epilog: Marcus

Güzellik ve Canavarları (Sneak Peek)

Tüm Kirli Paranormal Peri Masalı Haremland Serisini Buradan Edinin

Lisa's Insider Club

© Telif Hakkı 2022, Yazar Lisa Cullen tarafından.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
Bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.
şekilde. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır. Bu sayfalarda tasvir edilen herhangi bir cinsel aktivite, kan bağı olmayan 18 yaş üstü yetişkinler arasında gerçekleşir.

LISA CULLEN'IN DİĞER ESERLERİ

Lisa'nın kitapları buharlı, bağımsız, bir HEA'ya sahip ve Kindle Unlimited'ta okumak için ÜCRETSİZ olan shifter romantizmleridir.

Dirty Paranormal Fairytale HaremLand Serisi (bu seri)

Güzellik ve Onun Canavarları | Alice ve Onun Şekil Değiştirenleri | Goldie ve Onun Kırmızı ve Onun Ejderhaları | Ayıları

Kunduz Deresi'nin Şekil Değiştirenleri Serisi

Diego | Landon | Aldo | Barrett | Darion

Lisa'nın Kutu Seti Fırsatları

Üç Kader Arkadaşı

Vites Değiştirici Koruması

Noel için Altı Vites Değiştiren

AÇIKLAMA

Kız kardeşim kendi macerasını yaşarken ben de Seattle'daki evimden ayrılıp ailemin kulübesini bulmaya karar verdim.

Kayboldum, yağmurdan donmuştum ve bulabildiğim ilk sığınağa girdim... ama yalnız değildim.

Hayatlarını değiştirecek bir sırrı olan üç ateşli adam burada yaşıyordu.

Ve hepsi benden bir parça istiyordu.

Bir ayı tuzağına yakalandıktan sonra bacağım iyileşirken onlarla kalmaya zorlandığımda adamlar arasındaki gerilim artıyor. Bu baskı küçük kulübe için çok fazla oluyor ve evin bir numaralı kuralı çiğneniyor.

Hayatımı değiştiren o sır artık o kadar da sır değildi ve tüm dünyam alt üst oldu.

Bacağım iyileşince .

Tek sorun ***şu*** ki... ***erkeklerin bana tecavüz etme şekliyle, gerçekten gitmek istiyor muyum?***

ÖNSÖZ: CASSIE

Cassie kendini bir sokakta buldu. Yol bittiği için değil, daha fazla gidemeyeceği için. Arabasının mahsur kalması riskini göze almadan olmazdı ve onu bu bataklıktan çıkarması için AAA'yı aramayı kabul etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Yağmur birkaç mil geride sadece birkaç çiselemeyle başlamıştı. Şimdi daha büyük damlalar düşüyor ve hızlanıyordu ve eğer fırtına tüm şiddetiyle başlamadan önce kulübeye varma umudu varsa, hemen ayrılması gerektiğinin tamamen farkındaydı.

Tek sorun, önünde olması gereken yolun yılların ihmali nedeniyle aşırı büyümüş olmasıydı. Kurumuş yaprak, yosun ve çimen katmanlarının altında gizlenmiş araba yolunun -daha doğrusu araba yolu olduğunu varsaydığı şeyin- dış hatlarını zar zor görebiliyordu.

Geceyi arabasında geçirmek istemediğinden, yolun geri kalanını ailesinin kulübesine kadar yürümeyi ve eşyalarının geri kalanını almak için sabah geri dönmeyi kabul etti.

Dışarı çıkarken, bir ay kalma kararını tekrar sorguladı. Sanki yapacak daha iyi bir işi varmış gibi. Asıl sorumluluğu Allison'a bakmak olduğu için, bu arayı hak etmekle kalmayıp, boş zamanlarında yapacak bir şeyler de bulabileceğini düşündü.

Kulübeye doğru son düzlüğe girerken kendi kendine, "İşte hiçbir şey olmuyor," dedi.

Telefonunu bir rehber olarak kullanarak ve araba yolundan görebildiği kadarıyla, Olimpik Ulusal Park'ın ormanının derinliklerine doğru ilerledi. Engebeli arazide adım attıkça, araba yolu giderek daha da silikleşiyordu. Fırtına şiddetini arttırdıkça yağmur da arttı ve tam işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, yerden yükselen yoğun bir sis yolunu bulmasını daha da zorlaştırdı.

Cassie gelmekle hata ettiğini düşündü. Geri dönmeyi düşündü. Hatta cebinden telefonunu çıkaracak kadar ileri gitti ama şarjının bittiğini fark etti.

"Kahretsın!" diye bağırdı. Sesi ağaçların arasında yankılandı ve fırtına tarafından bastırıldı.

Yürümesi gereken yola dair en ufak bir ipucu bulmak için umutsuzca çabaladı ama çabaları sonuçsuz kaldı. İlerlemeye devam etmekten başka çaresi yoktu. Bir fırtına sırasında ormanın ortasında duramazdı. Ayrıca, bu ormanda ne tür yaratıkların yaşadığından emin değildi ve açıklıktan ölmek üzere olan bir puma ya da başka bir yırtıcı hayvan için kolay lokma olmak istemiyordu.

Tek seçeneği ilerlemeye devam etmektir ve belki de ona göz kulak olan varlığın lütfuyla güneş tamamen batmadan ailesinin kulübesine ulaşabilirdi. Sonbaharın soğuğu ve yağmurun buzu sayesinde şimdiden titremeye başlamıştı. Parmaklarının uçları kızarmaya başlamıştı. Yakında bir sığınak bulamazsa geceyi çıkaramayacağını fark etti.

Cassie yürümeye devam etti. Ağaçlar gittikçe sıklaştıkça ve yağmur sadece etrafını saran uzun sedir, baldıran ve ladin ağaçlarının gölgelikleri tarafından durdurulurken yürüyordu. Yine de bu onun için çok az işe yaradı. Hâlâ donuyordu.

Daha fazla yürümeden, duvarlarına yaslanmış bir avuç ağacın gölgesine sığınmış bir kulübenin kararmış dış hatlarını fark etti. Ayakları manzaraya fazla dikkat etmeden ilerledi. Sıcak ve kuru bir yer bulma telaşıyla ağaçların kalkmış köklerinden birkaçına takıldı.

Elleri ateş gibi yanıyordu ama umurunda değildi. Neredeyse fırtınadan kurtulmuştu tam zamanında yetişmişti. Çok daha uzun ve

hipotermisinin etkilerini yaşıyor olabilir.

Tökezleyerek ön verandaya çıktı ve kapıya vurdu, avuçlarına yakıcı bir acı dalgası yayıldı.

Kimse cevap vermedi.

Bir an etrafına bakındı, eğer varsa bu kulübenin sahibini görmeyi umuyordu. Gözlerini etrafta gezdirirken verandayı kaplayan kir ve örümcek ağlarını fark etti. Buraya uzun yıllardır hiç sevgi gösterilmemişti.

Bu onun içinde bir umut uyandırdı ve buranın ailesinin kulübesi olup olmadığını merak etti.

Kapıyı denedi, kilitli olmadığını görünce şok oldu. Belki de değildir.

"Merhaba!" diye .

Kulübe dışarıdan terk edilmiş gibi görünse de içerisi nefis kokuyordu. Yine de sadece sayıklıyor olabilir.

Ne olursa olsun, kimse cevap vermedi ve o da içeri girmeye karar verdi. Dışarıda donarak ölmektense kendini açıklamak çok daha iyi . Bunu hiç tanımadığı insanlara yapamazdı.

Kapıyı arkasından kapattı ve sırlı sıklam olmuş giysilerini kurulamak ve sıkmak için dikkatlice banyoya doğru ilerledi. Daha sonra, küçük kulübenin içinde gezdirdiği su birikintilerini temizledi ve dolabın üzerinde soğumakta olan ekmekten biraz aldı.

Burada her kim yaşıyorsa, yakında geri döneceklerini düşündü.

Kanepeye oturdu ve yorgunluğuna yenik düştüğünü hissetti. Ev sahipleri döndüğünde onları ürkütmek istemediği için odalardan birine yöneldi ve yatağa uzandı. Yeterince kuruydu ve eğer yataklarından birini almasıyla ilgili bir sorunları varsa, gitmeden önce yatak takımlarını yıkayarak işleri yoluna koyacaktı.

Başka bir şey düşünmeden gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

* * *

Jasper

Jasper gözlerini tuzaklara karşı dört açarak ormanda ilerledi. Her birkaç adımda bir havayı kokluyor, ona ait olmayan bir koku olup olmadığını kontrol ediyordu. Kai ağaçların arasından soluna doğru ilerledi. Chase sağına doğru ilerledi.

Son birkaç aydır avlanırken çok daha dikkatli olmak zorundaydılar. Özellikle de tek başına avlanırken, ki geçmişte normalde de böyle yapardı. Bu ava katılmasının tek nedeni, şehirde yapması gereken bir işten dönerken iki oda arkadaşıyla yolunun kesişmesiydi. Onlara katılması için ısrar etmişlerdi. Ve küçük bir avın, kafasını dağıtmak için tam da ihtiyacı olan olduğunu düşündü.

Özellikle de o.

Nehre vardıklarında Kai, Jasper'ı köşeye sıkıştırdı; Jasper, Kai'nin peşine takılma ısrarının ardında gizli bir amacı olduğundan şüpheleniyordu.

"Ne oldu?" diye sordu her zamanki huysuz haliyle. "Sen gittin. Haber yok. Sonra ortaya çıkıyorsun ve aylarca farklı davranıyorsun. Ve kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

Jasper omuz silkti. "Kontrol etmem gerektiğini fark etmemiştim baba. Özür dilerim. Bir dahaki sefere bunu yapacağımdan emin olacağım."

Chase iç çekti. ", Kai. Haklı olduğu bir nokta var."

Jasper adama teşekkür ederek başını salladı. Aralarında daha nazik olan oydu. En azından en anlayışlısı.

Chase, "Kai de iyi bir noktaya değindi," diye ekledi. "Yaralandığından ya da öldürüldüğünden endişeleniyorduk. Ve son birkaç aydır garip davranıyorsun. Biz sadece yardım etmek istiyoruz."

"Hayret. Bu önemsemediğini bilmiyordum," dedi Jasper.

"Bu hiç komik değil," diye tersledi Kai.

"Bak," Jasper dedi aracılığıyla a sinirli iç çek. "I gitti bir arkadaşına yardım etmek için Haremland'a geldim."

"Arkadaşların mı var?" Kai, alaycılığını zar zor gizleyen bir ses tonuyla sordu.

"İster inanın ister " dedi Jasper, "biliyorum. Tüm önceki hayatımdan." Jasper kollarını iki yana açtı.

"Her şey yolunda mı?" Chase, sesinde her zaman Jasper'ın bu oda arkadaşı düzenlemesi hakkında daha iyi hissetmesini sağlayan bir endişe seviyesiyle sordu.

"Artık öyle," dedi Jasper. Bir an için düşüncelerine daldı. Acaba onlara biraz açılmalı mıydı diye düşündü. Ne de olsa geçiş sürecinde ona yardımcı olmak için ellerinden geleni . Onlar olmasaydı, kaybolurdu. Hatta belki de ölürdü. Ama bu gibi durumları kendine saklamakla ilgili söylenecek bir şey vardı. Yine de, her zaman onu kendilerine açılmaya iten bir yolları vardı.

Jasper elini saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çattı. "Biriyle tanıştım."

"Oh iyi. Şimdi 'bunu bir sır olarak saklama' olayını yeniden ele alacağız," dedi Kai.

"Onu aramaya gitmedim ki," diye tersledi Jasper. "Bir anda oluverdi."

"Ve..." Chase daha fazlasını öğrenmek istediğini söyledi.

Jasper yine omuz silkti. "Ve hiçbir şey. Bundan önceki hayatımdan eski bir arkadaşıma yardım etmeye gittim. Ona borçluydum. Sadece borcumu ödemek için gittim, başka bir şey için değil. Ama onlara bu tarafa kadar eşlik ettim ve kız arkadaşının kız kardeşiyle tanışmaya ikna edildim."

"Ve beklenmedik bir şekilde tanıştığın kişi kız kardeşin mi?" Chase sesinde hüzünlü bir tonla sordu. O aynı zamanda üç şekil değiştiren arasında umutsuz bir romantikti.

Jasper başını salladı.

"Hepsi bu kadar mı?" Kai sordu.

"Çoğunlukla evet," dedi Jasper.

Kai başını salladı. "Bize söylemediğin şey ne?"

Jasper iç çekti. Bir kez başladığında her şeyi açıklamak zorunda kalacağını farkındaydı. Başına kaldırılabileceğinden daha fazla bela açacak olan hata da buna dahildi. Soruşturmanın geri kalanından yaka silkmeyi düşündü ama Kai ve Chase'i bundan daha iyi tanıyordu. Er ya da geç onlara söylemek zorunda kalacaktı, hem de onların amansız ısrarları karşısında.

Sonunda Jasper kendini kaçınılmaz olanla savaşıma zahmetinden kurtardı.

"Neredeyse onun önüne geçecektim," dedi neredeyse tereddütle. "Oradan olabildiğince hızlı çıktım."

Kai başını salladı. "Seni o insanların etrafından dolaşmaya iten neydi?"

Jasper, "Ben bunu çoktan hallettim," diye tersledi. "Ne zamandan beri bu kadar kibirli ve güçlüsün?"

"Hepimizi öldürebilecek hatalar yapmadığım için," diye bağırdı Kai, Jasper'a yaklaşarak.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Jasper, her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. "Ve izlenmekten ya da kulak misafiri olmaktan bu kadar endişe duyan biri için öfke kontrolünü kaybediyorsun."

Patavatsızlıklarının yüzüne vurulmasından nefret eden Kai burnundan sıcak bir nefes çekti. Gözlerini oda arkadaşına dikti. "Hataların bize geri dönmese iyi olur."

"Yapmayacaklar," dedi Jasper.

Chase bir adım daha yaklaştı. "Yiyeceklerimizi toplayıp geri dönmeliyiz. Fırtına vurmak üzere."

Kai başını salladı.

Birkaç dakika içinde üçlü ihtiyaçları olan yiyecekleri topladı ve geri dönmeye başladı. Çok geçmeden Kai yüzünde çarpık bir ifadeyle havayı koklamaya başladı. Jasper havayı kokladı ve sadece dikkatini çekmekle kalmayıp inanılmaz derecede tanıdık gelen bir koku yakaladı. Nedenini bir türlü anlayamıyordu.

"Ne oldu?" Chase Kai'ye sordu. Havayı kokladı ve sonra omuz silkti, Kai ve Jasper'ı uyaran aynı kokuyu yakalayamamıştı.

Kai başını salladı. "Bilmiyorum."

"Birbirimizden ayrılmamalıyız," dedi Chase ve Kai balık koleksiyonunu Jasper'a teslim edip ormana doğru evlerinin bulunduğu yöne doğru giderken durdu.

Jasper içini çekti. "Onun için yeterince güçlü bir sakinleştirici olmadığına emin misin?"

Chase başını salladı. "Hadi... ona yetişmeye çalışsak iyi olur."

Jasper ve Chase koşmaya başladılar ama Kai onları kaybetmişti. Yöneldiği yön değişmemişti.

arkasında bıraktığı koku izleri. Jasper enerji tasarrufu için birkaç dakika sonra durdu. Chase de onu takip etti.

Jasper, "Yeterince çabuk yetişeceğiz," dedi.

Chase başını salladı. "Nereye gittiğini bilmiyormuşuz gibi değil."

"Ve eğer orada olmaması gereken biri gizleniyorsa..." Jasper sesinin kesilmesine izin vererek konuştu. Gerisini söylemeden omuz silkti.

Chase onun yerine, "Bu, izinsiz giren kişinin yapacağı son şey," diye sözlerini tamamladı.

Jasper iç çekti. Mülklerini ihlal eden zavallıya acıyordu. Gerçi bu muhtemelen sadece onun hayal gücüydü, yoldan geçen biriydi ya da ikisi arasında bir şeydi. Kai ile her şey mümkündü.

CASSIE

"Sen de kimsin ve yatağında ne arıyorsun?" Sert bir ses beni irkiltip uyandırdı.

Gözlerimi açtığım anda, kulübede kalarak ve bir yabancının yatağında uyuyarak ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım.

Kızgın bir adam tepemde dikilmiş, sanki evini istila etmiş pis bir böcekten başka bir şey değilmişim gibi bana bakıyordu. Nefesimi içime çektim ama hareket edemeyecek kadar korkmuştum. Koyu kahverengi gözleri öfke dolu bir şekilde bana odaklanmıştı. Kalın, sarı saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı, bu da yüz hatlarını bir şekilde daha da belirginleştiriyordu. Tüm vücudunu kaplayan şişkin kasları ve tüm bunların tehditkâr bir şekilde üzerimde yükselmesi yardımcı olmadı.

Korkutucu olduğu kadar muhteşemdi de. Bir yanım saçının ya da kısa sakalının nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

"Peki, izinsiz giren?" diye sordu.

"İzinsiz giren mi?" Fısıltıyı zorlukla aşan bir sesle tekrarladım.

"Ben onu kastetmedim.

."

"Değil sadece yaptı sen Mola içine benim Eve, ama sen vardır Ayrıca

izinsiz giriyorsun," diye tersledi.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Bu bir çeşit canlı kâbus olmalıydı. Kendimi gizlice çimdikledim. Acıdı.

Hayır. Rüya görmüyorum.

Bu, bu adamın gerçek olduğu ve durumumun ciddiyetten vahimliğe yükseltildiği anlamına geliyordu.

"Özür dilerim," diye kekeledim, işleri düzeltmeye çalışıyordum. "Bu bir hataydı. Rahatsız etmek istememiştim. Ama fırtınaya yakalandım ve ben-"

Altımdaki yatağı işaret ederek, "Yani, başka birinin evine gidip onun yatağında uyuyabileceğini mi düşündün?" dedi.

"Rahatsız etmek istememiştim. Donuyordum ve ," dedim sesim titreyerek.

Kolumu kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yataktan çekti. Kolumu kavrayan elleri canımı acıttı.

"Ow!" Dedim. "Yürüyebiliyorum. Canımı yakıyorsun."

"geleceklerin yanında bu hiçbir şey. Seninle işim bittiğinde ölmüş olmayı dileyeceksin," dedi beni yatak odasından çıkarıp koridordan oturma odasına doğru sürüklerken. Beni yere fırlattı. Hala ağrıyan ellerime ve dizlerime vuran acıya karşı bir gümbürtüyle yere düştüm. ". "

Sanki yapabilirmişim gibi. O kadar korkmuştum ki hareket edemiyordum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yerde oturmaya.... olacakları beklemeye devam ettim. Her ne olacaksa. Kesinlikle dayanılmaz derecede tatsız olacaktı.

Beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Bütün bu yolculuk bir hataydı. Daha iyi bilmeliydim. Ne düşünüyordum ki? Buraya gelmek yerine arabamda kalmalı ve fırtınanın dinmesini beklemeliydim. Akıllı insanlar böyle yapar. Ama heyecanım yüzünden sağduyum pencereden uçup gitti.

Ailemin kulübesini bulmaya çalışırken yaptığım tüm yanlış hamleleri düşünürken, adamın adımları döşeme tahtalarında yankılanarak doğruca bana doğru geliyordu. Mutfaktan gelen sesler bana doğru yankılandı. Yumuşak adımlar görüş alanımın dışından bana doğru yaklaşıyordu.

"Kim o?" diye sordu başka bir adam. Sesi daha yumuşak ve şaşkınlık doluydu. "O nereden geldi?"

Ona bakmadım. Hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

Yapacağım herhangi bir şeyin öfkeli adamı olduğundan daha fazla

kızdırabileceğinden endişeleniyordum. "Bir izinsiz giren," diye tersledi az önceki adam hışımla kulübenin içinden. "Nereden önemli değil."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Aşçı kızgın adama sordu.

Önümdeki adamın titremeye başladığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Dehşet içinde donup kalırken gözlerim büyüdü ve ağzım açık kaldı. Elleri yumruk haline gelirken inledi. Belki de hâlâ rüya görüyordum çünkü dönüşmesine imkân yoktu. Görüşümün bana sağladığı her şeye rağmen, daha da büyümüş gibi görünüyordu. Teni koyulaşmıştı. En azından ben onun derisi olduğunu sanıyordum.

Emin olamıyordum. Gözlerimi kaçırmaya çalışsam da ona bakmaya devam ettim, önümdeki adamın korkunç bir şeye dönüşmesinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Ön kapıdan odaya başka biri girdi. Çok yakındı. Görüş alanımdaydı. Ama ona doğru bir hamle yapmaya cesaret edemezdim. Canavar beni parça parça etmek üzereyken olmazdı. Odaya giren şekil hareket etti. Gözlerim ona kaydı. Bana bir kez baktı ve gözlerim onun mavileriyle birleşince tanıdık geldi.

Jasper.

Ne zaman önce olursa olsun, kız kardeşimi eve getiren dördüncü adamdı. Aceleyle gitti. Nedenini hâlâ anlamamıştım. Geri dönüp beni görmesini bekledim ama hiç gelmedi. Bunun onu son görüşüm olduğunu düşündüm.

Aşinalık onu da etkiledi. Çünkü nefesini içine çekti ve bakışlarını benimle kafamı koparmak üzere olan kişi arasında değiştirdi.

"Kai, dur!" Jasper gözlerimin önünde değişen adama "Dur!" dedi.

Adam -daha doğrusu canavar- dinlemeyi reddedince, Jasper ikimizin arasında durdu.

"Geri çekil. Şimdi. Onu tanıyorum," dedi.

Yere bakarken nefesimi içime çektim. Başım ağırlıksızlık hissiyle doldu. Görüşüm bulanıklaştı. Nefes almakta zorlanıyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyordu. Bayılmama saniyeler kalmıştı.

"Nasıl?" Kai, diye tahmin ettim, sordu. Sesi Jasper'a inanmış gibi gelmiyordu. Onun için çok kötü. Gerçi Jasper da pek bir şey bilmiyordu.

beni tanıdığını söylemek için. Daha yeni tanışmıştık ve aramızda bir bağ olduğunu düşünsem de onun da aynı şeyi hissettiğinden emin değildim.

"Sana daha önce bahsettiğim kişi o. Seattle'da tanıştığım kişi," dedi Jasper.

"Sözde kaçıp gittiğin mi?" Kai sordu. "Buraya nasıl geldi? Seni takip mi etti?"

"Hayır. Bu imkânsız olurdu," dedi Jasper. "Geri çekil, birkaç nefes al. Buraya gelmesinin bir nedeni olmalı ve bunun bize izinsiz girmek olduğundan şüpheliyim."

Kai homurdandı. "İyi bir mazereti olsa iyi olur. Yoksa ne söylediğinizin ya da ne yaptığınızın bir önemi kalmaz."

Eller sırtımı okşadı. İçime kapandım, inliyordum ve hâlâ hayatımdan endişe ediyordum.

"Sakin ol. Benim." Jasper'ın sesi yatıştırıcıydı. "Kalkmana yardım edeyim."

Başımı salladım. Elleri altına uzandı ve kalkmama yardım etti. Beni şöminenin önündeki kanepeye götürürken, buradaki tek özgürlük fırsatına kısa bir süre baktım. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Gülümsedi ve omzunun üzerinden baktı. "Chase, içecek sıcak bir şey ister misin? Şekerli olsun. Sanırım şoka giriyor."

İç çektim. Bu, bu meşhur boktan pastanın üstündeki krema olacaktı. Ama pekâlâ haklı olabilirdi. Jasper birkaç dakikalığına uzaklaştı ve elinde sıcak bir yorganla döndü. Yorganı kucağıma örttü ve yere yerleşti. Yüzünü bana döndü ve birkaç dakika beni inceledi.

"Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Deneyeceğim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni takip etmiyorum," diye mırıldandım. Kalbim daha yeni yavaşlamaya başlamıştı ve nefeslerim ancak düzleşmeye başlamıştı. Ellerim hâlâ titriyordu ve battaniyenin altına saklandıkları için minnettardım.

"Belli ki," dedi. "Peki, beni nasıl buldun?"

"Tam olarak seni aramaya gelmedim. Ailemin kulübesini arıyordum. Ailem öldüğünde bana kaldı. Sadece buldum

Nerede olduğu ya da hangi noktada kaybolduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece havanın soğuk ve ıslak olduğunu ve hipotermimin başladığını biliyordum. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptım. Gerçekten rahatsız etmek istememiştim."

Başını iki yana salladı. "Kafam karıştı." "Benim de öyle," dedim.

Chase olduğunu tahmin ettiğim adam, elinde buharı çıkan bir kupa tutarak önümde yürüdü. Bebek yüzlü bir şekilde ge görünüyordu. Koyu kahverengi saçları başının tepesinde kısa kesilmişti. Gözleri geniş ve , sanki dünya henüz onun umutlarını ve masumiyetini elinden almamış gibiydi. Kai'ninkilerden daha yumuşak bir renkteydiler. Daha altın sarısı. Hazel. Bakışlarıyla karşılaştığım anda beni ilerine çektiler.

"Sıcak ikolata?" diye sordu dizlerimin bağını bir gülümsemeyle.

Bakışlarımı onun ela gözlerinden çekerken sııttım. "Teşekkür ederim."

 yetişkin adamın elinde sıcak çikolata olması garipti. Asla tahmin edemezdim. Yine de hoş bir sürpriz oldu. Sıcak çikolataya bayılırdım.

Kupayı aldım ve zengin, kadifemsi aromasını içime çektim, ardından hafifçe kenarına sıvının st kısmını küçük bir yudum alacak kadar soğuttum. İki dilime değdiği anda duyularım canlandı. ikolatanın kreması... ilahi bir şeydi. Hayatımda içtiğim en lezzetli sıcak ikolataydı.

Jasper, "Lütfen devam edin," diye .

Onun güzel mavi gözlerine baktım ve gülümsedim. "Arabamdaki GPS beni tüm o çalılıkların arasında gizlenmiş bir araba yoluna yönlendirdi. Ailemin lmnn üzerinden yıllar geçtiği için bana mantıklı geldi ve söyleyebileceğim kadarıyla kulübeden haberdar değildim. Yani, orada kaldığımı hiç hatırlamıyorum."

Alnımın ortasında bir çentik oluşurken salladım. Bunun doğru olup olmadığını bile merak ediyordum. Nadiren ailece tatile çıkardık. Hiçbirinde bir kulübe hatırlamıyorum.

"Her neyse, fırtına başladığında araba yolunu takip ettim. Sonunda sis yüzünden araba yolunu gözden kaybettim. Kayboldum ve sonra bu kulübeyi buldum. Kapıyı çalmayı denedim ama kimse cevap vermedi ve kapı kilitli değildi. Ön verandanızda donarak ölmek yerine kendimi içeri attım, kurulandım ve yatmadan önce izlediğim suyu temizledim."

Jasper bir elini alnıma koyarken kaşları konsantrasyonla birbirine yaklaştı. "Muhtemelen hipotermik olmanın eşiğindeydin."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Jasper dikkatle Kai'ye bakarken, "İyi ki içeri girmişsin," dedi.

"Yine de bir hataydı. Daha iyisini biliyordum ama hayatta kalmak için hareket ediyordum. Eğer çok sorun olmayacaksa, gitmem gereken yere ulaşmamda bana yardımcı olursanız sevinirim. Size daha fazla yük olmak istemiyorum. Özellikle de davetsiz olarak."

"Eminim bir şeyler ," dedi Jasper. Ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Oh, aşkına-" Kai tersledi. "Elbette, suçluya yardım edelim."

"Kai... bu kadar yeter," diye uyardı Jasper. Arkadaşına ters ters bakmasını izlerken gözlerinin önünden koyu bir gölge geçti.

"Mutfak toplantısı mı?" Chase teklif etti.

Jasper bakışlarını onun üzerinde sabitledi ve benim bakışlarımla buluşmadan önce başını salladı. Yumuşakça gülümsedi. "Geri döneceğim."

Başımı salladım ve sıcak çikolatamı içmeye devam ederken adamlar mutfaktan sessizce evlerindeki varlığını tartışıyorlardı.

JASPER

Kai öfkeden kuduruyordu ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bu yüzden, Chase gecenin geri kalan yemeğine başlamak için ilerlerken, ben geride durdum ve yolun geri kalanını yürümek için acele etmedim. Ön kapıya yaklaştığımda ormanın yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyordu. Sonra bir kadın sesi duydum ve bu beni Kai öfkесinin merhametine kalmış her kim varsa parçalamadan önce içeri girmeye itti.

Ama içeri adım attığımda gözlerime inanmakta zorlandım. Cassie, Allison'ın kız kardeşı, sadece evimde değildi, aynı zamanda Kai'nin ayaklarına kapanmıştı. Araya için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bir ya da iki dakika daha geç kalsaydım oturma odasında temizlenmesi gereken kanlı bir pislik olacaktı.

Hesaba tek şey, onu korumak için duyduğum şiddetli dürtünün beni ele geçirmesiydi. Kai'nin Cassie'yi korkutmaya devam etmesine izin veremezdim. Ya da onu tehdit etmesine. Onun evinden kaçtığım andan beri düşünmeyi hiç bırakmadığım tek kişiye, yer değiştirmeye saniyeler kala.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Ama şimdi gözümün önünde olduğu için, üç şekil değiştirenle birlikte bir evde olduğu gerçeğini unutmakta zorlandım. Onu korumak istedim. Onu yakınımda ve güvende tutmak için.

Kai şekil değiştirmeye ve bir numaralı kuralını çiğnemeye saniyeler kalmıştı. Bir insanın önünde yer değiştirmek yok. Hayvanımı bir sır olarak saklamam konusunda bana verdiği onca öğütten sonra, birine yeterince güvenene kadar

onlara göstermek ve onlara ne kadar güvendiğime bakmaksızın kendimi kime gösterdiğim konusunda özellikle dikkatli olmak. Bu adamın cüreti.

Öfkesi her zaman kısa olmuştur ama yaptığı şey çok saçmaydı. Evimizdeki zararsız bir insan yüzünden kontrolünü kaybetmek... Sadece kendisiyle çelişmekle kalmıyor, öfkesini kontrol edemediği için her şeyi mahvetmek üzereydi. Kai'nin standartlarına göre bile, bu onun için yeni bir düşük seviyeydi.

Chase'den çok Kai'den, ama Chase'in bile nadiren birkaç kez kontrolünü kaybettiği . Bizim hayatımızda bir tanesi bile çok fazlaydı ve bu riski . Bu aynı zamanda benim de mesafemi korumam gerektiği anlamına geliyordu. Bir keresinde neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Bir daha o kadar yaklaşmaya kesinlikle izin veremezdim.

Cassie'nin hayatını kurtarmayı başardıktan sonra kontrolümü kaybettiğim için onu tehlikeye atarak bu kurtarmayı tehlikeye atarsam kendimle yaşayabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Küçük toplantımız için mutfakta dururken Kai' "kadın" hakkındaki tartışmalarını dinledikten sonra, sonunda bıktım ve onu düzelttim.

"Adı Cassie, moron," dedim mutfağın kapısına yaslanarak. Onu kontrol etmek için başımı dışarı uzattım. İfadesiz bir şekilde ateşe bakıyordu. Geri döndüğümde Kai'nin bana ters ters baktığını gördüm.

"Affedersiniz?" diye sordu. Sorusu gerçek bir sorudan çok kendimi tekrar etme ve alaycılığımın beni nereye götürdüğünü görme cesaretiydi.

"Adı Cassie' dedim," diye tekrarlardım. "Öfken seni sağır ediyor."

"Bunların hepsi senin için büyük bir şaka, değil mi?" diye sordu, başını salladı ve sonra burnunun kenarını çimdikledi.

Chase başını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı. Çocuk gibi görünebilirdi ama yaşının ötesinde bir zekâya sahipti. Üstelik sabırlıydı da.

"Hayır. Ama onu kurtların önüne atacaksanız, gerçek olsun ya da olmasın, en azından ona ismiyle hitap etmelisiniz. O cinsiyetinden ya da türünden daha fazlası."

"Elbette," dedi Kai. "O aynı zamanda bir hırsız ve izinsiz giren biri." Gözlerimi devirdim.

"O kalmalı," dedi Chase. Ela gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "En azından bu gece için."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?" Kai, "onun" derken başparmağını bana doğru iterek sordu.

Ocağın üzerindeki tencereyi karıştırırken, "Benim tuttuğum tek taraf namustan yana," dedi. "Dışarısı ıslak, soğuk ve son derece karanlık. Özellikle de bir insan kızı için. Onun dışarıda kalmasını ve yaralanmasını hiç istemem."

"Ona güvenmiyorum," dedi Kai. "Bir sokak köpeğinden farkı yok. Çok yakında kapımızı çalıp bizi ele geçirecek insan lejyonları olacak."

Homurdandım. "Bu pek de üzerinde durulacak bir konu değil. Kimseye güvenmiyorsun."

"Sana güvenmiştim." Kai tersledi. "Bak bu beni nereye getirdi." Omuz silktilim. "Senin sorunun. Benim değil."

Kai homurdandı.

Chase bir kase balık yahnisi hazırlarken, "Bak, oylamada sen yenildin," dedim. "Cassie benim yatağımı alabilir. Ben kanepeyi alacağım. Onu beslerim, giysilerimden veririm ve en azından bu gece ısınır. Yarın sabah, nereye gitmesi gerekiyorsa ona kendim eşlik edeceğim. Ondan sonra hayatından sonsuza dek çıkmış olacak."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Kai, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşarak. "Ondan ve burada kalmasından kaynaklanacak her türlü zarardan seni sorumlu tutuyorum."

"Peki," dedim, gözümü kırpmadan. "Artık gidebilir miyim? Yahni soğuyor."

Onun için anahtar buydu. Geri çekilmeyi reddetmeli ve ona gözünüzü korkutmanın zevkini . Kai ve onun öfkesiyle başa çıkabilecek çok fazla insan yoktur. Bildiğim sadece iki kişi odada duruyordu. Ben de onlardan biriydim.

Kai oflayıp pufladı ve benden önce odadan çıktı. Çok yatak odasının kapısı çarparak kapandı.

İçimi çektim ve yemeği Cassie'ye götürmeden önce Chase'e kısa bir bakış Kendini kanepenin köşesine sıkıştırmıştı. Gözleri bir fare kadar genişti, her şeyi içine çekiyordu. Hâlâ korkuyordu. Onu suçlayamazdım. Yemek kabını ona uzattım ve o aldı. Yanına oturdum ve gülümsedim.

"Ye bakalım, güzelim. Yarın için gücüne ihtiyacın olacak," dedim.

"Beni götüreceksin mi?" diye sordu ve ardından ilk kaşık yahnisini aldı. O andan itibaren konuşma unutuldu. Sanki aylardır yediği ilk yemekmiş gibi kaseyi mideye indirdi. Ama bu Chase'in yemeğiydi. Bunu herkese yapardı. Özellikle de yemeği seven birine. Kıvrımlarına bakılırsa o da seviyordu. Yemek yemeyi seven bir kadına hayrandım.

"Biraz daha ister misin?" Kase boşaldığında sordum. "Çok var."

Gözleri büyüdü. "Lütfen mi?"

Boş kâsesini alırken gülümsedim. "Hemen döneceğim."

Mutfağa girip bir kâse daha hazırladım, Chase de tezgâha yaslanmış kendi kâsesini mideye indiriyordu.

"İkinci kez mi istiyor?" Chase sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Yemek yiyebilen kadınları severim," diye mırıldandı güveç lokmaları arasında.

"Ben de öyle dostum," dedim ve ikinci kâseyi alıp Cassie'nin yanına döndüm.

"Teşekkür ederim," dedi parlak mavi gözleriyle bana bakarak. "Yemek yemeyecek misin?"

"Birazdan. Önce yeterince yediğinden emin olmak istedim," dedim. "Ayrıca, seni yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor."

Yanakları kızardı ve gevezelik ettiğim için kendimi tekmeledim. Boğazımı temizledim odaklanıp konuşacak başka bir şey bulmaya çalıştım.

Kekeledim. "Neyse... Yemeğini bitirdiğinde daha rahat kıyafetler giyebilir ve güzel bir uyku çekebilirsin."

Gözleri büyüdü. İçlerindeki mavi parlıyordu. "Sanırım uyumakla işim bitti."

"Saçmalama," dedim. "Enerji toplamak için uyumalısın. Güvende olacaksın. Söz veriyorum."

"Bundan emin değilim," dedi ve gözleri Kai'nin kendini kilitlediği koridora doğru kayarken başını yavaşça salladı.

Odasında.

"Kai gecenin geri kalanında seni rahatsız etmeyecek," diye teklif ettim. "Ayrıca, senin için yatağımdan vazgeçiyorum."

Bakışları tekrar benimkine kaydı. "Ne? Neden?"

Omuz silktim. "Çünkü yapılacak en doğru şey bu."

"Nerede uyuyacaksın?" diye sordu endişeyle.

Kıkırdadım. "Kanepede. Benim de uyku hafiftir. Kai bir şey yapmaya kalksa bile kapının gıcirtısını duyup onu durdururum."

Her şeyi anlamaya çalışırken gözlerini kırıştırdı. Sonunda nefesini bıraktı ve "Tamam" dedi.

"Tamam." Gülümsedim.

Dişlerime odaklandı ve yanakları tekrar kızardı. "Ama sadece bu gecelik."

Başımı salladım. "Anlaştık. Şimdi yemeğini bitir."

"Ben çoktan bitirdim," dedi gülümseyerek ve kâsesini eğerek, böylece her şeyi yediğini görebiliyordum. "Şefe saygılar."

Kıkırdadım ve kâseyi aldım. "Onayladığını ona bildireceğimden emin olabilirsin."

Kaseyi mutfığa götürdüm ve oturma odasına döndüm. "Ne dedi?" Cassie sordu.

"Orada değildi. Muhtemelen çoktan yatmıştır," dedim ve elimi uzattım. ", seni ."

Kıkırdadı ve kalbim garip bir takla attı.

Odama girdiğimde şifonyerime yöneldim ve birkaç eşofman altı ile bir tişört çıkardım. Onları yatağa attım. "Bunları ödünç alabilirsin. Üzerindekilerden çok daha rahatlar. Bir şeye ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım."

"Bu gece için iyiyim. Teşekkür ederim. Her şey için," dedi parmaklarını sarı saçlarının arasında gez.

Başımı salladım. "İyi geceler, Cas."

Gülümsedi. "İyi geceler, Jasper."

Kapıyı kapattım ve koridordan geçip doğruca ön kapıdan çıktım. Şu an için bana ihtiyacı yoktu ve kontrolümü tekrar kaybetme riskine girmeden önce kaçmam ve ayımı serbest bırakmam gerekiyordu. Onda hayvanımın tepki vermesine neden olan bir şey vardı. Bir şey

Onu kendime çekip asla bırakmak istemem.

Belki temiz hava kafamı temizler de ikimizi de Kai'nin kötü tarafına koymadan doğru düşünebilirim.

CASSIE

Giyindikten sonra en uzun süre tavana baktım. Jasper'ın kıyafetlerinin kokusunda bir şey vardı. Bana evimi hatırlatıyorlardı. Ayrıca çok rahatlardı. Kısa bir süre kollarının bana sarıldığında nasıl hissedeceğini düşündüm. Ya da dudaklarının tadının nasıl olacağını. Ama sonra Kai'nin öfkeli gözleri fantezimi böldü ve her şeyi mahvetti.

Kaşlarımı çattım. Harika bir ilk izlenim bırakmak buraya kadarmış. Chase içeri girmeme aldırıyor gibiydi. Koşullar göz önüne alındığında doğru kararı verdiğime inanıyor gibiydi.

Aklım yemeklerine takıldı; bu kadar lezzetli yemekler yapmak için bu kadar özen gösteriyorsa, karşı cins söz konusu olduğunda da bir iki şey biliyor olmalıydı. Bu düşünce dudağımı ısırmama neden oldu.

Yine de, hiç şaşmadan, bilmem kaçınıcı kez, Kai aklıma geldi ve her şeyi yeniden mahvetti.

Görünüşe göre saatlerce kendimi bu şekilde eğlendirdim. Uyku benden kaçmaya devam etti. Hayal kırıklığına uğrayarak küçük fantezilerimden vazgeçtim ve gözlerimi zorla kapattım. Nefes alış verişimi düzenledim. Eğer uyumak bir seçenek değilse, azından biraz rahatlayabilirdim. Belki burada yeterince uzun süre yatarsam uyku gelirdi.

Gözlerimi kapattım, nefesimi dengeledim ve yatağın içinde eridim. Görüntüler açılmaya başladı, Kai'den başka bir şey görmeyene kadar sayfaların çevrilmesi, bulanıklaşması ve karışması gibi hareket ediyordu.

Beni karanlık bir tünelde kovaladı. Sonunda ışık vardı, ama ne kadar koşarsam , tam arkamdaydı ve her saniye daha da yaklaşıyordu. Düştüm. Acı dizlerimde dalgalandı. Kai'nin çılgın bir dönüştüğünü görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Bir iblise. Sadece yarım yamalak tahmin edebildiğim bir şey.

Yeterince hızlı uzaklaşamadım. Beni dev eliyle sıkıca kavradı ve ağzını sonuna kadar açtı. İğne kadar ince uçları olan keskin dişleri bana doğru eğildi. Salyası yüzümü kıl payı ıskalayarak aşağı damladı.

Başımı dişledi.

İrkilerek uyandım, Jasper'ın yatağında doğrulurken nefes nefese kalmıştım. Nefesimi toparlamaya çalışırken, bakışlarımı odadaki her gölgede gezdirerek Kai'yi aradım. Çünkü kâbusum, onun beni öldürmeye hâlâ kararlı olmadığına beni ikna edemeyecek kadar gerçek görünüyordu.

Kabusumun görüntüsü tekrar tekrar gözümün önünden geçerken kalbim hızla çarpıyor, her atışı hayatımda hiç hissetmediğim kadar sert atıyordu. Uykumda bile, Kai her şeyi mahvetmek için oradaydı.

Neyse ki, gözlerim beni yanıltmıyorsa, Kai odada değildi. Kalbim yatıştığında evin son derece sessiz olduğunu fark ettim. Tüm bu bölge Seattle'dan çok farklıydı. Uzaktan ne trafik sesi ne de köpek havlaması geliyordu. Yüksek sesli müzik ya da korna sesi yoktu. Sadece ezici bir sessizlik. Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim. Evin ne kadar sessiz olduğu mu, yoksa kâbusumun ne kadar korkunç derecede gerçek görüldüğü mü?

Kai benden nefret ederdi. Onun bölgesine girmiştim. Davetsizdim. Anlayışlı bir konuşma için tek şansım, kendimi onun evine bıraktığım anda yok olmuştu.

Tüm bu yolculuk büyük bir hataydı. Kendi başıma düzeltebileceğim bir hata. Jasper'ın beni ailemin kulübesine teklif ettiğini hatırlamama rağmen, havlu atıp eve dönüyorum.

Jasper'ın yatağından çıktım ve ışığı yaktım. Dikkatlice kendi kıyafetlerimi giydim ve ayakkabılarımı . Parmak uçlarımla yatak odasından çıktım ve koridordan ön kapıya doğru ilerlemeden önce ışığı kapattım.

Neyse ki ses çıkarmadan eve vardığımda elimi kapı koluna dayadım ve tereddüt ettim. Tüm bu denklemde minnettarlığımı ve gecenin bir yarısı ortadan çok daha fazlasını hak eden iki kişi olduğunu fark ettiğimde alt dudağımı çiğnedim.

Yakın çevremde bir parça kağıt ve yazacak bir şeyler aradım. Hiçbir şey bulamasam da bu beni caydırmadı. En azından onlara teşekkür edebilir ve rutinlerini bozduğum için özür dileyebilirdim.

Mutfağa yöneldim ve birkaç çekmeceyi açtım. Üçüncüsünde bir kâğıt ve bir kalem buldum.

"Mükemmel," diye fısıldadım kendi kendime, sonra mutfak kapısının hemen dışında duran masaya doğru yöneldim ve bir sandalyeye oturdum.

Sevgili Jasper ve Chase,

Bana bir iyilik yaptınız ve buradayken benimle ilgilendiniz. Teşekkür ederim. Bir mektuptan çok daha fazlasını hak ettiğini biliyorum.

Sizi bu şekilde atladığım için özür dilerim, ama uyuyamadım ve tüm bu yolculuğun büyük bir hata olduğunu fark ettim. Sadece felaketle sonuçlanacaktı. Hepimiz daha iyi olacağını düşündüğüm bir şey. Eğer tekrar Seattle bölgesine gelersen, beni ara. Kahve içmeye gideriz.

O zamana kadar, size en iyisini

diliyorum. Her zaman,

Cassie

Kalemi mektubun üzerine bıraktım ve masadan kalkıp tekrar kapıya yönelmeden önce birkaç dakika boyunca kelimelere baktım. Kendime sürekli bunun en iyisi olduğunu söylüyordum.

Ön verandaya çıktığımda kulübenin içine baktım. Her yer sessizdi. Jasper ya da Chase'i bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Eğer Kai'yi tekrar görürsem, bu çok erken olacaktı. Çok erken. O olmadan sonsuza dek yaşayabilirdim. Ve ikimiz arasında onun için de kaybolmuş bir sevgi olmadığından emindim.

Ama diğer ikisi? Onlarda beni onlarsız olduğumdan daha güçlü ve eksiksiz kılan bir şey vardı ve hepsi

aşk romanlarında anlatılan o çılgın şeyler. Sonunda Chase, Jasper ve benim birbirimizi tekrar görüp göremeyeceğimizi sadece zaman gösterecekti.

Şansım olmasını umuyordum.

Keşkeler ayrılmamı kolaylaştırmıyordu. Bu yüzden iç çekerek kapıyı ve bu yere rastladığımda izlediğim yola doğru döndüm. Adımlarımı takip etmek için elimden geleni yaparsam şafak sökmeden arabama dönmüş olurum ve geri dönüp eve gitmeden önce biraz uyuyabilirim diye düşündüm. Dikkatli olur ve etmezsem, nispeten kolay olacaktı.

Kız kardeşim olmadan kesinlikle aynı olmasa da ve asla olmayacak olsa da, burası evimdi. Zamanımı doldurmak için başka bir yol bulmalıydım. Artık macera yok.

Bir kıskançlık acısı midemi sıkıştırdı.

Kız kardeşimle gurur duymama rağmen onu kıskanıyordum da. Onun maceralarını kıskanıyordum. Ayrıca erkeklerini de. Vasat, kız kardeşime verebileceğim bir tanım asla değildi ve şu anki hayatı onun olduğu her şeye ve çok daha fazlasına uyuyordu. O benim olmak istediğim her şeydi.

Beni ele geçiren yeşil böceğe rağmen kız kardeşimle de gurur duyuyordum. Kendisi ve hayatıyla ilgili bir şeyler yapmıştı ve artık benim ona ebeveynlik yapmama ihtiyacı yoktu.

Onu özlüyorum.

Yürüyüşümde durdum ve bir ağaca yaslandım. Gündüzleri etrafımdaki arazide ilerlemek zordu. Geceleri çok daha zordu. Sis olmamasına ve neyse ki yağmur yağmamasına rağmen hava soğuktu ve önümde uzanan gölgelerin ötesine bakmak zordu.

Ormanın büyük bir kısmı uykudaydı. Üzerimdeki ağaçların dalları arasında hafif bir esinti dans ediyordu. Ses, doğanın ninni söyleyen küçük rüzgâr çanları gibiydi. Benden uzakta, ay ışığı dilimleri gölgeliklerin boşluklarından sızmayı başarıyor, ıslak zemini, ağaç köklerini ve her şeyi çevreleyen çalıları vurguluyordu.

Çok güzel bir manzaraydı. Keşke bir fotoğrafını çekebilseydim de sonsuza dek hatırlayabilseydim.

Ancak bunların hiçbiri ne yöne gideceğimi hatırlamama yardımcı olmuyordu. Telefonumu ama şarjı bitiyordu.

Bu tehlikeli arazide yürürken yolumu aydınlatmak için kullandım. Daha da kötüsü her şey aynı görünüyordu. Her yönden.

Kendime asla yön bulmakta zorlanıyorum demezdim. Ama bu ormanda? Kesinlikle. Yine de yönün yüzüme tokat gibi çarpmasını bekleyerek arabama daha çabuk ulaşamayacağımı anlamıştım. Kulübeye giderken gördüğüm manzaranın detaylarını hatırlamak için elimden geleni yaptım ve hatırladıklarımla çoğunlukla eşleşen yöne doğru ilerledim.

Zemin çok ıslaktı, çamurda, kayalarda ve yosunlarda kayıp duruyordum. Beni sabitlemek için ağaçları kullanmak zorunda kaldım. Bir saat sonra her şeyi kavramaya başlamıştım. Gölgeler solmaya başlamıştı. Ormanın tanıdıklığı karşısında kendi kendime gülümsedim. Doğru yöne gidiyor olmalıydım.

Nereye gittiğime dikkat etmeyi bıraktım. Hızımı arttırdım. Neredeyse geri dönecek olmanın heyecanı bir dizi dikkatsiz hata yapmama neden oldu. Çok geç olana kadar göremediklerim.

Bacağımdan kopan sert ve metal bir şeye bastım. Yere düşerken vücudumu kör edici bir acı kapladı. Doğrudum ve bacağımın etrafını yoklayarak üzerime yapışan şeyi çıkarmanın bir yolunu aradım. Parmaklarım bir ayı tuzağının keskin, çelik dişlerine değdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve nefesim .

Saniyeler geçtikçe bu en büyük hatayı yaptığımı fark ettim. Ve etrafta bana yardım edecek kimse yoktu.

Nefesimi içime çektim ve sırtımı yere atmadan önce olabildiğince yüksek sesle ve uzun süre çığlık attım, etrafımdaki dünya yeni bir günün şafağıyla aydınlanırken ağaçların gölgesine baktım.

"Siktir et onu. Hepsinin canı cehenneme," diye mırıldandım kendi kendime biraz uyumaya çalışırken. "Cassie. Her şeyi mahvetti."

Doğru pozisyonu bulmaya çalışarak birkaç saniye yatağımda döndüm durdum. Ama ne yaparsam yapayım. Rahatsız, kızgın ve huzursuzdum.

"Beni mahvetti," dedim kendi kendime.

İçim içime sığmıyordu. Çok , bunu açıkça görebiliyordum. Ama tehlikeli derecede güzeldi ve onu ilk gördüğüm andan beri gardımı almıştım. Öfkem damarlarımda kanamaya devam ediyordu. Ortaya çıkıp hayatımdaki her şeyi altüst etmeye nasıl cüret ederdi? Yatağımda uyuyan kızı ilk gördüğüm andan beri kalbim hiç yavaşlamamıştı. Şu anda çalıştığım yatakta. Şimdi onun kokusuyla kaplı olan ve solmayı reddeden.

O her yerdeydi. Kokusu soluduğum havaya sinmişti. Ne yaparsam yapayım, ondan uzaklaşamıyordum. Kendi lanet evimde bile. Kendi yatak odamı boş verin. Kimsenin girmediği tek yer. Benim özel mabedim.

hafıfledi ve sersemledi. Bu his beni daha da sinirlendirdi. Ve aksi yöndeki tüm çabalarımın rağmen lanet olası ruhumu kurtarmak için rahat edemiyordum.

"Lanet olsun ona," diye homurdandım. "Cehenneme kadar yolu var."

Beni bir çılgınlığa sürükleyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. O sadece bir kızdı. Elbette, çok güzeldi.

ölümcül bir tarafı vardı. Ayrıca sağduyudan yoksun bir kadındı. Size ait olmayan bir eve girmemek genel bir kural değil ? Kapının kilitli olup olmadığına bakılmaksızın. Gerçekten de kimin evine girdiğine dair hiçbir fikri yoktu ve Jasper durup dururken içeri girdiğine inanmamı istese de içgüdülerim bana tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Gelişinin kasıtlı olmaması için fazla tesadüfi olması gerekiyordu.

Bu bulmacanın çözümünü bulmak için uykumu değiştirdim. Bir cevap ararken, çok geçmeden en mantıklı tek bir neden olduğunu fark ettim. O bir cadı olmalıydı, bu da Jasper'ın neden onu kurtarmak için bu şekilde açıklıyordu. Onu sözde "tanıdığı" için değil. Benim ve kardeşlerimin iyiliği için gitmesi gerekiyordu. Ama Chase ve Jasper'ı büyüü altına almış, her fırsatta bana karşı oy kullanıyordu. Bu konuda başka seçeneğim yoktu. O etrafta olduğu sürece olmazdı.

Ve sayesinde kendi yatağımda uyuyamadım çünkü yatağımı kirletmişti. Diğer tek seçeneğim ormanda uyumaktı. Gerçi Chase ve Jasper hayatıma girmeden ve kulübeyi bulmadan önce yaşadığım küçük bir mağaram vardı. Oda arkadaşlarım sinirlerimi bozduğunda bazen gidip gün boyu orada takılıyordum. Yıllar geçtikçe bu daha az oluyor gibi görünüyordu. Ne olursa olsun, oraya gidip kadının baştan çıkarıcı kokusundan ve onunla birlikte gelen sıkıntıdan uzaklaşabilirdim. Şansım yaver giderse, eve döndüğümde kadın gitmiş olacak ve bana sinir bozucu bir anıdan başka bir şey bırakmayacaktı.

Hayvanım bedenime yaslanmış, doğada bir süre kalmak için can atıyordu. Hareketleri beni daha da ikna etti.

Ayım ve benim dışarıda bir geceye ihtiyacımız vardı zaten.

O kadının sinir bozucu varlığı değer verdiğim her şeyi benden aldığından beri ilk kez heyecanlanmışım. Yataktan fırladım ve kapıdan dışarı koştum. Kulübenin kapısının en fazla on adım dışına çıktığım anda boz ayıma dönüştüm.

Sonunda özgürlüğün lezzetli kokusunu dilimde hissedince, ağaçların arasında koşup ormanın derdoğru ilerlerken derin bir hırıltı çıkardım. Ağaçların arasından geçtim ve küçük kayaların üzerinden atlayarak kulübeyle arama fiziksel olarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde mesafe koydum.

Koşarken ormandaki tuzakların sayısının arttığını hatırladım. Birileri bizi avlıyordu. Kadının görünüşüne ve cadı olduğuna dair şüphelerime bakılırsa, bu ikisi arasında bir bağlantı olsa hiç şaşırmazdım. Yine de kendimi yavaşlamaya . Tuzağın yaratacağı sıkışmadan dolayı oldukça çabuk iyileşecek olsam da, bu beni yavaşlatacak ve planlarımı değiştirmeye zorlayacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bu gece olmaz.

Üzüntüyle insan formuma geri döndüm ve bir sonraki adımımı nereye atacağıma daha fazla dikkat ederek engebeli arazide ilerlemeye başladım. İhtiyacım olan son şey cadının ya da avcılarının kazanmasıydı. Savaşmadan pes edecek değildim.

İstediğimden çok daha yavaş bir hızda ilerlerken, gökyüzünün yeni bir günün ilk işaretleriyle aydınlandığını fark etmeye başladım. Homurdandım. Kadın yüzünden bütün bir gecenin uykusunu kaybedeceğim anlaşılıyordu. En azından gün doğumu, zemini kaplayan çalılıkların altına gizlenmiş tuzakları görmemi kolaylaştıracaktı.

Nereye gittiğime ve nereye adım attığıma o kadar çok dikkat ediyordum ki, etrafıma dikkat etmeyi unutmuştum. Zihnim de Cassie ve onun gizli gündemiyle fazlasıyla meşguldü.

"Uyuyamıyor musun?" Jasper beni şaşırtarak sordu.

Dikkatimi ona yönelttim, dövüşmeye hazırdım. Gardım düşmüşken yakalanmaktan nefret ederdim. Oda arkadaşım olması durumu biraz daha iyi hale getiriyordu. Yine de ona ters ters baktım. Yüz ifademden gibiydi. Benden yaklaşık yirmi metre yukarıdaki kayalık uçurumun yüzüne oturdu. Parmaklarının arasında bir şey çevirirken bana bir kez daha baktı.

"Nasıl tahmin ettin?" Gözlerimi ona dikerek sordum. Normalde bütün geceyi ormanda geçirmezdi. Genelde programı konusunda titiz davranırdı. Onu evimize gelen bu ani misafirden çok daha iyi tanımama rağmen, ben de ondan şüphelenmeye başlamıştım. Eğer teorim doğruysa ve o bir çeşit büyüünün etkisi altındaysa, ona sırtımı dönerken dikkatli olmalıydım.

Sadece bu da değil, Jasper'ın bana karşı üstünlük kurabildiği çok az zaman vardı. O zaman bile, sadece bir kez. Ona sorarsanız iki kez ama kaynağı düşünün.

Jasper omuz silkti ve etrafımızdaki alana baktı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ havandasın."

"Görünüşe bakılırsa bir tek ben değilim," diye tersledim.

Dikkatini bana verdi, birkaç saniye boyunca kıpırdamadan baktı, ta ki başını sallayıp son birkaç dakika içinde daha da aydınlanmaya ve hareketlenmeye başlayan ormana bakana kadar.

"Neden uyuyamıyorsun?" diye sordum. Önemseydiğim değil, cevabı bana Cassie'nin pis, işbirlikçi bir cadıdan başka bir şey olmadığını kanıtlayacak bir ipucu verebileceği için.

Bakışlarını tekrar bana dikti. Art niyetimden şüphelenmiş gibi kaşları birbirine yaklaştı. Açıkçası, umurumda bile değildi.

"Ne zamandan beri umursuyorsun?" diye sordu.

"Bak, eğer böyle davranacaksan, senin de canın cehenneme, dostum" dedim.

Etrafımdaki her sesin aşırı farkında olarak ona sırtımı döndüm ve yürümeye başladım. Birkaç adım attıktan sonra durdum ve tekrar Jasper'la yüzleştım. "Geri döndüğünde tanıştığın kadının o olduğuna emin misin?"

"Evet. Neden?" Jasper'ın sesi gergin çıkmıştı.

"Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?" Ben sordum.

Bana dik dik baktı. "Bunun ne önemi var ki? Ayrıca, sana söyledim, onunla sadece o gece tanıştım."

"O bir cadı mı?" Ben sordum. Lafı devam etmenin bir anlamı yoktu. Ya doğrulayacak ya da inkâr edecekti. Ne olursa olsun, cevabımı almış olacaktım.

"Elbette, Kai. O bir cadı. Duymak istediğin bu muydu?" Jasper tünediği yerden aşağı atladı. "Biliyorsun, herkes senin peşinde değil. Herkes seni uzaklaştırmaya değmez. Bunu ne kadar çabuk kafana sokarsan hepimiz için o kadar iyi olur. Cassie harika bir kadın. Ona biraz şans verseydin bunu sen de öğrenecektin. Ama

Her Őeyde olduğu gibi maĉo bir boz ayı gibi davranmalı ve zavallı kadını ölesiye korkutmalısınız."

"Kendine dikkat et Jasper. Sabrım bir yere kadar," dedim, sözlerimi kalınlaştıran bir uyarıyla.

"Her neyse," dedi Jasper. "Ne istiyorsan onu yap. Normalde yaparsın. Bu senin kaybın."

Bana sırtını döndü. Kanım kaynadı. Beni neyin daha çok kızdırdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kırmızıyı gördüm.

Jasper benden birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz saldırdım.

İçimde bir Şey kadına karşı sahiplenici bir his uyandırdı. Kısa ve geçici bir Şey. Yine de Jasper'ın peşinden gidiyordum. Bu egzersiz ikimize de iyi gelecekti. Aramızda ortaya çıkmaya devam eden bazı farklılıkları çözüme kavuşturmak için bir zihin buluşmasına daha ihtiyacımız vardı. Ayrıca ben içimde biriken gerginliği atabilirdim, o da bu fırsatı kullanarak insana olan sözde bağlılığından kurtulabilirdi.

Her ne kadar onu atlattığımı düşünsem de, geldiğimi duydu ve tam bir yumruk atarken yoldan çekildi. Yumruğum bir ağaca çarptı. Güç karşısında inledi. Çarpmanın etkisiyle ağaç kabuğu ve tahta parçaları parçalandı.

"Ağaç sana ne yaptı?" Jasper sordu.

Alaycı yorumu beni daha da sinirlendirdi. Ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yaparak onunla yüzleşmek için döndüm. Nefeslerim sıcak ve abartılı çıkıyordu. Eğer istediği bir kavgaysa, o zaman bir kavga . Sabrım . Çok fazla alaycı yorum yaptı ve ben bitmişim.

Jasper acınası bir ifadeyle bana bakıyordu. Bu beni daha da sinirlendirdi. Tam ona bir adım daha yaklaşmışım ki ormanda tiz bir çığlık yankılandı. Birbirimizin bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce ikimiz de sesin geldiği yöne baktık.

"Ben Cassie," dedi Jasper ve hızla koşmaya başladı.

Ben de arkasından gittim. Cahil kalbim boğazıma takılmış gibi hissediyordum ve ciğerlerim çalışmak istemiyordu. Onun iyi olduğuna dair acil bir umutla dolup taşıyordum. Çığlık ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetmişti.

Belki de kızla ilgili varsayımlarımda biraz aceleci davrandım. Belki de değil.

Ne olursa olsun, açıkça acı çekiyordu ve bu iyiye işaret değildi.

Jasper Kodiak'ına geçti. Ben de Grizzly'ye geçtim.

Ormanda ilerledik, sesin geldiği yöne doğru ilerledik, aptal kızın cesur olmaya ve bu ormanı tek başına geçmeye çalışırken kendini öldürmemesini umuyorduk.

Yine de bir bakıma onu suçlamıyordum. Ancak, ona zamanında ulaşamazsak bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

CASSIE

Önümdeki dünya değışti. Ağaçlar dönüyor ve birbirine karışıyor gibiydi. Gözlerim kapanırken görüş alanımı karanlık bir çerçeve kapladı. Acı bir saniye bile dinmese de, bir noktada olmalıyım. Çünkü gözlerimi tekrar açtığımda, sadece saniyeler önceymiş gibi hissettiğim gökyüzü daha da aydınlanmaya başlamıştı. Zaman kaybı beni ürkütmüştü. Zaman kaybetmekten nefret ederdim. Sadece bu da değil, bilincimi kaybetmiş olmam pek hayra alamet değildi. Bu kötüye işaret olmalıydı. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim olmasa da, olduğum yerde kalmanın da bana bir faydası olmayacağını biliyordum. Yaramın ne kadar kötü olduğunu ölçmeliydim ki sonraki adımları planlayabileyim. Umarım tuzağı bacağımdan çıkarmanın bir yolunu bulabilirdim.

Bacağımyı incelemek için doğrulduğumda acı içinde tısladım. Neyle uğraştığımı bilmem gerektiği için kaçınılmazdı. Özellikle de artık için daha fazla ışığa sahip olduğumdan. Ama gözlerim bacağımyın dönüştüğü kanlı karmaşaya takıldığı anda, keşke o şeye bakmasaydım bile dedim.

Bacağımy hiç iyi görünmüyordu.

Ayı tuzaklarının sadece hareketsiz bıraktığını, öldürmediğini sanıyordum. Ama bacağımya bakınca, tuzağın öğrendiklerimden çok daha ölümcül olduğunu gördüm. Bacağımy korkunç bir şekilde dağılmıştı.

Pantolonum koyu renkli kanla sıırıslıklam olmuştu. Tuzağın metal dişleri etimin derinliklerine işlemişti. Kemiğimin kırıldığından oldukça emindim. Gördüğüm manzara karşısında midem sıkışmıştı. Gözlerimi sıktım.

ve kendimi yavaş, derin nefesler almaya zorladım. İhtiyacım olan son şey kusmaktı.

Mide bulantısını derinlere ittim ve bacağımı biraz daha yakından inceledim. Faydası olmadı. Öğürdüm ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Bu tuzağı bacağımdan çıkarmamın hiçbir yolu yoktu, özellikle de görüntüsüne bile tahammül edemezken.

Uzun kötü kararlar listemde bu en büyüğüydü. Koşullar göz önüne alındığında, işlerin daha da kötüye gidebileceği fikri hala bir olasılıktı. Bacağıma sıkıştırılmış ayı kaparı sayesinde hareket edemediğim gerçeğinden başlayarak, her hafif hareket bana acı veren, zihnimi uyuşturan bir acı gönderdi. Kan kaybından ölebilirdim... en azından böyle bir şey olabileceğini düşündüm. Bir başka olasılık da yumuşacık bir insan olduğum ve bu ormanda yaşayan yaratıkların bana rastlamaları halinde beni lezzetli bir yemek olarak göreceklere gerçeğiydi.

Tüm bu karmaşanın sebebi, ayrılmadan önce güneşin doğmasını bekleyemememdi. Jasper'ın yardımını bekleyemedim. Ayrıca Kai'yi de suçladım. Beni korkutan ve gitme kararına zorlayan oydu. Eğer vücudunda şefkatli bir kemik olsaydı, bana bağırmas ya da bana böyle .

"Aferin Cassie," diye mırıldandım kendi kendime. "Kutudaki en parlak boya ödülü..."

Kendimi işaret ederek ormana ne kadar kendimde olmadığımı gösterdim. Yine de umurumda değildi. Artık umurumda değildi. Kelimenin tam anlamıyla sıkışmışım ve görünümüm umut verici değildi.

Ama henüz pes etmedim. Bu tuzağı üzerimden atmama yardımcı olacak bir şey olmalıydı. Belki de sadece korkunç görünüyordu... Tabii ki bu teori içinde bulunduğum acıyı hesaba katmıyordu, bu da yaramın görüldüğünden çok daha kötü olduğunu söylüyordu. Bacağıma yapışmış, etime gömülü dişlerin etrafından sızan kanla derime kumaş parçalarını nazikçe çıkarmaya çalıştım. Hareket çok , parmaklarımı kaplayan kir ve döküntüler yaralarımaya ateş katıyordu.

Arkama yaslandım ve sinirli bir şekilde iç çektim. Hayatım boyunca yaptığım tüm aptalca şeyler arasında bu kesinlikle en iyisiydi.

Sabırlı olsaydım, bir ayı kapanı tarafından tuzağa düşürölüp yerde kıvrınmak yerine ailemin kulübesinde olabilirdim. Nereye gittiğime daha fazla dikkat etseydim, muhtemelen arabamda, sıcak ve mışıl mışıl uyuyor olurdum. Düşüncesizce davranıp bir aylığına ayrılmaya karar vermeseydim, evde olabilirdim. Güvende. Sıcak. Kuru.

Vücudum ağrıyordu ve kendimi yeniden ayarlamam gerekiyordu. Sol kık yanağıma küçük bir taş saplanmıştı ve sinirlerimin acısını daha da arttırıyordu. Sadece rahatsız edici taşı çıkarmak ve kendimi biraz rahatlatmak için bile olsa kendimi dikkatlice yeniden konumlandırmaya çalıştım. Bu hareket tuzağın bacağımanın etrafını daha da sıkı sarmasına neden oldu.

Yine ıglık attım. Bu seferki hayal kırıklığından çok acıdan kaynaklanıyordu.

Uzaklarda bir yerden, ormanın derinliklerinden ve görüş alanımın çok dışından, ağır bir şey bana doğru çarptı. Ağaçların arasında yankılanan ses beni dehşete düşürmekle kalmadı, aynı zamanda bir hata daha yaptığımı anlamamı sağladı. Kalbim adrenaline çarpmaya başladığında nefesimi içime çektim. Bu kadar acı ve ıstırap içinde olmasaydım, bu kadar aptal olduğum için kendimi tekmelerdim ama bunun için zamanım yoktu. Bir şey bana doğru geliyordu. Ve ıglığım buralarda yaşayan etoburlar için yemek zilini almıştı.

Yani, kahvaltı zili gibi. Ama... anlambilim.

"Harika," diye inledim ve yere uzanıp gökyüzüne baktım. Etrafımı saran ağaçların tepelerinden esen hafif rüzgârda minik iğneler ve yapraklar dans ediyordu. Manzara çok güzeldi. Muhtemelen gördüğüm son şeylerden biri olacaktı. Chase ve Jasper'ı bir daha göremeyeceğim için içimi bir vicdan azabı sardı.

Ya da kız kardeşime. Bana ne olduğunu asla bilmeyecekti.

Aklım ölümünden sonra olacaklarla dolup taşıyordu. Eğer adamlar beni aramaya karar verirlerse, umarım beni yarı yenmiş halde bulmazlardı. Artık çok geç olduğu için beni bulmamalarını tercih ederdim. En azından yaptığım son hatanın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaklardı.

Ama bulurlarsa, bu korkunç ve ölümden daha kötü bir şey olurdu. Beni bulma ihtimallerinin her zaman var olduğu fikrinden nefret ediyordum. Muhtemelen yarısı yenmiş, çoktan ölmüş.

Ne olursa olsun, bana doğru koşan her neyse, sesi büyüktü. Dinlemek için kendimi zorladım, bana doğru gelenin ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım, bilmenin bana bir faydası olacağından değil. Ama havada yankılanan tepinmelerin ritmine bakılırsa, birden fazla yaratık benim için geliyordu. Tam olarak kaç tane olduklarından emin olmasam da, birden fazla olduklarından hiç şüphem yoktu.

"Harika," dedim ellerimi havaya kaldırarak ve hareketin neden olduğu acıyla yüzümü buruşturarak. "Tam da işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda."

Durumum çok daha vahim bir hal almıştı. Ve sadece iki seçeneğim vardı. Burada yatmak ve kendi aptalca hareketlerimin sonuçlarını kabullenmek ya da hayvanlar beni yemeye gelmeden önce kendimi kurtarmanın ve saklanacak bir yer bulmanın bir yolunu bulmak. Her iki seçenek de hoş değildi ve başka sakıncaları ya da sonuçları yoktu, ancak başa çıkmam gereken tek seçeneklerdi.

Bana doğru koşan yaratıkların ne kadar uzakta olduğundan emin olmasam da, en azından hayatta kalmak için kendime bir şans vermeliydim. Her ne kadar canımı yakacak olsa da, kahvaltı yapmadan önce bu tuzağı bacağımdan çıkarmaya çalışmalıyım.

Nefesimi içime çektim ve tuzağı uzanmadan önce kendimi zihinsel olarak olacıklara hazırladım. Ellerimi çenelerin üzerinden geçirdim, parmaklarımı dişlerin arasındaki boşluklara yerleştirdim ve lanet tuzağı açmak için tüm gücümü topladım. Metalin derimden kaydığını hissettim ve içimden umut aktı. Sonra parmaklarım kana bulandı, mekanizmanın kapanmasına ve içime bir acı dalgası daha göndermesine neden oldu.

Tekrar çılgılık attım.

Bundan daha fazlasını kaldıramazdım. çok fazla kan birikmişti. İçimde fazla kan kaldığından şüpheliydim. Zihnim bulanıklaşmaya başlamıştı ve bu da bayılmama saniyeler kaldığı anlamına geliyordu. Tekrar.

Daha da kötüsü, homurtular ve inilti de tepinmelere katıldı. Acaba sesi hırıltıyla mı karıştırdım diye düşündüm. Hayır.

önemli olduğunu düşündüm. Her neyse, sesler yaklaşan sonum hakkında daha da paniklememe yardımcı oldu. Gerçi daha kötüsü de olabilirdi. En azından beni yemeye başladıklarında kendimden geçmiş olurdum. Bu düşüncede huzur buldum. Şu anki sicilimle böyle bir huzuru hak etmediğimi boş verin. Bayılmak sonsuza dek minnettar kalacağım bir merhametti.

Vuruşlar daha yakındı. Çok, çok daha yakın. Her an ölüm tacirlerim burada olabilirdi. Görüşüm bulanıklaşırken gözlerimden tek bir damla yaş kaçtı. İki bulanık formun ortaya çıkışını izledim. Formlar boş bir sayfaya damlayan suluboyalar gibi yer değiştirip hareket ederken görüşümü karanlık bir çerçeve kapladı.

Yere uzandım. Gözlerim kapalıydı.

Zaman öznelledi. Etrafımda olup bitenlerin sadece parçalarının farkındaydım. Belki de zamanın geçiydi. Belki de bu ölümün sesiydi. Tuzak bir şekilde bacağımdan kurtulmuştu. Hiç acı çekmiyordum. Sadece rahatlamıştım. Bu his tüm varlığımı sarmıştı. Sıcaklık beni kuşattı. Sanki güneş kadar sıcak bir battaniyeye sarılmış gibiydim.

Sonra garip titreşimler içimde hareket etti... ve hareketlerin benim hareket ettirilmemden kaynaklandığını fark ettim. Acaba hayvanlar leşimi inlerine sürüklemeye mi karar vermişlerdi de bedenimi tüketmek için acele etmiyorlardı.

Artık umursamamam çok garipti.

Tek umursadığım beni çevreleyen sessizlikti. Huzur içindeydim ve teslimiyetin tatlı dinginliğine boyun eğiyordum.

Ve ben de ona teslim oldum, ölümün beni ele geçirmesine izin verdim.

CHASE

Cassie geldikten sonraki sabah uyandığımda onu kahvaltıyla etkilemek istedim. Bir gece önce yaptığım yemekleri o beğenmişti ki, günün ilk ve en önemli öğününde onu gerçekten etkilemek istedim. Elbette, çocuklar yaptığım yemekleri takdir ediyorlardı, ama onu yemekle etkilemenin beni bunu yapmaya devam etmeye iten bir yanı vardı.

Ben de mutfağa gidip işe koyuldum. Bir saat sonra kahvaltayı tamamlamıştım ki kulübenin dışından büyük bir gürültü geldi. Ellerimi silip mutfaktan çıkmaya ancak vakit bulabilmişim ki kapı büyük bir güçle içeri doğru savruldu, duvara çarptı ve alt yarısında uzun, derin bir çatlak oluştu. Bir saniye bile geçmeden Kai, Cassie'yi kollarında taşıyarak içeri girdi. Cassie uyuyordu. Kai daha önce hiç görmediğim bir özenle onu kanepeye yatırdı. Jasper da onu takip ederek içeri girerken ben odaya doğru bir adım daha attım. Yüzü endişeli bir ifadeye bürünmüştü.

"Neler oluyor?" Kalbim küt küt atarken sordum. "Ne oldu?"

Kai bana dönerek, "Sıcak su ve temiz bezler getir.

Şimdi!"

Başımı salladım ve hemen işe koyuldum. Beş dakikadan kısa bir süre sonra, musluktan sıcak su doldurduğum büyük bir kâseyi ve koluma doladığım bulaşık bezlerini oturma odasına taşıdım. Kaseyi yere, Cassie'nin yattığı yerin yanına koydum. Yüzü solgundu.

Boncuk boncuk ter alnını kaplamış, tenine dümdüz uzanan altın sarısı saçlarını ıslatmıştı.

Jasper ve Kai kot pantolonunu bacağından sökmek için işe koyuldular. Yaralara şöyle bir baktım ve ürperdim. Bir ayı tuzağına yakalanmıştı. Onun için endişelensem de, aynı zamanda inanılmaz derecede öfkeliydim.

Avcılar aylardır tüm güçleriyle ortaya çıkıyorlardı. Ve durum daha da kötüye gidiyordu. Eskiden tek bir tuzağa bile rastlamadan ava çıktığım, hatta koştuğum zamanlar olurdu. Sonra sık sık birkaç tane buluyordum. Gördüklerim o kadar artmıştı ki, dışarı çıkıp da en az üç tanesini görmediğim bir zaman bile olmamıştı.

Tüm ormanın onlarla dolması uzun sürmez. Tuzakları her kim kuruyorsa, sayıları artmış olmalı, Ben ve oda arkadaşlarım için o kadar tehlikeliydi ki artık geceleri pek dışarı çıkmıyorduk. En azından, çok uzağa değil. İçimizden birinin o lanet olası vahşilerden biri tarafından tuzağa düşürülmesi an meselesiydi. İçimizden ilkinin Cassie olması çok yazık oldu.

Ben, Jasper ya da Kai bile o lanet şeylerden birinden oldukça hızlı ve kolay bir şekilde kurtulmayı başarabiliriz. Ama o? Görüldüğü şekliyle, kanepede yatarken, gözleri kapalı... eğer başarırsa, bir daha asla düzgün yürüyemeyecekti.

İki oda arkadaşım Cassie'ye yardım etmeye çalışırken ben hiçbir işe yaramadan arkama yaslandım. Hayata tutunmaya çalışırken ona sadece bakabildim. Çok fazla kan kaybetmişti. Aldığım her sarsıcı nefeste kalbim göğsümde sıkışıyordu. Ter ve kan içinde olsa bile çok güzeldi. Göğsüne bakarak nefes alıp almadığını kontrol ettim. Ama nefesleri o kadar sığı ki, vücudu neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Durum çok kötüydü. Ve bizim sunabileceğimizden çok daha fazla yardıma ihtiyacı vardı.

"Lanet olası avcılar," homurdandım.

Jasper, Cassie'nin bacağını tuzağın neden olduğu deliklerden birinin etrafından dikkatlice silmeden önce bir bez parçasını sıkarken, "Doğru bildin," dedi.

Kai kanlı bir bezi sıcak suda sıkarken, "Bu sefer çok ileri gittiler," diye onayladı. "Durdurulmaları gerekiyor."

"Marcus'u arayacağım," dedim. "Ona yardım etmek için bizden çok daha fazlasını yapabilir."

"Zamanımız yok," dedi Jasper. "Yapabileceklerimizle yetinmek ve en iyisini ummak zorundayız."

"Tüm bu olanlarda o masum. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor," dedim. "Özellikle de en iyisini ummaktan daha fazlasını. O bir hayvan değil."

"Bunun zaten farkında olduğumuzu düşünmüyor musun?" Kai sözlerini sertleştirerek sordu. Öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptığını fark ettim ki bu etkileyiciydi. Kai'nin tuttuğu hiç görülmemişti. Özellikle de durumlarda.

"Konuşmak aklına gelen her şey arasında, bununla mı başlıyorsun?" Jasper sordu.

Omuz silktim. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Kai, "Muhtemelen en başta ormanda ne halt ettiğiyle başlamalısın," dedi.

"Gittiğini bile bilmiyordum. Ama burada olmasaydı, Jasper'la birlikte olduğunu düşünürdüm," dedim ve dikkatimi ona verdim. Alnımın ortasına bir tutam kafa karışıklığı yerleşti. "Sanırım durum böyle değildi?"

Jasper omzunun üzerinden bir an için bakışlarımı yakaladı ve dikkatini tuzağın dişlerinin açtığı yaraları dikmeye verdi. İçlerindeki ifade, sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Sadece Jasper'la birlikte değildi, aynı zamanda dışarıda tek başınaydı. Kai ile bir yere gideceğini düşünmemem gerektiğini biliyordum. Ona bu şekilde davrandıktan sonra olmaz.

"Bunu cevabım olarak kabul ediyorum," dedim ve içimi çektim. Şimdi daha da endişelenmeye başlamıştım. "Peki, o zaman orada ne yapıyordu?"

"Günün sorusu , değil mi?" dedi Kai. "Kendini işe yarar hale getiremiyorsan, bize çalışmamız için yer vermeni öneririm. Sorularınızla dikkatimi dağıtıyorsunuz."

"Bana ne olduğu anlatılana kadar hiçbir yere gitmiyorum." "Ne olduğunu bilmiyoruz," diye tersledi Kai.

Homurdandım. "Dün ona nasıl davrandığına bakılırsa, ayrılmak istediği için onu suçlayamam ama asıl soru neden?"

Jasper, ona bugün onu ailesinin kulübesine götüreceğini söylemedin mi?"

"Yaptım," dedi, sesi konsantrasyonundan dolayı zorlanıyordu. "Ama belli ki bu yeterince iyi değilmiş."

Başını zar zor fark edilen bir hareketle Kai'ye doğru salladı.

"Bana bakmayın. Ben bir şey yapmadım," dedi Kai, savunmaya geçerek.

"Hayır mı? Ona davrandığın gibi davrandığında çok şey yaptın," dedim.

"Yani bu benim suçum mu?" Kai, Cassie'nin bacağından uzaklaşıp elindeki bezi kanepenin arkasına atarak sordu. Gözlerinde küçümseme ile bana baktı. Sanki onu tekrar suçlamam için bana meydan okuyordu.

"Onun peşinden gittin," dedi Jasper. "Çünkü evimize geldi ve senin yatağında uyudu."

"Ve neredeyse onun önünde yer değiştiriyordun," diye ekledim. "Onu tam anlamıyla bu odaya sürükledikten sonra."

"Ama biraz daha şefkatli olsaydın ve daha sakın davransaydın, meseleyi kendi eline alıp gitmeye karar vermeyebilirdi," diye sözlerini tamamladı Jasper.

"İnanılmaz!" Kai burnunun kenarını sıkarken tersledi. "Gerçekten bunun için beni mi suçluyorsun? Tuzakları oraya koyan pislik ben değilim!"

"Hayır, ama sen de aynı derecede suçlusun," dedim.

"Bakın, onu gecenin bir yarısı gitmeye ve bir ayı tuzağına yakalanmaya ben zorlamadım. Bunu kendi başına yaptı. Ormanın tehlikelerini öğrenemeyecek kadar aptal olması benim suçum değil. Buraya hiç gelmese daha iyiydi. Siz ikiniz ona hasta köpek yavruları gibi bakıyorsunuz."

"Dikkat et, Kai," diye uyardı Jasper. "Yoksa ne olur?" Kai meydan okudu.

İç çektim. Bu iş çok hızlı ilerliyordu. En azından Cassie'nin iyileşmesine elverişli bir yere. "Yeter. Bunda senin de hatan var. Evet, o dikkatsizdi. Ama sen de onun hoş karşılandığını hissetmesine pek yardımcı olmadın. Her zamanki gibi herkesi uzaklaştırdın. Şimdi yeterince yaptın mı? Tatmin oldun mu?"

"Gitmesini ve kendine zarar vermesini ben istemedim! Onu buraya kadar ben taşıdım. Bu sizin için yeterli değil mi? Bu bir şey ifade etmiyor mu?" Kai'nin savunmacı sesi kulübenin duvarlarında yankılandı.

Jasper da ben de bir ona baktık.

"Canın cehenneme." Kai bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "İkinizin de, o aptal kızın da canı cehenneme."

Arkasını döndü ve koridorda tepinerek odasına gitti. Dakikalar sonra, ön kapıdan hışımla çıktı ve tahtaları daha da kırdı. kapanmasına şaşırılmışım. Değiştirilmesi gerekcekti ama şu an için Cassie'nin bacağının ilgiye ihtiyacı vardı. Yaralar ne kadar çabuk kapanırsa, kan kaybetmesi de o kadar çabuk duracaktı.

"Marcus'u aramaktan bahsetmiştin?" Jasper endişe dolu bir sesle konuştu. "Şimdi tam zamanı. Kanamayı durduramıyorum."

Başımı salladım ve masanın üzerindeki cep telefonuma doğru koştum. Telefonu aldım ve numarasını çevirmeye başladım ki gözüme bir mektup ilişti. Üzerinde kalemle duruyordu. Telefonu masaya geri koydum ve mektubu aldım.

"Hey, Jasper..." Arkamı dönüp ona bakarak söyledim.

"Ne?" diye sordu çalışmaya devam ederken.

"Bize bir mektup bırakmış," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, dikişine ara verip hâlâ sızan yaralara bir bez bastırdı. Bakışlarını bu kez bana dikti.

Mektubu elime aldım ve gece yarısı aceleyle dışarı çıkmadan önce kaleme aldığı kısa ve tatlı kelimeleri okudum. "Yolculuğunun büyük bir hata olduğunu düşünüyordu. Her şeyin felaketle sonuçlandığından bahsediyor ve bizi daha fazla hata yaparak üzmekten kurtarmak istiyordu, bu yüzden gitti. Gecenin bir yarısı ayrıldığı için özür diliyor ve Seattle'a yolumuz düşerse bizi kahve içmeye davet ediyor."

Jasper iç çekti. "Lanet Kai."

Başımı salladım. "Verdiğinden çok daha iyi bir tepki vermesi gerektiğine katılıyorum ama bunun için onu suçlamak da Cassie'ye yardımcı olmayacak."

"Daha beş dakika önce sen de benim kadar onu . Bunu sen başlattın!" Jasper'ın sesi yükselmeye başladı.

Tekrar başımı salladım. "Bunu inkâr etmiyorum. Onu rahat bırakmalı ve suçu gerçekten avcılarının ayıları öldürmeye çalışmasına yüklemeliyiz Jasper. Muhtemelen özellikle de bizi. Yani, hiçbirimizin Kai ve geçmişi hakkında fazla bir şey bildiğini sanmıyorum. Dışarıda kimin ne tuzak kurduğunu bilemeyiz."

Jasper sesi gerginleşerek, "Bu konuda spekülasyon yapmak daha sonraya kalacak," dedi. "Marcus. Şimdi."

"Tamam." Numarayı çevirdim ve bekledim. Hat cevaplandığında, "Bir sorunumuz var" dedim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde her şeyi anlattım. Marcus dikkatle dinledi ve bitirdiğimde, olan en kısa sürede bu tarafa geleceğine söz verdi.

"Lütfen acele edin," dedim. "Çok kan kaybetti ve Jasper kanamayı durduramıyor."

Telefon kesildi. Cassie'yi kurtarmak için umutsuzca çalışan Jasper'a baktım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Ben sordum.

"Biraz bandaj, daha fazla iplik ve muhtemelen yardımcı olacak birkaç havlu bulun. Turnike oluşturmak için bir kemere ihtiyacım olabilir. Belki bu daha fazla kan kaybetmesini önlemeye yardımcı olur."

Başımı salladım ve hemen işe koyuldum, tüm malzemeleri toplamak için acele ettim, tüm umutlarıma rağmen en azından Marcus gelene kadar onu sabit tutabileceğimizi umuyordum.

CASSIE

Sıcaklık vücuduma yayıldı. İçimi çektim ve onu içime çektim. Bu his bana yaz güneşinde uzanmayı hatırlattı. Huzur içindeydim, dünyada hiçbir endişe ya da umursamazlık yoktu. Ne kadar zamandır burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Bu yerde sonsuza kadar kalabilirdim.

Sonra ormanda olanlarla ilgili görüntüler zihnime hücum etti. Görüntüler bana sıcak ve rahat olmamam gerektiğini hatırlattı. Huzur içinde olmamam gerekiyordu. Tabii ölüm böyle bir şey değilse. Benim ölümden anladığım, deneyimlerime dayanarak, son derece soğuk, karanlık ve iç karartıcı olduğuydu. Sadece ölen kişi için değil, geride kalan insanlar için de.

Bunun yarısının doğru olduğunu biliyorum. Ailem neredeyse on yıl önce bir kazada öldü. Dünya benim için asla eskisi gibi olmadı. Ama kız kardeşim için güçlü olmak zorundaydım. O bana güveniyordu.

Şimdi, ilk yarının doğru olup olmadığını görmek için beklemem gerekecek gibi görünüyordu. Çünkü gözlerim kapalı yattığım sürece, beni çevreleyen dünya daha canlandı. Dışarıda bir yerden kuş cıvıltıları geliyordu. Havada belli belirsiz bir yemek kokusu vardı. Ağzım sulandı.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Birkaç saniye sonra bir kulübenin tavanı . Ne anlamaya çalışarak tavana baktım. Baktığım tavanın nerede olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Jasper'ın geri dönmüştüm.

Geçen gece gördüğüm kâbus aklıma geldi. Başım hareket edemeyecek kadar ağırdı, bu yüzden odanın gözlerimin ulaşabildiği kısmını aradım. Kai görüş alanımda değildi. En azından bana bakmıyordu ya da kafamı koparmasına saniyeler kalmıştı. Odanın gölgeli köşelerinde saklandığına dair paranoyak değildim. Ama bedenim henüz her şeye yetişememişti.

Yine de kulübeye dönmek yanılttı. Burada olmamam gerekiyordu. Şimdiye kadar evde olmalıydım... Ya da ölmüş olmalıydım.

Dikkatlice doğruldum ve buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Anında bacağım acı içinde zonklamaya başladı, bu da son hatamın hiç de hoş olmayan bir hatırlatıcısıydı. Tısladım ve işleri ağırdan almam gerektiğini fark ettim. En azından kısa bir süre için. Muhtemelen birkaç gün.

Arabama giden yolu bulmaya çalışırken bacağım bir ayı kapanına sıkıştı. Bayılmadan hemen önce, devasa ve ağır bir şeyin bana doğru koştuğunu hatırladım. Kahvaltı edeceğimi sandım. Benim için gelen her neyse ziyafet çekmeye başlamadan önce bayılmış olmam bir lütuftu.

Ama ölmediğimi düşünürsek. En azından henüz. Bu, hayvanlardan önce birinin bana ulaştığı anlamına geliyordu. Bu kulübede yaşayan biri. Muhtemelen Jasper. En mantıklısı oydu.

Yatağa baktım ve Jaspers olduğunu anladım. Homurdandım. Bu iyi bir şeydi çünkü kendimi yine onun yatağında bulsaydım Kai'nin ne yapacağını düşünmek bile istemezdim.

Saatin kaç olduğunu merak ettim. Odada bir saat yoktu ve tek pencere, en azından birkaç saat geçtiğini anlamama yetecek kadar ışık alan büyük, koyu renkli bir örtüyle kaplıydı. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Söylenecek bir şey yoktu. Günler geçmiş olabilirdi.

Kesin olan bir şey vardı... Yatağın üzerinde yatarken hiçbir cevap bulamayacaktım.

Battaniyeyi üzerimden attım ve bacağımı ortaya çıkardım. Aval aval baktım, nasıl görüldüğüne dikkat ettim. Pantolonum mahvolmuş, dizimin hemen altından kesilmiş ve uçları yıpranmıştı. Ama onun altında, tuzağın daha önce derime ve kemiğime saplandığı yerde, kalın beyaz bir

bandaj. Kumaşta yer yer kan lekeleri vardı. Büyük ihtimalle delinme izlerinin olduğu yerlerde.

Biraz rahatlayınca sinirlerime bir rahatlama dalgası yayıldı. Sadece kulübeye dönmekle kalmamıştım, hayattaydım ve bir çeşit tıbbi bakımdan geçmiştim. Asıl soru, odadan çıkıp cevapları alabilmem için bacağımın herhangi bir ağırlık taşıyıp taşıyamayacağıydı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı ve bu fikir endişelerimin biraz daha artmasına neden oldu. Ama sonsuza kadar yatakta kalamazdım.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Bu hareket canımı yaktı ama tuzak hâlâ bacağıma saplıyken olduğu kadar değil. Yavaşça ayaklarımı yere bıraktım ve hafifçe bastırdım. Bıçak gibi bir acı saplandı ve tısladım. Acıya rağmen ayakta durabilecek kadar ısırmayı başarabilseydim, düşebilirdim.

Jasper arkamda bir yerden, "Birkaç hafta boyunca bacağına ağırlık vermemelisin," dedi. "En azından doktor gelene kadar."

Dikkatimi sesinin geldiğı yöne çevirdim ve gözlerimi ona diktim. Odanın gölgeli bir köşesinde oturuyordu. Konuşmadan önce onu fark etmemiştim. Odasında uyanmanın şokuna çok fazla kapılmıştım, kabine geri dönmüştüm ve rahatsız edici miktarda zaman kaybetmiştim. Onu görmek kalbimi hızlandırdı.

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi korkutmak istememiştim."

Tekrar bacağıma baktım. Çok fazla zaman geçmişti. Bundan nefret ediyordum. "Tam olarak ne oldu?"

"Neler hatırlıyorsun?" Jasper sordu.

İçimi çektim. "noktaya kadar her şey."

Öne doğru eğildi ve başını salladı. Kaşlarını çattı ve burun köprüsünün hemen üzerinde bir kırıışıklık belirdi. "Kai ve ben ormandaydık ve senin çığlığını duyduk. Seni baygın bir şekilde yatarken bulana kadar sesin geldiğı yönü takip ettik. Kai seni geri taşıdı."

"Kai?" Sözünü keserek sordum. "Ben de mi kafamı çarptım?" Jasper kıkırdadı. "tek şey buydu."

"Kai'nin beni taşıdığını söylediğinden oldukça eminim. Yani, eğer başımdan yaralanmadıysam, cehennem kesinlikle ." Gülümsedim.

"Aslında ikisi de değil," dedi Jasper.

"Oh." Gözlerimi devirdim ve neredeyse geriye doğru düşüyordum. "Biraz başım dönüyor."

"Çok kan kaybetmişsin," dedi Jasper.

Ormanda bacağımın altındaki su birikintisini hatırladığımda, "Evet, kulağa doğru geliyor," dedim.

"Kanı durdurmak ve yaraları dikerek kapatmak için elimizden geleni yaptık," dedi Jasper, son derece sakin bir şekilde. "Ancak hala çok yüksek bir enfeksiyon riski var ve kalıcı bir hasar ya da kırık kemik olup olmadığını belirleyemedik."

"Burası doktorun geldiği yer olmalı?" diye sordum.

"Evet."

Yanıtına ekleme yapmasını beklesem de, herhangi bir bilgi vermeye gönüllü olmayacağı belliydi. "Ne zaman burada olacak?"

"Yaklaşık bir hafta içinde," dedi basitçe.

"O kadar uzun mu?" Daha erken olmayacağına şaşırarak sordum. "Yanlış bir şey varsa bir şey yapmak için çok geç olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Kıkırdadı. "Sakin ol. Telefonda seni stabilize etmemize yardım etti."

"Bu konuda gerçekten çok sakınsın," dedim.

"Senin gibi. Ama ben her şeyden çok rahatladım." Omuz silktili. "Ayrıca, her gün yatağımda güzel bir kadın olmuyor. Bunda seilmeyecek ne var?"

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. "İyi bir noktaya değindin ama ben hâlâ her şeye yetişmeye çalışıyorum sanırım. Ve seni hiç biri olarak tanımadım?"

"Seni etkileme fırsatı bulamadım." Omuz silktili. "Gerektiğinde yumuşak davranmamla tanınırım. Seni kurtarmak için neredeyse çok geç kalmıştık, bu yüzden belki de çok geç olmadan sana her şeyi anlattığımdan emin olmaya çalışıyorum. Bilirsin, ikinci bir şanstı yararlanmak için."

Gülümsedim. "Yeterince makul. İltifatınız için teşekkür ederim." " ederim," dedi karşılığında gülümseyerek.

Çok güzel bir gülümsemesi vardı. Aynı hem kalbimin çarpmasına hem de yarışmasına neden olan bir gülümseme. Ama ben dışarıdayken olanlara odaklanmalıyım. Ne kadar sürerse .

"Ne zamandır ?" Ben sordum.

"Sadece birkaç saat." Sandalyeye geri oturdu. "Merak etme, horlamadın."

Kıkırdadım ve kendimi tekrar yatağa bıraktım. Bacağımı yatağa doğru kaldırdığımda bacağımdan akan acıya karşı homurdandım.

"Dikkatli ol," dedi Jasper.

Ona ters ters baktım. "Deniyorum."

Yerimi aldıktan sonra ona gülümsedim. "Bilmem gereken başka ne var?"

Omuz silkti. "Bu hemen hemen her şeyi kapsıyor."

"Banyoya ya da duşa nasıl gideceğim?" diye sordum. "Beni her zaman taşımanı bekleyemem."

"Neden olmasın?"

Bakışlarımı ona diktim. "Eminim benimle ilgilenmek dışında da yapacak işlerin vardır."

"Olabilir ama burada tek ben de değilim. Sırayla yapacağız."

"Ah." Zihnim onun cevabı etrafında dönüp dururken küçük bir sessizliğe gömüldüm. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Bu çok fazlaydı. fazla uzatmak istemedim.

"Böyle bir yük olduğum için özür dilerim," dedim. "Sana daha fazla yük olmaktan kaçınmaya çalışıyordum."

"Biliyorum," dedi. "Chase bana mektubundan bahsetti." Başımı salladım. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak," dedi kıkırdayarak. "Anlıyoruz. Kai'nin insanları uzaklaştırmak gibi bir huyu var."

"Seni ya da Chase'i itmedi," dedim.

"Doğru. Ama biz onun kaba dış görünüşünün ardını görüyoruz," dedi Jasper sandalyesinde arkasına yaslanırken.

O göremese de başımı salladım ve Jasper'ın yatağına uzanarak düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Sonra karnım guruldayarak sessizliği böldü ve utancıma utanç kattı.

Jasper kıkırdadı. "Gidip sana biraz yiyecek getirsem iyi olacak."

"Kulağa harika geliyor," dedim. Chase'in yemeğinden daha fazlasını beklerken ağızım sulanmaya başladı.

"Hemen döneceğim." Jasper ayağa kalktı ve odanın bir ucundan diğer ucuna yürüdü, yürüyüşünün büyük bir kısmında bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Kapıdan birkaç adım uzaklaşınca dikkatini kapıya yöneltti. Kapının arkasında kayboldu ve ben de yastığına yaslandım. Tavana bakmaya devam ettim, kalbimin yavaşlamasına ve nefes alışımın normale dönmesine izin verdim.

Küçük de olsa, ters bir şekilde, bacağımın bir ayı tuzağına takılmasına sevinmişim. Çünkü Jasper ve Kai beni kurtardı. Hatta Chase bile yardım etti. Durumum daha kötü olabilirdi. Çok daha kötü.

Belki de buraya gelmek bir hata değildi ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanmak istedim.

JASPER

Mutfağa doğru ilerlerken Kai ya da Chase'in beni durdurmasını bekliyordum. Daha çok Chase'in. Kai muhtemelen hâlâ kızgındı ve kulübenin dışındaydı. Söz konusu o olduğunda kim bilebilirdi ki? O kadar yalnız biriydi ki, insanları neredeyse itiyordu. Benimle ve Chase'le bu kadar iyi anlaşması beni şaşırtmıştı. Ama Chase her zaman insanlarla uyum içindeydi. Onlara kendini açıp kabul ettirmenin bir yolunu bulurdu. Gitmesini beklediğim son kişiydi. Yine de mutfağa giden köşeyi döndüğümde, boş olduğunu görünce şok oldum.

İç çekerek yiyecek bir şeyler almak için buzdolabına yöneldim. Kalan yemekleri çıkardım ve mikrodalgada ısıttım. Eminim Chase'in burada olmamak için iyi bir nedeni vardı. Cassie için çok endişelenmiş görünüyordu ve uyanır uyanmaz öğrenmek istiyordu. Bir anda ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey değildi ama belki de Kai'yle arasını düzeltmeye çalışıyordu.

Yemeğin yeniden ısınmasını beklerken, Cassie'nin gecenin bir yarısı ormanda neden tek başına olduğunu anlamaya çalıştım. Chase'in bana bahsettiği mektubu düşündüm. Tüm seyahatinin büyük bir hata olduğunu düşünüyordu. Ama neden? Tek çıkış yolunun gecenin bir yarısı gizlice kaçmak olduğunu düşünecek kadar kötü olan ne olabilirdi?

O şekilde gitmesi beni rahatsız etti. İlk karşılaşmamızdan sonra onu bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Sonra beklenmedik bir şekilde buraya geldi. Bana ikinci bir şans verildiğini sanmıştım. İşleri yoluna koymak ve kendime mutluluk şansı vermek için bir şans.

Her Şeye rağmen, kimse dikkat kalkıp gitti. Kai onun ayrılma motivasyonunun büyük bir parçası olabilirdi ama tüm sebebin o olduğuna ikna olmadım.

Ona yemeği getirdiğimde, onunla bu konu hakkında konuşmaya karar verdim. Yine de dikkatli olmam gerekiyordu. Hâlâ kaybettiği kan yüzünden acı çekiyordu. Onu bunaltmak istemedim.

Tezgâha yaslandım ve düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Belirli bir Şey düşünmüyordum. Zihnim, gelip geçen tüm rastgele Şeyleri süzüyordu. Mikrodalğanın uğultusuyla bir tür transa geçtim.

Sonra çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Cassie'nin yemeğini çıkarmak için arkamı döndüm. Odama doğru kısa bir yürüyüş yaptım, içeri tam olarak adım atmadan önce kafamı kapı aralığından içeri soktum. Uyanık olduğundan ve tekrar uykuya dalmadığından emin olmak istedim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, özellikle de ölümün kapısına bu kadar yaklaşmışken.

Dikkatini bana çevirdiğinde gülümsedim. Dikkatlice doğrudu ve ben yemeği uzatırken jestime karşılık verdi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi tabağı alırken. " teşekkür ederim." "Bol miktarda var, o yüzden " dedim ve sandalyeye oturdum odanın köşesine konuşlanmış.

"Sakıncası yoksa," dedi ve içine daldı. İnledi ve dudaklarındaki sosu yaladı. "Yüce Tanrım, bu harika."

Yemeği mideye indirirken ve sürekli dudaklarını yalayarak temizlerken ağızım açık kaldı. Parmaklarını bile emdi ve sikim sertleşti, kotumun affetmeyen kumaşına baskı yaptı. Onun ağızıyla yapmak istediğim Şeyler. Vücudunun her parçasına yapmak istediğim Şeyler.

Beni bakarken yakaladı ve gülümsedi. Yanakları kırmızının güzel bir tonuna dönüştü.

"Yine bana bakıyorsun," dedi. Başımı salladım. "değil."

Başını iki yana salladı. "Sen iyisin. Benim için sorun değil. Sadece beni hazırlıksız yakalıyor."

"Üzgün değilim," dedim ve dudaklarına baktım, tatlarının neye benzediğini görmek istiyordum. "Sana hayran olduğum için özür dilemeyeceğim."

Bu düşünceler normalde aklımın ucundan bile geçmezdi ve kendi payıma düşen güzel kadınlarla tanışmıştım ama Cassie'de onu diğerlerinden ayıran bir şeyler vardı. Henüz ne olduğunu anlayamadığım bir şeydi ama hayatımın geri kalanını bunu anlamaya harcamak istiyordum.

"Güzel," dedi. "Senden bunu beklemiyorum."

Birkaç ısırik daha aldı ve içini çekti. "Chase harika bir aşçı."

"Bunu ben yaptım," dedim.

Gözleri büyüdü. "İkinizin de yapamayacağı bir şey var mı?"

"Öğrendiğimizde sana haber veririm," dedim.

Kıkırdadı. "Sen de ukalasın."

Başımı salladım. "Genelde değilim."

Başını salladı ve yemeye devam etti. Konuşmayı tekrar ormana ve onun kaçtığı gibi kaçmasına yönlendirmek için bir anımı ayırdım.

"Yemeğinizin çoğunu bitirdiğinize göre, size birkaç soru sormak istiyorum."

"Tamam, et," dedi.

"Neden gittin?" Ben sordum.

Yutkundu ve bakışlarımı zorlukla karşıladı. "Koşullar göz önüne alındığında yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu."

"Nasıl yani?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Kai tarafından hoş karşılanmadım. Elbette yaptığım şey yanlıştı ve kolay kolay affedilmemeliydi. Gecenin ötesinde yaşamaya çalışıyor olsam bile. Bunun davranışlarımı mazur göstermeyeceğinin farkındayım. Ama kalırsam Kai ile aranızda gereksiz sürtüşmelere neden olacağımı düşündüm. Buna sebep olmak istemedim."

"Kai etrafta kim olursa olsun sürtüşmelere neden oluyor. O böyle biri."

"Yine de," dedi.

Başımı salladım. "Ve her şeye rağmen yine de gittin. Ne oldu da gecenin bir yarısı toparlanıp gizlice kaçmaya karar verdin? Neden sabaha kadar beklemedin?"

"Hiçbirinizi rahatsız etmek ya da sizden zaten daha fazla yararlanmak istemedim," dedi bakışlarımdan kaçınarak. "Kendimi suçlu hissettim"

bana kıyafetlerini ve yatağını verdiğinde yeterince."

"Yani? Yardım etmek benim için bir zevkti." Öne doğru eğildim, dirseklerimle dizlerimi destekledim. Parmaklarım birbirine kenetlendi ve yerdeki bir noktaya baktım. Birkaç saniye sonra başımı kaldırıp ona baktım.

Başını salladı ve tabağındaki bir parça yemeği parmakladı. "Belki."

"Mektubunuzda tüm bu seyahatinizin devasa bir hatalar koleksiyonu olduğunu söylemişsiniz," diye sordum.

Başını salladı. "Öyle görünüyor. Yani, bak beni nereye getirdi."

"Anlaştığımız gibi sabaha kadar bekleseydin," diye bacağını işaret ettim, "bundan ."

"Rahatsızlık vermek istemedim," dedi, bakışlarıyla zar zor buluşarak.

Bakışlarımı ona diktim. "Rahatsızlık vermiyorsun. Kai için bile."

Homurdandı. "Evet, doğru."

"Ben ciddiylim. Senden bu kadar nefret etseydi seni buraya kadar taşımazdı," dedim.

"Evet, ama bu beni ondan daha az korkutmuyor," diye mırıldandı.

"Ona zaman ver. Sana ısınacaktır," dedim. "Daha iyisini bilmeseydim, çoktan ısındığını söylerdim. Eğer değilse, muhtemelen incinmeden kısmen sorumlu hissediyordur. Bu da sana karşı davranışını telafi etmek için seni taşımasına neden olur."

"Suçluluk ya da pişmanlık duyabileceğinden ciddi olarak şüpheliyim," dedi ve tabağını bana doğru itti. "Sanırım ben bitirdim."

Başımı salladım. "Tamam. Daha sonra daha fazlasını karar verersen, söylemen yeterli."

Sizi beslemeye devam etmekten

mutluluk duyacağım."

"Veririm," dedi. "Teşekkür ."

Tabağı şifonyerin üzerine koydum. "Peki ya ailenin kulübesi? Hâlâ onu bulmak istiyor musun?"

"Bu durumda onu aramaya çıkamam." Kendini işaret etti.

"Bu doğru olabilir ama sonsuza kadar böyle kalmayacaksın," dedim. "Doktor yakında burada olur. O zaman sana bir

Uygun bir muayeneden geçtikten sonra neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlayacağız. Hepiniz iyileştikten sonra, sen ve ben gidip o kulübeyi bulabiliriz."

Başını salladı. "Bunu çok isterim."

"Bu arada, olduğun yerde kalmalı ve bacağının iyileşmesine izin vermelisin. Artık kaçmak yok mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bana tekrar kaçma yeteneğine sahip olduğumda sor. Şu anda başka bir seçeneğim yok."

Güldüm. "Doğru. Yine de her zaman emekleyebilirsin." Güldü.

"Gülüşünü sevdim. Çok hoş,"

dedim. Başını salladı. "Tuhafsın."

"Bu yeni bir şey ama bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," dedim.

"Sen yapmalıyım." O gerilmiş onu kollar yukarıda onu Kafa ve esnedi.

"Tabağınızı mutfağa geri götüreceğim ve size taze bir bardak su getireceğim. Ondan sonra biraz dinlenebilirsin."

Başını salladı.

Mutfağa geri döndüm, tabağı lavaboya bıraktım, bir bardağa su doldurdum ve yatağımın yanındaki masaya koyarak ona geri götürdüm. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

"Jasper..." dedi usulca, ben kapıyı kapatmaya başlarken.

Dikkatimi onun güzel mavi gözlerine verdim. Gergin görünüyordu ama yine de o gülümsemesini korumayı başarıyordu. "Evet?"

"Benimle uzanır mısın?" diye sordu.

Ona bakakaldım. "Gerçekten biraz dinlenmelisin. Daha iyi uyumana yardımcı olacaksa odada kalabilirim ama şu anda aynı yatağı paylaşmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bağlanmak yok. Sadece uyuyacağız,"

diye ekledi. "Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Jasper, sana evlenme teklif ediyor . Şu anda yalnız kalmak istemiyorum ve senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Ayrıca üşüyorum. Vücut ısını kullanabilirim."

Odaya adımımı attıktan sonra ağzımı kapattım ve kapıyı arkamdan . Zihnim tüm mantığından arınmış bir şekilde

yatağın diğer tarafına geçip onun yanına uzandı.

"Madem bu kadar güzel ifade ," dedim, "biraz daha kalacağım."

İkimiz de yatak çok daha küçük görünüyordu. Ama şimdiye kadar olduğum en rahat yataktı.

Sonra bana doğru yuvarlandı ve bacağının ona verdiği acıya karşı tısladı. "Teşekkür ederim."

Hiç düşünmeden onu kendime yaklaştırdım ve başının üstünden öptüm.

Bana için boynunu eğdi. Gözleriyle buluştum. Gülümsedi.

Bu kadın beni hücresel düzeyde değiştirdi. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Gözlerine bakarken, onun dünyasının derinliklerine dalarken bunu biliyordum. Onun büyüüne.

CASSIE

"Bu ne içindi?" Jasper'ın parlak mavi gözlerinin derinliklerine bakarak sordum.

Jasper omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece istedim."

Başımı göğsüne yasladım ve onun sarhoş edici kokusunu derin derin içime çektim. İlk tanıştığımız andan beri aramızda bir şeyler vardı. Parmağımı koyamadığım bir şeyin kıvılcımı. Kız kardeşim muhtemelen bunu tuhaf bir şey olarak adlandırırdı. Ama o burada değildi. Bu his her neyse, bitmesini istemiyordum. Evime girdiği andan itibaren ona çekildiğimi hissettim.

O zamanlar onu bir daha görebileceğimden emin değildim. O gece kaçış şekliyle değil. Ama şimdi? Görünüşe göre ikinci bir şansı olan tek kişi o değilmiş.

Neden o şekilde gittiğini hiç bilmiyordum ama öğrenmek istiyordum.

"Tanıştığımız o ilk gece ne oldu?" Ona daha fazla sokularak sordum. Bacağımı tekrar hareket ettirmemeye dikkat ediyordum. İçimi dolduran acı, bacağıma kapanan ilk tuzaktan neredeyse daha kötüydü. Şimdilik bebeğime bakmam gerekiyordu.

Derin nefesler alırken parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Bakışlarımı ona diktim. Gözlerimle buluştu ama gözlerinde bir karanlık vardı. Açıklayamadığı bir sır.

"Bana , değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir gün yapacağım. Sadece şimdi değil. Şu anda endişelenmeni istediğim tek şey dinlenmen ve

o bacadan uzak dur."

Parmakları saçlarımı okşuyor, beni uyumaya ikna ediyordu. Ama uykuya dalmak istemiyordum. Hissettiğim yorgunluk yerini farklı bir bırakmıştı. Beni yakamdan kavuran daha güçlü bir his.

Jasper'ı istedim. Her şeyini. Hayatımı yeniden doğrulamak için bir girişim ama umurumda değildi. Şu anda umurumda değil. Tek önemsemişim hatalarımın daha olumlu bir şey hissetmekti.

Gözlerim, kalın sakalının altında neredeyse gizlenmiş olan dudaklarının şekline odaklandı ve beni meraklandırdı. Benimkilerin üzerinde nasıl hissettireceklerini bilmek istiyordum. Çekingenliğim araya önce ağzımı onunkine doğru kaldırdım ve onu nazikçe öptüm.

Nefesini içine çekti ve kollarını sıkılaştırdı. Dudakları tekrar dudaklarıma dokundu ve öpücüğü derinleştirdim.

"Bunu yapmamalıyız," diye mırıldandı öpücükler arasında.

"Muhtemelen haklısın," dedim parmaklarımı başının tepesine yığılmış uzun saç parçalarının arasından geçirirken.

Parmaklarını sırtımın alt kısmını kaplayan deriye geçirdi. Baskıyla birlikte dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Çıkardığım ses onun inlemesine ve öpüşmemizi hızlandırmasına neden oldu. Dili benimkinin üzerinde dans etti ve nefeslerimiz düzensizleşti.

Ağzının benimkiyle birlikte hareket etmesinde bağımlılık yapan bir şey vardı. Bacaklarımda arasında sıcaklık birikti. Seksim ihtiyaçtan kayganlaştı. Kalçalarımda arasında bir baskı oluştu.

"Gerçekten durmalıyız," diye inledi, sözcükler gergin çıkıyordu.

"İstemiyorum," dedim. "Bu çok doğru geliyor."

"Ya bacağını daha fazla incitirsek?" diye sordu, bir şekilde geri çekilecek gücü kendinde bularak. Gözlerimin içine baktı.

Omuz silktim. "Şu anda bunun için endişelenmiyorum."

"Ama ben öyleyim." Doğrulup ellerini yüzünde gezdirdi. "Bak, seni istiyorum. Dayanabileceğimden daha fazla, ama seni daha fazla incitirsem kendimi affedemem."

Gülümsedim. "Gururum okşandı ama yaptığım şeyin sonuçlarının tamamen farkındayım. Kendimden utanmıyorum ya da kendimle savaşmıyorum. Yani, eğer

Beni kadar çok istiyorsan, gel ve beni al." İç çekti. "Eğer seni incitirsem, bana söylemek zorundasın."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Üzerime tırmanıp kalçalarımın oturmadan önce tişörtünü çıkardı ve kot pantolonunu sıyırdı. Parmakları tenimde gömleğimin eteklerini kavradı ve yavaşça başımın üzerine kaldırdı.

"İyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Harika bir başlangıç yaptık." Başını salladı. "Pekâlâ."

Kotumun düğmelerini açtı ve fermuarını indirdi. Tenime değen serin hava tüylerimi diken diken ederken dudağımı ısırdım.

"İşte işin zor kısmı geliyor," dedi bacaklarımdan aşağı kayarken, pantolonumu yavaşça vücudumdan aşağı çekerken. Pantolonumun bir bacağını sağlam bacağımdan aşağı kaydırıdıktan sonra diğerini yavaşça çıkardı.

"O kadar da kötü değildi," dedim ve gülümsedim. "Neredeyse hiçbir şey hissetmedim."

Bana doğru baktı. Dudaklarının köşeleri çarpık bir sırıtışla yukarı kıvrılmıştı ve bu da onun çekiciliğini daha da artırıyordu. "Gerçekten sürprizlerle dolusun."

Şakacı bir şekilde omuz silktim. "Seni tetikte tutmak zorundayım."

Ellerini bacaklarım boyunca, külotumun bel bandına doğru kaydırırken kıkırdadı. Sinirlerim onun dokunuşunun ardından keyiflendi. Sıcak ve soğğun karışımı beni sardı. Bir parmağını tenimde gezdirirken kendi kendine mırıldanıyor, sözlerine ritim tutarak külotumun bel bandını çekiştiriyordu. "Bunlarla ne yapacağım?"

"Yaratıcı olmak mı?" Ses tonuma alaycı bir hava katarak sordum.

Sırıttı ve kumaşı ortasından yırttı. "Çantalarınızı arabanızdan sonra alırım."

"İyi şanslar. Nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yok," dedim.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim," dedi ve göbek deliğimle cinsel organım arasındaki deriyi öptü.

İç çekerek ürperdim. Jasper gövdem boyunca öpücükler kondurmaya devam edip sütyenime doğru tırmanırken tüylerim diken diken oldu. Elleri arkama kayarak kancaları dikkatlice açarken dişleri arasındaki küçük kısmı kavradı. Daha sonra askılarımdan sıyırp yatağın kenarına fırlattı.

"Ağrın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Devam edelim."

Başını salladı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Ereksiyonunun ucu girişime bastırdı, ihtiyaçtan kayganlaşmıştı. Nefesimi çektim. Ağzı benimkiyle çarpıştı ve yavaşça içime girerek beni gidebildiği yere kadar doldurdu. Ürperti vücudumda dalgalandı. yerleşirken sıcaklık merkezime doğru aktı. Kendini üstümde tutarak ve dikkatli bir kontrolle hareket etmeye devam etti, beni yavaşça serbest bırakmaya doğru ilerletti.

Bacağımı dikkatlice yana doğru hareket ettirdim. Sadece biraz acıdı. Acıyı gösterecek kadar değil. Jasper pozisyonuma baktı ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Sürprizlerle dolu değil misin?"

"Bir tek ben değilim," dedim ve dudağımı ısırdım. "İnanılmaz derecede naziksin. Hayal ettiğim gibi değilsin."

Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Ah sevgilim, tamamen iyileştiğinde, içimdeki her şeyi senin üzerine salacağım. Kibarlık senin kelime dağarcığında olmayacak."

Bu düşünce beni daha da heyecanlandırdı.

Bana doğru gevşedi, kollarını doladı ve beni sıcaklığıyla sardı. Yanağı yanağıma değdi, biraz daha kuvvetle içimde hareket ederken kaba sakalıyla tenimi çizdi. Beni incitmemek için kendini tuttuğunu söyleyebilirdim. Bu sadece takdir ettiğim değil, aynı zamanda beni şaşırtan tatlı bir jestti.

O hareket ettikçe, sık sık öpücükler kondurdukça, içimde bir baskı oluştu. Doruk noktasına karşı savaştım. Onunla bu şekilde birlikte olmak çok iyi hissettiriyordu, bitmesini istemiyordum. Henüz değil. Eğer yakında durmazsa, savaşı kaybedecektim.

Ama görünüşe göre biraz daha o anın içinde kalmak için mücadele eden tek kişi ben . Jasper homurdanarak içimden çıktı ve hemen göğüslerimden birini ağzına alıp emerken diğerine de masaj yapmaya başladı. Birkaç zevkli dakikadan sonra vücudumda aşağı doğru hareket etti ve kendini kalçalarımın arasında yeniden konumlandırdı. Kokumu içine çekti ve inledi.

"Çok lezzetli kokuyorsun," diye mırıldandı.

Bir yanıt vermek için nefesimi içime çektim ama dili anında klitorisime sürtünerek beni soluk soluğa bıraktı.

"Mmm," diye .

Tüm sularımı emerken altında kıpırdandım ve beni doruk noktamın kenarına zorladım. Yüzümü bir yastıkla kapattım ve zevkimi haykırdım. Seksimin ürettiği her ons sıvıyı kucaklamaya devam ederken kalçalarım ona doğru büküldü.

Bana karşı kıkırdadı ve yastığı yırtıp attı. "Neden yüzünü kapatıyorsun?"

"Yani sesim yüksek çıkmıyor," dedim utangaç bir ifadeyle.

Başını salladı ve tekrar üzerimde duracak şekilde kendini kaldırdı. "Bu umurunda mı?"

Omuz silktim. "Biraz."

"Hmm..." bakışları benimkileri tuttu. "O zaman bunu değiştirmem gerekecek."

Yastığı ulaşamayacağı kadar uzağa, yere fırlattığında gözlerim büyüdü. İçime girip kalçalarımın sürtünerek tekrar basınç oluştururken bakışlarıyla tekrar karşılaştım.

"Canavarı uyandırdın," dedi ve eskisinden biraz daha sert bir şekilde içime soktu. "Şimdi zevkten çılgılık attığını görmek istiyorum."

İçimde hareket etti, ben tekrar zevk çılgınlıkları atana kadar daha da derine indi. Yüzümü göğsüne gömmeye çalıştım ama kollarımı başımın iki yanına sıkıştırdı.

"Uh-uh... Saklanmak yok."

Altında kıpırdandım, elimden geldiğince sessiz kalmaya çalıştım ama sonunda kaybettim. İnledim.

"İşte " diye homurdandı. "Daha yüksek sesle." "Yap beni," diye nefes nefese kaldım.

"Meydan okuma kabul edildi," dedi ve kendini bana doğru alçalttı, hareket ederken beni öptü ve doruk noktamı daha da yükseltti.

Ağzını boynuma götürdü ve ısırarak ellerimi serbest bıraktı. Kollarımı ona doladım ve sırtımı kavislendirerek kalçalarımı ona doğru eğdim. Basınç içimde patladı ve zevkimi haykırdım. Sesimi kontrol altında tutmaya çalışsam da, aldığım zevk yüksekti.

Orgazmım azalmaya başladığında hareketleri hızlandı. Bana karşı gerildi, homurdandı ve yüzünü saçlarıma gömdü. İçime sıcak sıvı döküldü. Hareketleri yavaşça durduğunda bana doğru gevşedi, boynuma bir öpücük kondurdu ve iç çekti.

Serbest bırakılmamın etkileri üzerimden geçerken nefesimi tutmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra "Bacağın nasıl?" diye sordu.

"Beni incitmemekle harika bir iş çıkardın, şimdiye kadar her şeyi unutmuştum," dedim.

"Güzel." İçimden ıktı ve sırt üstü yuvarlandı. Dudaklarından ağır bir i çekiş ıktı. "Bu inanılmazdı."

"Pişman değil misin?" Ben sordum.

"Herhangi bir şeyiniz yoksa..." sesinde bir parça endişe vardı. "Yok. Yok," dedim gülümseyerek.

"şimdi biraz dinlenmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Omuz silktim. "Belki."

Kıkırdadı ve yan tarafına dönerek bir kolunu bana doladı. Dikkatlice yuvarlandım, hareketin bacağımda yarattığı acıyla irkildim ve ona yerleştim. Gözlerim kapandı.

Beni kurtarmasını hiç beklemiyordum, hele de Kai'nin yardımıyla, ama kurtardığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Böyle muhteşem bir seksi kaırabilirdim.

Belki de seyahatim o kadar da büyük bir hata değildi.

KAI

Ormanın derinliklerinde, ayı formumda avlanıyordum. Güneş sırtımı ısıtıyordu ama etrafımı saran hafif esinti soğuktu. Hava değişmeye başlamıştı ve ben yiyebileceğim tüm balıklar için kaşınıyordum. Burnumu havaya soktum ve kokladım. Balık, su ve çamur burun deliklerimi doldurdu. Küçük bir hapşırıkla dışarı üfledim. Nehre yaklaşmıştım.

Dereye doğru ilerlemeye devam ederken yumuşak zemin patilerimin altına battı. Normalde en sevdiğim balık tutma noktasına yaptığım küçük gezintilerden ne kadar keyif alsam da, düşüncelerim sürekli kıza geri dönüyordu. Normalde, ayı formumdayken insani endişelerimle kendimi rahatsız etmezdim. Hayvan tarafım normalde kontrolü ele alır ve özgürlüğün tadını çıkarırdı. Ama Cassie ortaya çıktığından beri -evimde değil ama yatağımda- onun gerçekte kim olduğunu ve ne aradığını anlamaya çalışıyordum.

keskin, metalik bir alkış sesi duyuldu.

Dikkatimi ona yönelttim. Gözlerimi, kendini patlatmayı başaran tuzağa diktim. Kokladım ve hırladım. Bu rahatlık için çok yakındı. Pençemle o şeye vurdum ve bağlı olduğu zincir yere gömülüp daha fazla ilerlemesini engelleyene kadar havada uçtu ve bir gümbürtüyle yere düştü.

Lanet avcılar. Ama tek suçlu onlar değildi. Elbette baş belasıydılar, herkesin düşebileceği tuzaklar kuruyorlardı... ve kurmuşlardı da. Cassie de bir o kadar hatalıydı. Cassie de hatalıydı.

her şeyi mahvetti. Dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ben kendi işime bakarken, ava çıkarken bile o düşüncelerimden ayrılmayı reddediyordu.

Neden kulübemize gelmek zorundaydı ki? Elbette, kaybolduğunu söyledi. Ama bu bir yalandı. Çoğu insan bu ormanda kaybolma eğiliminde olsa da, onun bahanesini yutmuyordum. Hâlâ onun basit bir insandan çok daha fazlası olduğuna ve kaybolma yalanını sadece Jasper'a yaklaşmak için bir bahane olarak kullandığına inanıyordum. Bu kadarından emindim. Ve bu aynı zamanda şu soruyu da akla getiriyordu: Bir şekilde onu takip etmeyi başarmış mıydı?

Bu bir insan için pek olası görünmese de bir cadı için öyle değildi. Küçük bir saç teli, bir deri parçası ya da giysiden bir kumaş parçası yer belirleme büyüsü yapmak için yeterli olabilirdi. Cadıların buna ne dediğini bilmiyorum ama hedefleri takip etmenin ve avlamanın bir yolu olduğunu biliyorum. Karaborsadaki insanlar bunları bir süredir kullanıyordu. Bu bilgiyi nasıl asla paylaşmayacak olsam da, yine de bir bilgiydi ve faydalı olduğunu kanıtlıyordu.

Bir kereliğine.

Tüm sorular aklımdan geçerken, yavaşça ilerlemeden önce daha fazla tuzak olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarımı etrafımdaki alanda dikkatlice gezdirdim. Kız, ormanda ondan uzakta tek başımayken bile dikkatimi dağıtıyordu. Bu sadece şüphelerimi daha da arttırdı.

O kadın kötü haberden başka bir şey değildi. Ben de bunu hissediyordum, içimin derinliklerinde sinirlerimi kemiriyordu. Onunla ve ormanda sözde "kaybolmasıyla" ilgili şeyler de vardı. Ve bunun ne olduğunu kardeşlerim Cassie'nin oyununa gelip benim için kaybolmadan önce öğrenecektim. Çünkü onlar için her ne planladıysa, bu iyi bir şey değildi ve kardeşlerimin geldiğini göremedikleri bir tuzağa düştüklerini görürsem .

Yaklaşık on beş dakika boyunca ormanda dikkatlice yürüdükten ve başka tuzaklardan kaçındığımdan emin olduktan sonra, havayı tekrar koklamak için durdum. Dere yaklaşmıştı. Kendime söz verdiğim ziyafetin beklentisiyle midem gurulduyordu. Ağzım sulanırken, daha hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ettim.

Cassie'nin tekrar düşüncelerime girmesi uzun sürmedi. Şimdiye kadar verdiği zarara ve daha fazla zarar vermesini önlemek için ne odaklandım.

Jasper zaten cadının büyüü altındaydı. Bu ne kadar talihsiz bir durum olsa da, iyileşemeyecek kadar ileri gitmediğine inanmak zorundaydım. Belki yeterince hızlı davranırsam, Jasper'ın kendine gelmesini ve gerçeği görmesini sağlayabilirdim. Hatta Chase'i ona aşık olmaktan biraz olsun kurtarabilirdim. Tabii çoktan ona yaltaklanmaya başlamadıysa.

Kız yalan söylüyordu. Bunu kanıtlamak için gerçeği bulmam gerekiyordu. Yapacağım son şey olsa bile kardeşlerimi cadıdan kurtaracaktım.

Pençem ormanın zeminini kaplayan molozların zar zor örttüğü soğuk, sert çeliğe değdi. İçimi bir korku kaplarken nefesimi içime çektim. Pençemin tuzakta ezilmesini engellemek için neredeyse zamanında tepki veremiyordum.

Dişler birbirine yaklaştıOrmanın derinliklerinde, ayı formumda avlandım. Güneş sırtımı ısıtıyordu ama etrafımda esen hafif rüzgâr soğuktu. Hava değişmeye başlamıştı ve ben yiyebileceğim tüm balıklar için kaşınıyordum. Burnumu havaya soktum ve kokladım. Balık, su ve durgun çamur kokusu burun deliklerimi doldurmuştu. Küçük bir hapşırıkla dışarı üfledim. Nehre yaklaşmıştım.

Dereye doğru ilerlemeye devam ederken yumuşak zemin patilerimin altına battı. Normalde en sevdiğim balık tutma noktasına yaptığım küçük gezintilerden ne kadar keyif alsam da, düşüncelerim sürekli kıza geri dönüyordu. Normalde, ayı formumdayken insani endişelerimle kendimi rahatsız etmezdim. Hayvan tarafım normalde kontrolü ele alır ve özgürlüğün tadını çıkarırdı. Ama Cassie ortaya çıktığından beri -sadece evimde değil, yatağımda da- onun gerçekte kim olduğunu ve evimde ne aradığını anlamaya çalışıyordum.

keskin, metalik bir alkış sesi duyuldu.

Dikkatimi ona doğru çektim. Gözlerimi, kendini patlatmayı başaran tuzağa diktim. Kokladım ve hırladım. Neredeyse ıskalıyordum ve rahat edemeyeceğim kadar yakındı. O şeye pençemle vurdum ve havada uçmaya başladı, ta ki bağlı olduğu zincir kopana kadar.

bağlı, yere gömölü, daha fazla ilerlemesini engelledi ve bir gümbürtüyle yere düştü.

Lanet avcılar. Ama tek suçlu onlar değildi. Elbette baş belasıydılar, herkesin düşebileceği tuzaklar kuruyorlardı... ve kurmuşlardı da. Cassie de bir o kadar hatalıydı. Her şeyi ediyordu. Dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Özellikle de ben kendi işime bakarken, ava çıkarken, o düşüncelerimden ayrılmayı reddediyordu.

Neden kulübemize gelmek zorundaydı ki? Elbette, kaybolduğunu söyledi, ki bu apaçık bir yalandan başka bir şey değildi. Çoğu insan bu ormanda kaybolma eğiliminde olsa da, onun bahanesine inanmıyordum. Hâlâ onun basit bir insandan çok daha fazlası olduğuna ve kaybolma yalanını sadece Jasper'a yaklaşmak için bir bahane olarak kullandığına inanıyordum. Bu kadarından emindim. Ve bu aynı zamanda şu soruyu da akla getiriyordu: Bir şekilde onu takip etmeyi başarmış mıydı?

Bir insan için pek olası görünmese de, bir cadı için öyle değildi. Küçük bir saç teli, bir deri parçası, giysiden bir kumaş parçası yer bulma büyüsü yapmak için yeterli olabilirdi. Cadıların bu büyüye ne isim verdiğini bilmiyordum ama hedefleri takip etmenin ve avlamanın bir yolu olduğunu biliyordum. Karaborsadaki insanlar bunları bir kullanıyordu. Bu bilgiyi nasıl edindiğimi asla paylaşmayacak olsam da, yine de bir bilgiydi ve faydalı olduğunu kanıtlıyordu.

Bir kereliğine.

Cassie'nin nedenleriyle ilgili bitmek tükenmek bilmeyen sorular dönüp dururken, yavaşça ilerlemeden önce daha fazla tuzak olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarımı etrafımdaki alanda dikkatlice gezdirdim. Görünüşe göre ne yaparsam yapayım kız dikkatimi dağıtıyordu. Ormanda ondan uzakta, yalnız olduğumda daha da fazla. Bunun farkına varmak şüphelerimi daha da arttırdı.

Bu lanet kadın kötü haberden başka bir şey değildi. Bunu hissediyordum, içimin derinliklerinde sinirlerimi kemiriyordu. Onunla ve ormanda sözde "kaybolmasıyla" ilgili daha fazla şey vardı. Ve bunun ne olduğunu kardeşlerim Cassie'nin oyununa gelip benim için kaybolmadan önce öğrenecektim. Çünkü onlar için her ne planladıysa, bu iyi bir şey değildi ve kardeşlerimin benim gördüğüm halde fark edemedikleri bir tuzağa görürsem lanetlenirdim.

Yaklaşık on beş dakika boyunca ormanda dikkatlice yürüdükten ve başka tuzaklardan kaçındığımdan emin olduktan sonra, havayı tekrar koklamak için durdum. Dere yaklaşmıştı. Kendime söz verdiğim ziyafetin beklentisiyle midem gurulduyordu. Ağzım sulanırken, daha hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ettim.

Cassie'nin tekrar düşüncelerime girmesi uzun sürmedi. Şimdiye kadar verdiği zarara ve daha fazla zarar önlemek için ne odaklandım.

Jasper zaten cadının büyüü altındaydı. Ne kadar talihsiz bir durum olsa da, iyileşemeyecek kadar ileri gitmediğine inanmak zorundaydım. Belki yeterince hızlı davranırsam, Jasper'ın kendine ve gerçeği görmesini sağlayabilirdim. Chase'in ona aşık olmasını en ufak şekilde bile engelleyebilirdim. Tabii çoktan ona yaltaklanmaya başlamadıysa.

Kız yalan söylüyordu. Bunu kanıtlamak için gerçeği bulmam gerekiyordu. Yapacağım son şey olsa bile kardeşlerimi cadıdan kurtaracaktım.

Pençem ormanın zeminini kaplayan molozların zar zor örttüğü soğuk, sert çeliğe değdi. İçimi bir korku kaplarken nefesimi içime çektim. Pençemin tuzakta ezilmesini engellemek için neredeyse zamanında tepki veremiyordum.

Dişler büyük bir metalik şakırtıyla kapandı ve hareketin gücüyle yerden birkaç santim havalandı. O şeye bakarken tuttuğum nefesi dışarı verdim. Kapalı tuzak şimdi ormanın zemininde yatıyordu. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Zihnim zamanında tepki vermeseydim ne yapacağımı düşünüyordu.

Bu çok yakındı. Çok yakındı.

O şeyi bir mil fark edebilmeliydim. Fark edemediğim gerçeği her şeyden daha yüksek sesle konuşuyordu. Ve hepsi Cassie yüzünden oldu. Eğer o burada olmasaydı, dikkatimi dağıtamazdı. Kardeşlerimi kurtarmanın bir yolunu bulmak için savaşıyordum. Dikkatimin her zerresini onun bir cadı olduğunu kanıtlamak için harcamazdım.

Kıl payı kurtulmam onun suçuydu.

Aptal, lanet, yalancı, izinsiz giren cadı! Kafamın içindeki kelimeleri o kadar yüksek sesle haykırdım ki, ayım da onlarla birlikte inledi.

Geldiğinden beri ters giden her şey onun suçuydu. Jasper'ın yardıma koşması, Chase ve onun abartılı ekstra yemekleri... Aptal kız kendini bir tuzağa düşürmüştü ki bunun kasıtlı olduğuna emindim, sırf evimize daha fazla girebilmek için. Onu kulübeye kadar taşımama neden olan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini bir kenara . Bırakın onu taşımayı, kadına dokunmak bile istemiyordum. Sanırım bu savaştığım büyüden kaynaklanıyordu.

Giderek daha fazla kanıt onun aleyhine yığılıyordu. Onun bir cadı olduğuna dair daha fazla kanıt buluyordum.

Dakikalar sonra, başka tuzakları kıl payı atlatarak dereye ulaştım. Öfkem bana sandığımdan daha fazla odaklanma sağladı.

Balıkla karnımı doyurdum. Karnımı doyurduktan sonra, suyu temizlenmek için kullandım. Ruh halim düzelmişti. Günün geri kalanını iyimserlikle karşılamaya istekliydim.

İşte o zaman aklıma bir fikir geldi.

Cassie yemek yemeyi severdi. Kıvrımlarına bakılırsa bu çok açıktı. Yemek yemeyi seven insanlar genellikle karınları doyduğunda mutlu ve memnun olurlardı. Tıpkı benim lezzetli ziyafetimden sonra olduğum gibi.

Yemek yerken onu konuşturmak cevapları bulmak için harika bir . Onu doyuracak, ona iyi davranacak ve sonra cevaplarımı alacaktım. İki kişi onun oyununu oynayabilirdi ve o kaybetmek üzereydi.

Yeterli sayıda balık topladım. Normalde toplayacağımdan çok daha fazlasını ama kızın doymasını istiyordum. Koleksiyonumu insan formumla kulübeye geri taşıdım ve yolda ısıklık çaldım.

Mutfağa girdiğimde balığı lavaboya bıraktım ve Chase'le yüzleştim. "Bir ziyafet çekeceğiz."

Chase içini çekti ve tezgâha yaslandı. "Gerçekten ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Benim hakkımda bu kadar az şey düşünmen beni yaraladı," diyerek şüphelerini savuşturdum.

Chase, "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir şey yapmayacağım," dedi.

"Sadece akşam yemeği için eve biraz balık getirmek istedim. Bunda kötü olan ne?" Sesimi sakın tutarak ve iyi davranarak sordum

Planımın aksamadan yürümesi için.

"Kai," dedi Chase. "Seni bundan daha iyi tanıyorum. Eve balık getirmeye karar verip ziyafet talep etmezsin... asla."

Gülümsedim ve Chase'in omzunun arkasına vurdum. "Nerede senin macera anlayışın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Sen kimsin ve Kai'ye ne yaptın?"

Güldüm. "Ben hâlâ benim. , ben de balıkları temizleyeyim."

Chase iç çekti. "Pekala, ne oluyor. Gerçekten mi?"

"Cidden bunun , değil mi?" Bir kesme tahtası ve balık bıçağını çıkarırken ona sordum.

"Hayır. Şimdi söyle yoksa Jasper'ı aramak zorunda kalacağım ve bir müdahalede bulunacağız."

Bakışlarımı ona yönelttim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tüm ciddiyetiyle bakışlarımı karşılıyordu.

"Çok mu dramatik?" diye sordum ve gülüp geçtim.

"Eğer bunun Cassie ile bir ilgisi varsa..." Chase başladı.

Döndüm ve onunla yüzleştim. "bakarsan, öyle. Ama rahatla. En iyi şekilde davranıyorum."

Chase burnunu sıktı. "Buna pişman olacağım. Bunu şimdiden söyleyebilirim."

"Pişman olacak bir şey yok," dedim ve gülümsedim. "Söz veriyorum."

"İyi, iyi. İyiyim. Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Daha geniş gülümsedim. "Şimdi yemek pişiriyoruz."

CASSIE

Nefis bir şey beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açıp kokuyu bir kez daha derin derin içime çektikten sonra dikkatlice . Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hem Chase'in son eserini tatmak için heyecanlıydım, hem de bacağımı yine incitmemeyi başarmıştım. Rahatlayarak iç çektim. Bu harika bir işaretti. Ama tekrar ayağa kalkmaya çalışarak şansımı zorlamayacaktım. Geçen sefer dersimi zor yoldan almıştım.

Jasper'ın izlerini bulmak için odaya baktım. Odada değildi. Kendi küçük köşesinde bile. Yine de varlığının kanıtı hâlâ çarşaflarda duruyordu. Parmaklarımı çarşafın üzerinde gezdirdim, keşke yine ona dokunuyor olsaydım diye düşündüm.

Kaşlarım çatıldı. Neden hayal kırıklığına uğradığımdan emin değildim. Aramızda bir şey yok gibiydi. Olsaydık bile o hâlâ kendi adamıydı. Bana hiçbir şey sormadan istediği gibi gelip gitme hakkına sahipti.

Ne kadar süre baygın kaldığımı merak ettim. Görünüşe göre Jasper çalar saatlere ya da herhangi bir şekilde zaman tutmaya inanmıyordu. Tek dayanağım pencereydi. Hâlâ kapalıydı ve içeriye neredeyse hiç ışık girmiyordu. gün uyumuş olmalıyım diye düşündüm. Jasper'ın ne zaman gittiğini de merak ettim.

Jasper'ın yokluğunda dikkatimi dağıtan tek şey pişmekte olan yemektir. Ben uyanık kaldıkça koku daha da güçleniyordu. Tereyağının ve baharatların kokusunu alabiliyordum. Lezzetli tek kelimeydi

tarif edebilecek bir şey bulamadım. Ağzım sulanmaya başladı. Midem beklentiyle gurulduyordu.

Yataktan kalkıp o büyüleyici yiyeceğin ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum ama bu büyük bir hata olurdu. Hâlâ ayağımın üzerinde herhangi bir ağırlık taşıyamıyordum. Yatağa mahkûm olmaktan nefret ediyordum ama kendimi yürümeye zorlasaydım muhtemelen iyileşmem haftalarca geriye giderdi. Özellikle de son zamanlardaki geçmişim göz önüne alındığında. Kendimi azarladığım onca zaman içinde bu en çok hak ettiğim şeydi. Kendimi cezalandırmak durumu değiştirmek şöyle dursun, hiçbir işe . Kendimi cezalandırmak beni hiçbir zaman çok uzağa götürmedi ve içine girdiğim ayı tuzağı sayesinde yeterince sonuçla uğraşıyordum.

İç çekerek sıkıntıyı omuzlarımdan attım ve her şeyi olduğu gibi kabul etmeye karar verdim. El pençe divan durup beni bekleyen üç seksi erkeğe sahip olmanın nesi kötüydü ki? İçlerinden birinin benden nefret etmesi dışında. Düzeltiyorum: ilgilenen iki ateşli erkeğin olmasının kötü bir yanı yoktu.

Hareketlilik dışında daha iyi bir şey düşünemiyordum. Bununla birlikte, zamanımı harcamak için daha kötü yollar düşünmüştüm ve ailemin kulübesini bulmayı ertelemenin o kadar da kötü bir şey olmadığını sanıyordum.

Ağır ayak sesleri koridorda bana doğru ilerliyordu. Adımlar yaklaştıkça mutfaktan süzülen koku daha da güçlendi.

Kapı açıldı ve Kai büyük bir tepsi dolusu yiyecek getirdi. Şaşkınlıkla ona baktım. Sonra yüz ifadesine baktım ve gardımı . Yüzündeki çatık kaşlara ve benimle neredeyse hiç göz teması kurmamasına bakılırsa yarı kalıcı, huysuz ve kötü bir ruh hali içindeydi. Yatağın kenarına yaklaştı ve tepsiyi kucağıma koymak için eğildi. Tabak tepsi boyunca kayarak neredeyse gövdemin üzerine devriliyordu.

" et!" Dehşet beni ele geçirirken bağırdım.

Kai homurdandı ve nefesinin altından başıma geleni hak ettiğime dair bir şeyler mırıldandı.

Ama ensemdeki tüyleri diken diken eden ve kalbimi çılgınca bir yarışa sokan şey onun hırlama sesiydi. Yutkundum ve derin bir nefes aldım. "Özür dilerim. Bunun bir kaza olduğuna eminim.

Yemek için teşekkür ederim, ama lütfen bu konuda daha az eşek gibi davranabilir misin? Ben de bu işten pek keyif almıyorum."

İçini çekti ve odadan çıktı, kapıyı arkasından çarptı ve odayı yoğun, rahatsız edici bir sessizliğe boğdu.

Dikkatimi ağız sulandıran yemeğe vermeden önce kapıya dik dik baktım. Küçük bir parçam Kai'nin nefretini ne kadar ileri götürmeye istekli olduğunu merak ediyordu. Yani, yemeğin zehirli ya da bir şekilde ilaçlı olup olmadığını merak etmem çok mu paranoyakça olurdu?

Eğer yemeği Kai hazırlamış ve pişirmiş olsaydı, bu endişeye biraz daha ağırlık verip düşünürdüm. Ama bu yemeğin şefinin Chase olduğundan oldukça emindim. Onun hakkında bildiğim kadarıyla, bırakın onun iznini, burnunun dibindeki malzemelere zararlı bir şey girmesine bile izin vermezdi. Yaptığı işi çok seviyordu ve insanlarla ilgilenmeyi, birinin tutkusunu sabote etmesine izin vermeyecek kadar çok sevdiğine inanıyordum.

Kızarmış balık, kızarmış patates, ızgara havuç ve soğan bulunan tepsiye baktım. Hatta kalın ballı tereyağı sürülmüş bir dilim ekmek bile vardı.

Her şey çok ama çok güzel görünüyordu. Herhangi birinin boşa gitmesine izin vermek de utanç verici olurdu. Ve ben çok acıkmıştım.

Karnımın aceleciliği dışında başka bir şey istemeden, yemeğe daldım. Odada benimle birlikte hiçbir erkeğin olmamasına sevinmiştim. Beni yemek yerken izlemekle ilgili bir şeyleri vardı, ya da öyle görünüyordu... özellikle de Jasper. Bu konuda yüzde yüz rahat değildim. Sanırım nereden geldiklerini anlıyordum, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Erkekler kızları yemek yerken izlemeyi sever. Bu bir şeydi. Ama bu yemeği yeme şeklimle mi? Kendimi domuz gibi hissediyordum, emiyor, sularını yalıyor ve tadı dilimde özellikle hoş bir şekilde dans ettiğinde inliyordum.

Her şey görüldüğünden ve koktuğundan daha iyiydi. Ve ben farkına , işim bitmişti. Yemek tepsim temizlenmişti.

Dakikalar sonra Kai tekrar odaya girdi. Tepsiyi alıp koridorda gözden uzakta duran birine uzatırken ağızımı kapalı tuttum. Bunun Jasper ya da Chase olduğunu varsaymak mantıksız değildi, ama içimden bir ses bunun daha gerçekçi olduğunu söylüyordu

Chase olması gereken kişi. Jasper, Kai'nin benimle herhangi bir şekilde etkileşime girmesi söz konusu olduğunda bana son derece korumacı geldi.

Kai yine odadan çıkmayınca neler olduğunu sorgulamaya başladım. Sonra Jasper'ın köşesine oturdu.

Derin bir nefes çekti. Nefes verirken, "Bazı sorularıma cevap vereceksin ve bu konuda dürüst olacaksın," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yoksa ne olur? Beni yine kulübeye mi sürükleyeceksin?"

Lezzetli yemeğın etkilerinin tadını çıkarıyordum. Ama Kai'nin benim için iyi olan her şeyi mahvetmek gibi kötü bir huyu varmış gibi görünüyordu.

Gözleri bir ton koyulaşırken burnundan soludu. Çok kolay sinirleniyordu. Bunu daha fazla yaralanmadan atlatmak istiyorsam iğneleyici yorumlarımı kendime saklamam gerekecekti. Kai'nin normalde bir kadını taciz edeceğini ya da fiziksel saldırıda bulunacağını sanmıyorum ama bana bakışından bir kadın görmediğı .

Bunun farkına varmak kalbimi sızlattı.

İçimi çektim. "Peki. Kaba olmadığın sürece sorularına cevap vereceğim. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Nereden geldin?" diye sordu.

"Seattle, Washington," dedim. "Bu neden önemli?"

"Öyle işte," dedi. "Ve soruları ben soracağım."

Ofladım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak gözlerimi devirdim. Demek ki benimle konuşurken eşek gibi davranmakta ısrar edecekti. "Peki."

"Buraya neden geldin?" diye sordu, bakışlarımı zorlukla karşılayarak. Ama beni incelediğini biliyordum, bu da bunun sadece yirmi soruluk bir oyun değil, bir sorgulama olduğunu anlamamı sağladı.

"Bunu size zaten açıkladım. Sana yalan söylediğime inandığın için hikâye değişmeyecek. Ailemin kulübesini bulmak için bu yöne geldim, GPS koordinatları aracılığıyla telefonumdaki bir haritayı takip ettim. Kulübe bana birkaç yıl önce ölen ailem tarafından bırakıldı. Tam olarak kaç tane olduğı sizi .

Sorsanız bile size söylemeyeceğim çünkü bu özel bir konu ve bilmenize gerek yok."

Öfkem beni daha iyi bir hale getiriyordu. Yemeğimi mahvetti. duyduğu bir tür şüpheyile beni yakalamaya kararlı görünüyordu. Ne söylediğimin bir önemi olmadığından emindim. Benim hakkımda kararını çoktan vermişti ve bunu değiştirmek mümkün değildi.

Cevaplar isteyebilirdi ama düşündüğü şeyi ortaya çıkarmak için hayatımın her ayrıntısına ulaşamayacaktı. Buna yakın bir şey yapacağıma, ormanda tamamen tek başıma şansımı denemeyi tercih ederdim.

"Ailenin kulübesini aramak için neden daha önce gelmedin?" diye sordu, sorgulamasının yönünü değiştirerek. Ama sadece birazcık.

"Seni ilgilendirmez," dedim ve Jasper'ın yatağının baş ucundaki duvara yaslandım.

"Bu benim işim," dedi Kai. Sözleri sert çıkmıştı. Sanki bu konuyu onunla tartışmam için bana meydan okuyordu.

"Nasıl?" Ben sordum.

"Çünkü evime habersiz, davetsiz geldin ve yatağında uyuyakalmadan önce eline ne geçtiyse yedin." Sesi her kelimedede daha da yükseliyordu. "Şimdi sorularıma cevap vereceksin çünkü vermezsen, incinmiş bir bacadan daha fazlası için endişelenmen gerekecek."

Alay ettim. "Şimdi de beni tehdit ediyorsun! İnanılır gibi değil!" "Tehdit değil. Bir söz, Cadı."

Alaycı bir kahkaha . "Jasper ve Chase ne yaptığınızı biliyor mu?"

"Jasper burada değil," dedi Kai. "Üzgünüm ama şu anda seni kurtaracak kişi erkek arkadaşın olmayacak."

"Çıktığımızı varsayman ne kadar hoş," diye tersledim. "Varsaymak gibi bir alışkanlığınız var gibi görünüyor, bu da mükemmel kişiliğinizle birlikte bir başka parlak özellik."

Hırladı. "Ve yalan söylemek gibi bir alışkanlığın var gibi görünüyor. Bunun nedenini merak ediyorum."

"Sen söyle," dedim ona doğru işaret ederek. "Görünüşe göre tüm cevaplara sahip olan sensin. Benim kendimi boşa harcamamın ne anlamı var?"

"Ağzımdan çıkan her şeyin yalan olduğunu varsayacaksan nefes alabilir miyim?"

"Sana itiraf etmen ve beni haklı çıkarman için bir fırsat veriyorum?" diye sordu. "Ama yalanlarına sadık kaldığını söyleyebilirim. Mümkmün olduğunca çabuk buradan ayrılacak ve bir daha asla geri dönmeyeceksin. Ya da bana yardım et, evime zorla girdiğin için pişman olacaksın. Anladın mı? Jasper ve Chase'i bu işin dışında tut. Senin pisliğini hak etmiyorlar."

Söylediği her kelimeyle birlikte sesi duvarlar sarsılana kadar yükseldi. Sandalyesinden kalktı, yüzü kıpkırmızıydı ve elleri iki yanında kenetlenmişti. Gözleri öfkeyle doluydu ve kendimi duvara yaklaştırmaya çalıştım.

Öfkesinin ne kadar kontrolsüz olduğunu görünce nefesimi içime çektim ve keşke meşhur ayıyı dürtmeseydim diye hayıflandım. Bu sefer beni parçalara ayırmasını engelleyecek kimse yoktu. Nefesimi tuttum ve Kai'nin azarlamalarına karşı gözlerimi kapattım.

CHASE

Kai alışılmadık bir ruh hali içindeydi. Onu daha önce böyle bir durumda nadiren görmüştüm. Bir orduyu doyuracak kadar balıkla mutfağa daldı, bir yandan da ısıklık çalıyordu. Balıkları lavaboya döktükten sonra bana döndü ve gülümsedi. "Bu gece ziyafet çekiyoruz!"

"Neden?" Yeni temizlenmiş lavabolarımı dolduran balıklara bakarken sordum. İçgüdülerim alevlendi. Bu Kai'nin tarih boyunca yaptığı bir şey değildi.

"Bir nedene ihtiyacım var mı?" diye sordu.

Aptal değildim. Ne kadar aptalca oynarsa oynasın. Bakışlarımı ona diktim. "Tüm bunları tamamen iyi kalpli olduğun için yaptığina inanmamı istiyorsan başka bir şey daha var."

"Hoşuna gitsin ya da . . .," dedi, gülümsemesini hâlâ koruyordu. Bakışlarımı ona diktim. "Buna inanmıyorum."

"Neden?" diye sordu, yaralanmış gibi görünüyordu.

"Çünkü seni sandığından daha iyi tanıyorum," dedim. "Sen bunu hiç yapmadın. Hiçbir zaman. Buna bir şey sebep oldu ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi.

Başımı salladım. "Hayır. Hâlâ inanmıyorum."

"Ben sadece harika bir yemek yapmak istiyorum," dedi, bir gülümseme daha ekleyerek.

"Sen derken, gerçekten beni mi kastediyorsun?" diye sordum. Omuz silkti. "Yardım edeceğim."

"Gizli bir gündemin yok mu?" Ben sordum.

"Evet! Artık başlayabilir miyiz?" diye sordu.

"Ne bu dünyada ne de başka bir yerde o balığı temizlememin imkanı yok. Onları pişireceğim ama temizlemeyeceğim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ısrarımın ve direncimin sonunda onu kıracağını umuyordum. İnatçılık onun tetikleyicilerinden biriydi.

"Tamam. Şimdi işe koyulalım!" Kai fileto çıkarma bıçağını almak için çekmeceye uzanırken şöyle dedi.

Ona ters ters baktım, ama ısrarında söylenecek bir şey vardı. Belki de aşırı paranoyaklaşıyordum. Belki de Kai'nin başına bir şey geldiği ve hayatında bir kez olsun alışılmadık derecede cömert davrandığı için bir şeyler döndüğünü seziyordum.

İç çekerek bıraktım ve birkaç kızartma tavası, biraz yağ ve balık kızartması yapmak için gerekli malzemeleri çıkardım. Eğer istediği bir ziyafetse, bunu bildiğim en basit şekilde .

Bir buçuk saat sonra Cassie için bir tabağa son rötuşları yaptım ve tepsiye yerleştirdim. Kendi kendime gülümsedim çünkü tabağı gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi hayal ettim. Yemek için harcadığım çabayı takdir ediyordu ve bu da bende onu etkilemeye devam etme isteği uyandırıyor.

Tepsiyi kavradım ve Kai beni durdurduğunda ona götürmeye başladım.

Tepsiyi almak için ellerini uzattı. "Ben ona götürürüm."

Onun bir şeylerin peşinde olduğu hissi katlanarak arttı. Gözlerimi bir kez daha ona diktim. "Elinde hiçbir şey olmadığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Başını salladı. "Rahatla, Chase. Her şey yolunda."

Ona ters ters baktım. "Saçmalık diyorum. O kadar yığılmış ki gözlerin kahverengi olmuş."

"Gözlerim doğuştan kahverengi," dedi.

"Uh huh. Ben de onu diyorum. Şimdi itiraf et," dedim, tepsiyi hala bekleyen ellerine bırakmayı reddederek.

"Pekala, bak," dedi ağır bir iç çekişle. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, koridorun sonunda durabilir ve

Tek yaptığım tepsiyi ona vermek."

Bu kötü bir fikir değildi. Onun da anlaşılmaya kalmasını sağlayabilirim.

"Sanırım yapacağım," dedim ve ona yolu göstermesini işaret ettim.

Başını salladı, tepsiyi aldı ve arkasını döndü. Ama hareket ederken gözlerinden geçen gölgeyi yakalamadan önce değil. Bunun bana öğrenmem gereken her şeyi anlattığını bilmiyordu. Bir şeylerin peşindeydi ve Jasper'ın evde olmamasını kendi lehine kullanıyordu.

İçimi çektim ve koridora açılan duvarın köşesine yaslanıp Kai'nin Jasper'ın yatak odasının kapısının önünde durmasını izledim. Kapıyı açtı. Birkaç dakika boyunca her şey sessizdi.

Cassie ona ters ters baktı ve ben de birkaç adım öne çıktım.

Saniyeler sonra Kai odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Nefesinin altında mırıldanarak yanımdan geçti. Tek kelimesini bile zar zor yakalayabildim ama bana kızın ona söylediği bir şey yüzünden sinirlenmiş gibi geldi. Onun hakkında bildiklerime ve gizli ajandasında ne olduğuna bakılırsa muhtemelen hak etmişti.

"İyi gitti," dedim ve onu oturma odasına kadar takip ettim.

Bakışlarını üzerime dikmeden önce birkaç saniye tavana baktı. "Onu memnun etmek imkansız, değil mi?"

Omuz silktim. "Ben öyle düşünmüyorum. Gerçi siz yanlış bir başlangıç yaptınız. Eminim zaman , yola gelecektir."

Başını salladı ve kendi tabağını almak için mutfığa yöneldi. Ben de aynısını yaptım ve onu takip ettim. Ben servisimi yaparken o tabağını masaya götürüp oturdu ve sanki kendisine kişisel bir saldırı ya da hakarete bulunmuş gibi öfkeyle yemeğini yedi.

Ona katılırken kendi kendime güldüm. İlk kez onun iyi bir şey yapmadığına dair ilk düşüncemin yanlış olup merak ettim. Bu yemeği ayarlayarak ona zeytin dalı uzatması beni şaşırtmıştı. Kai'yi bir kez tanıdığınızda büyük bir oyuncak ayı olabiliyordu ve yemeğin Cassie'ye bunu göstermenin bir yolu olduğunu düşündüm. Bu onun sevimli olduğu anlamına gelmiyordu. Kelimenin tam anlamıyla değil. Ama verdiği insanlara karşı biraz yumuşardı.

Belki yanılmışımdır?

"Biliyor musun, eğer ona fırsat verirsen, seni şaşırtabilir ve varlığı senin için daha az can sıkıcı olabilir," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu yemeğinin etrafında. "Ben ikna olmadım."

Omuz silktim. "Başlangıçta onun için iyi bir şey yapmayı düşünmüş olman çok güzel."

"Doğru." Tabağını lavaboya götürmek için ayağa kalkana kadar tek kelimesi konuşmayı bitirmişti. Geri döndüğünde, "Sanırım şimdi tepsisini almak için beni takip etmek istemezsin?" dedi.

Omuz silktim. "Benim için fark etmez."

Tabağımdaki son yemeği de bitirip lavaboya götürdükten sonra Kai'yi Jasper'ın odasına kadar takip ettim. Cassie'den tepsiyi aldı ve kapıyı yüzüme kapatmadan önce koridorda bana uzattı.

Kapıya doğru bakakaldım, ama iyi davranmak için kendi yolundan gidiyorsa Bunu yapması için ona alan tanımalıyım. Böylece tepsiyi mutfığa geri götürdüm ve Jasper'a bir tabak hazırlayıp mikrodalgaya koymayı da içeren yemeğin ardından temizlik yapmaya başladım.

İşte o zaman ilk hatamı fark ettim... Kai'ye şüpheyle yaklaşmak.

Kai kulübedeki tüm duvarları sarsarak bağırdı. Nefesimi içime çektim ve odaya koşup kapıyı iterek açtım. Çok geç kalmadığımı umuyordum ve odaya birkaç adım attığımda, birkaç saniye sonra geç kalmış olacağımı fark ettim.

Kai'nin buraya yalnız gelmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Çok dengesizdi. Çok paranoyaktı. Çok yıpratıcıydı.

"et, Cadı!" Kai kızın başında dikilerek şöyle dedi.

Cassie korku ve öfke karışımı bir duyguyla Kai'ye baktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzünü ondan çevirmiş ve Kai'nin bakışlarıyla tekrar karşılaşmayı .

Kai'nin kolunu kavradım. "Hadi ama dostum. Bir adım geri çekil. Öfkenin seni ele geçirmesine izin veriyorsun."

Döndü ve benimle yüzleşti. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Kimsenin tarafını tutmuyorum. Hızla kontrolden çıkmakta olan bir durumu yatıştırmaya çalışıyorum."

"Yani, kontrol bende değil mi? Onun senin düşündüğün kişi olmadığını kanıtlamaya çalışan benim!"

"Peki o kim, Kai?" Sabırsızlanarak sordum. "O bir cadı!" diye bağırdı.

. "Saçmalama."

Kai önümde dururken derin derin nefes aldı. Sonra öfkesi onu ele geçirdi. Yüzü kıpkırmızı oldu ve ben de kendimi saniyeler sonra geleceğini bildiğim yumruğa hazırladım. Ama onun yerine yer değiştirdi ve beni yakaladı. Benim de aynısını yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Ya kendimi ve Cassie'yi aynı anda koruyacaktım ya da Kai'nin beni öldürmeye çalışmasına izin verecektim. Benden çok daha güçlüydü ama bu kendi başıma iyi vuruşlar yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Kendimi kolay lokma gibi göstermiş olabilirim ama iş başa düştüğünde acımasızdım.

Benim boz ayım anında Kai'nin boz ayısından kurtuldu.

Cassie dehşet içinde çığlık attı. Yataktan sürünerek kalkıp kendini odanın en uzak köşesine zorlarken dikkatimi ona çevirdim.

Kai kısa süreli dikkat dağınıklığımdan faydalanıp burnuma bir tokat attı ve keskin pençelerini derimde gezdirdi. Burnum şişerken gözlerim sulandı. Ağzıma sıcak kan damladı. İnledim ve bu hissin geçmesine yardımcı olmak için başımı salladım. Kendimi toparladıktan sonra Kai'nin kalın bedenine doğru hamle yaptım.

Ama Kai bunu kabul etmedi. Beni kaldırdı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Jasper'ın şifonyerinin üzerine düştüm. Ağırlığımla altında parçalandı. Tahta parçaları farklı yönlerde dağıldı. Kıyafetlerinden bazıları çekmecelerden fırlayıp odanın her tarafına saçıldı.

"Dur, lütfen!" Cassie . "Uzaklaşın! Git buradan!"

Cassie için kalbim kırıldı. Aklını kaçırarak kadar korkmuştu. Tek sorun onun sesinin Kai'nin dikkatini çekmesiydi. Hırladı ve ona doğru dönmeye başladı ama olduğundan daha fazla yaklaşmasına izin veremezdim.

İçimdeki her şeyle patilerimin üzerine yuvarlandım ve kendimi onunla Cassie'nin arasına yerleştirdim. Bir uyarı hırıltısı çıkardım. Beni tehdit etmeye ve yanımdan geçmeye çalıştı. Ama arka ayaklarımın üzerinde şaha kalktım ve boz ayıyı odanın diğer ucuna doğru ittim.

İnledi ve bana vurdu ama acının beni durdurmasına izin vermedim. Öfkesi ve şüpheleri gözlerini o kadar kör etmişti ki

Burada hatalı olan oydu. Bu Kai'ye göre değildi. Doğru görünmüyordu. Ama yine de her zaman soğuk davranmıştı.

Kendine has anları olsa da, bu sefer çizgiyi aştı ve sonunda işleri çok ileri götürdü. Bu kadarı çok fazlaydı. Gerçekten pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendisini bu kadar öfkeliendiren şeyden kurtulması ve sakinleşmesi .

Eğer bu, hıncını benden çıkarması anlamına geliyorsa, olsun. Çünkü o Cassie'ye zarar vermeden önce ben öldüm.

CASSIE

Gözlerimin önünde yaşananlara inanamıyordum. Bunun gerçek olmasına imkan yoktu. Gördüğüm şey gerçek olamazdı. Dayanılmaz derecede canlı bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış olmalıydım. Böyle bir şey olamazdı. Ama tanık olduklarımı ne kadar mantığa büründürmeye çalışırsam çalışayım, tüm bunların başka bir açıklaması yoktu. Ve bu beni çok .

Chase ve Kai... canavarlardı. Ayılar. Kitapların dışında var olmaması gereken yaratıklar.

Bacağımdaki keskin, bıçak gibi ağrıyı görmezden gelerek yataktan kalktım ve odanın en uzak köşesine doğru süründüm. İdeal olarak, doğru düşünüyor olsaydım, odadan ve kabinden dışarı fırlardım, ama tam olarak aklım başımda değildi. Yerdeki küçük yerimden imkansızla bakmaya devam ettim. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve nefesimi tutacak halim yok gibiydi. Gözyaşlarım görüşümü , gözlerimi önümde oluşan kaostan ayıramıyordum.

Jasper'ın odası her geçen saniye daha fazla tahrip oluyordu. Mobilyalardan geriye dokunulmamış ya da kırılmamış neredeyse hiçbir şey . İyi durumda olan tek şey yataktı ve onun da ne kadar dayanacağını kim bilebilirdi ki? Karyolanın bitmişti. Jasper'ın oturmaktan hoşlandığı sandalye moloz yığınının dönmüştü. Şifonyer artık çıradan başka bir işe yaramıyordu. Dolap kapakları menteşelerinde zar zor duruyordu. Zaten onlardan geriye ne kalmıştı ki? Parçaları diğer enkazın arasına saçılmıştı. Neredeyse

Odanın kapısının diğerk her şeyle birlikte tamamen deforme olmamasına şaşırıdı.

Belki de kavgayı kapıya kadar götürmeyi başarsalardı daha iyi olurdu. En azından o zaman muhtemelen dışarı çıkmayı başarırlardı ve ben de nefes almaya ve sakinleşmeye çalışırdım, böylece olan biten her şeyi anlamlandırmaya başlayabilirdim. Ama benim için böyle bir şans yoktu. Bu seçenek kartlarda yoktu.

Etrafımı saran her şeyi kavradım ve kendime çektim. Neyi dikkat etmiyordum. Sadece onu yumruklarım ile kavradım ve sanki beni rahatsız edici derecede yakınında oturduğum savaştan koruyacak bir kalkanmış gibi kendime . Jasper'ın kokusunu içime çektim. Kıyafetleri dolaptan ve şifonyerden fırlamış, odanın dağınıkliğine katkıda bulunmuştu. Muhtemelen sırtındaki giysiler dışında hiçbir şeyi kalmamıştı. Ama kendimi korumak için bir tişört kapmış .

Belki de bu fikir o kadar da uçuk değildi. Yani, erkekler ne sıklıkla ayıya dönüşürdü? Eğer numara buysa, o zaman bir tişörtün beni koruyabileceğine inanmak çok da uzak değildi, değil mi?

Jasper'ın nerede olduğunu merak ederek kendimi kapıya doğru bakarken buldum. O da onlardan biri miydi? Oda arkadaşlarının ayıya dönüştüğünü biliyor muydu? Kendisiyle nasıl yaşıyordu? Bunu neden benden saklasınlar ki? Ve tüm bu zaman boyunca Kai beni hilekâr olmakla suçluyordu.

Bunların hepsi yaşadığım şeyin gerçekten gerçek olduğu varsayımına dayanıyordu.

Sanırım, sonuçta, bunun pek bir önemi yoktu. Artık değil. Çünkü kavganın kaçınılmaz olarak bana doğru ilerlemesi ve eskiden Jasper'ın odası olan yerdeki kargaşaya beni de katması uzun sürmeyecekti. Kavga daha uzun süre devam ederse kulübenin hâlâ ayakta kalacağından bile emin değildim.

Bir şey ya da biri onları durdurmalıydı. Ama Jasper gitmişti ve ben korkudan aklımı kaçırmıştım ve kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum. Vücudumdaki her sinir mümkün olduğunca hızlı kaçmam için çığlık atsa da, bunun bir yolu yoktu. Bacağımla değil ve yaralı olmasaydım hareket edebileceğimi, koşabileceğimi ya da kendimi koruyabileceğimi düşünmüyordum. Yere ve köşeye yapışmış gibi hissediyordum.

Tişörtümün kalkanına tutunarak kendimi yeterince derine soktum. Nefeslerim sığlaşmıştı ve iki ayının bana yaklaşarak tek kaçış yolumu kesmesini izledim.

Birinin bu kavgayı nasıl durduracağından ya da kendi haline bırakmaktan başka bir şey yapılıp yapılamayacağından emin değildim ama kendimi nasıl güvene bir yana, birinci adım hakkında bile en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden kaderime boyun eğdim. Ölümümle sonuēlanacađına şüphe olmayan şeyin bana doğru gittikēe yaklaşmasını izliyordum.

Yine, eğer bunların hepsi gerēekse. Ki düşündükēe bundan şüphe duymaya başladım.

Chase ve Kai hızlıydı. Olması gerekenden çok daha fazla. Chase, ayı formundaki Kai'den çok daha küēüktü ama bu onu engellemiyor gibi görünüyordu. Yine de Kai'ye karşı durdu ve odadaki yıkımın en az yarısı Kai'nin saldırılarına karşı kendini savunmasından kaynaklanıyordu.

Her ne kadar her şeyi korkunē bir kabus olarak değerlendirmek istesem de, bunun büyük bir halüsinasyon olduğuna inanmaya başlamıştım. Sonra aklıma bir düşünce geldi.

Kısa bir süre Kai'nin yemeği bana getirmeden önce içine bir şey katıp katmadığını merak ettim. Korkunē yan etkileri olan bir halüsinojen. Muhtemelen köēede durmuş, sırf zevk için çıldırmamı izliyordu.

Belki de odada düello eden iki yaratık, bir şekilde kulübeye ve Jasper'ın odasına girmeyi başaran iki rastgele ayıydı. Bunu kabullenmek ve idare etmek çok daha kolay olurdu. Ama bunların hiçbirisi Kai ve Chase'in ayıya dönüşmesini gözlemlememi açıklamıyordu.

Kai'nin beni gördüğü ilk andan itibaren benden nasıl nefret ettiğini düşündüğümde, yalan söylediğim konusunda ısrarcı olduğu her neyse bağırsaklarımı dökmem için beni kandırmak amacıyla yemeğime ilaç koymuş olmasına ihtimal vermiyordum. Ama bu, yemeğimi bana vermeden önce ilaç vermesi gerektiği anlamına geliyordu ve Chase'in bunu atatabileceğini sanmiyordum.

Önümde olup bitenleri mantıklı hale getirmeye çalışırken, uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım vardı. Kavga daha da ölümcül hale gelirken ve iki ayı kendi yollarına giderken kaosun içinde sıkışıp kalmıştım.

Bana doğru. Kai beni parçalamak için can atıyordu. Bunu gözlerinde gördüm. Oda gittikçe küçülüyordu. Ve aldığım her nefeste.

Gözlerimi kapatıp kendimi olabildiğince sıkı bir top haline getirdim ve kavganın bitmesini bekledim. Jasper'ın kokusuyla kaplanmış tişörtün yumuşak kumaşını içime çektim. Kokuya odaklandım ve o içimdeyken paylaştığımız anları hatırlayarak rahatlardım. Hissettiklerimi, içime işleyen sıcaklığı. Paylaştığımız gülümsemeler ve şakalaşmalar. Chase ve Kai'nin reddettiği savaş yolunda öldürüleceksem, yapmak istediğim son şey bunu izlemektir.

Dünya gözüme görünmezken ve yüzüm savaştan korunup Jasper'ın tişörtünün içine gömülürken, derin nefesler almaya ve kalbimi yavaşlatmaya odaklandım. Çünkü eğer bir şans ya da mucize eseri dövüş durursa, kalp krizi geçirmek istemiyordum. Kalbim çok hızlı attığı için göğsüm ağrımaya başlamıştı ve bu iyiye işaret değildi.

Maalesef nefesim işe yaramıyordu.

Daha da kötüsü, etrafolup bitenlerin gürültüsüydü. Dünyayı bloke ettiğim anda sesler daha da artıyordu. Hiçbir çıkış yolu olmadan kapana kısılmıştım ve dövüşün kendi kendine biteceğine dair hiçbir umudum yoktu. I verdiyukarı çalışıyor için yapmak ve en iyi . şeyler ve sadece yaklaşan kaderime teslim oldum. Gözlerim birbirlerini pençeleyen ve ısıran iki ayağı takıldı. Kürkleri kan içindeydi ve gözlerinde çok fazla öfke ve hiddet vardı. Keskin dişlerinden salya ve kan damlıyordu. Pençeleri havaya ve

Kendilerini.

Bu görüntü, daha sadist yanımin, parçalanmadan önce kalan birkaç dakikamda o şeylerin tenime battığını hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak etmesine neden oldu.

Yutkundum.

Hayal gücüm içinde sıkışıp kaldığım durumu daha iyi hale getirmiyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve mümkün olduğunca sırtımı savaşa dönerek duvara yaslanıp ağladım. Bu dünyaya gerçekten bakan yüce varlığa dua ettim, bana merhamet göstermelerini ve beni böylesine kasvetli bir kaderden kurtarmalarını tüm umut ve nedenlerin ötesinde diledim.

Bir şey bana süründü. İrkildim ve çığlık attım. "Sakin ol," dedi Jasper. "Benim."

Onunla yüzleştım ve kollarımı boynuna doladım, o da beni kendi boynuna doladı, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi havaya kaldırdı ve sallanan bir pençeyi kıl payı kaçırarak odadan dışarı koştım. Jasper koridordan aşağıya, oturma odasına ve ön kapıya doğru koştu. Paravan kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni verandaya taşıdı. İçeri koşmadan önce beni hemen verandadaki salıncağa oturttu.

Birkaç dakika sonra bir battaniye getirip üzerime örttü. "İyi misin?" diye sordu.

Ona göz kırptım. Ağzım bir balık gibi açılıp kapandı. Zihnım ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama faydası olmadı. Bilmiyordum. Bir daha iyi olup olamayacağımdan emin değildim. Dünyam canavarların var olduğu karanlık bir yere dönüşmüştü ve ben bir çizik daha almadan zar zor kurtulmuştım.

Belki de kurtarılmamıştım. Belki de bu, zihnimin beni ayı tarafından parçalanarak öldürülmemin kanlı ayrıntılarından kurtarma yoluydu.

Sıcak bir nefes çekti ve tek bir damla gözyaşının yanağımdan süzülüşünü izledi. "Geri geleceğim."

"Hayır, yapma," dedim, istediğimden daha yüksek sesle. "Lütfen, beni bırakma."

"Tüm kulübeyi yok etmeden önce onları durdurmalıyım. Bu döneme bir son vermem gerekiyor," dedi muhteşem mavi gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Burada olduğun sürece seni sürekli tehlikeye atmayacağım."

"Nasıl?" Uzaklaşmak için döndüğünde sordum. "Bunu nasıl durduracaksın?"

Eli paravan kapının koluna dayandığı anda durdu. "Bunun için endişelenme."

Sırf onu yanımda tutmak için başka bir şey söylemeye da başka bir şey söylemeden içeri girdi.

Kulübeyi çevreleyen ormana bakarken nefesimi bıraktım. Hayatım boyunca hiç bu kadar kaybolmamış ve kafam karışmamıştı ve şimdi ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım Kai'nin beni öldürmenin bir yolunu bulacağına her zamankinden daha çok inanıyordum.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

JASPER

Ağaçların arasından Cassie'nin arabasını bıraktığı yere doğru yürürken keyifli bir şarkı ıslık çaldım. Onunla seks yapmak benim için kesinlikle ezber bozan bir şeydi. Onunla bu şekilde birlikte olmayı hiç beklemiyordum. Ama birlikte olduğumdan beri doyamıyordum. Ama ona arabasından giysilerini ve eşyalarını alacağıma söz vermiştim ve bunu o uyurken yapacağımı düşündüm. Ayrıca, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Fazla çaba harcamadan arabasını buldum ve çantalarını çıkardım. Sahip olduğundan daha fazlasını almamış olmasına şaşırmışım. Sadece bir bavul, bir spor çantası ve hijyen ve tuvalet malzemelerinin olduğunu tahmin ettiğim daha küçük bir çanta. Arka koltukta bir yastık ve battaniye gördüm ve onları da aldım. Tanıdık bir şeyler isteyebilirdi. Muhtemelen iyileşmesine yardımcı olurdu.

Kollarım dolu bir şekilde geri döndüm. Sonra Cassie çığlık attı. Ses o kadar dehşet doluydu ki kalbim küt atmaya başladı. Eşyalarını ormana bıraktım ve kulübeye kadar koştum. Kapıdan hızla girdiğimde kavgayı duydum. Kavganın nerede çıktığını anlamam uzun sürmedi.

Odaya koşarken öfke kanımı kaydattı. Kavgayı neyin başlattığına dair hiçbir fikrim yoktu ama kimin başlattığına dair çok iyi bir fikrim vardı.

Ve bu Kai'den başkası değildi.

Arkamı döndüğüm ilk anda gidip aptalca bir şey yapacağını tahmin etmişim. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu ama yine de onunla ilgili saçma şüphelerinden vazgeçmiyordu. Aklını kaçıırıyordu ve bu tavrından bıkmışım.

İlk aklıma gelen Cassie'nin iyi olduğundan emin olmak oldu. O anda yer değiştirmemek için kendimi zor tuttum ve odamın en uzak köşesinde onun dehşete kapılmış, titreyen halini gördüm. Kim olduğumu anladığında onu kucağıma aldım ve kavgadan uzaklaştırdım.

Kai buna pişman olacaktı.

Yatak odamın kapısından içeri dalmadan birkaç saniye önce Kodiak'ıma dönüştüm. Kai'nin sırtına sıçradım ve ensesine yapıştım, onu boyun eğmeye zorlamak için sertçe ısırdım. Bana karşı mücadele etti. Beni ondan kurtarmaya çalışırken vücudum duvara çarpınca homurdandım. Kai beni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığında Chase yolundan çekildi. Eğer gerçekten bu kadar kısa süreceğini düşündüyse başka bir şeyi daha hak etmişti.

Birkaç kez kıl payı kurtulduktan sonra, Chase neyse ki kalçalarının üzerine oturarak güvenli bir şekilde yoldan çekildi. Kai birkaç dakika daha mücadele ettikten sonra sonunda ipucunu almış ve pes etmiş gibi görünüyordu.

Altımda gevşediğinde onu bıraktım, kendimi ondan uzaklaştırdım ve arkama yaslandım. Kai insan formuna geri dönmeden önce birkaç dakika boyunca yerde yatmaya devam etti. Chase ve ben de aynısını yaptık.

Artık kavga bittiğine ve iki kardeşimle aramda sessizlik hakim olduğuna göre, odamın durumunu gözden geçirdim ve homurdandım.

"Jasper," diye başladı Chase.

"Ne oldu?" Sert bir sesle sordum. Hiçbiri bakışlarıma karşılık vermedi. Kai'yi işaret ettim. "Bu senin hatan, değil mi?"

Homurdandı. "İkinizin de anlamasını beklemiyorum. Kendinizi daha iyi hissettirecekse beni suçlayın ama o cadı canınızı emdiğinde sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Ona ters ters baktım. "Yapma be adam! Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o bir cadı değil. Tanrım, o lanet olası yüksek atından atla ve bir kez olsun kendini aş. Onu öldürebilirdin. İkiniz de öldürebilirdiniz. O masum ve dünyamıza böylesine şiddetli ve travmatik bir şekilde maruz kalmayı hak etmedi."

"Lütfen," dedi Kai. "O masum olmaktan çok uzak. Bunu de biliyoruz. Ama ikinizi de büyüü altına aldı. O kadar derin ki

İkiniz de yerdeki bir delik ile kendi göt delikleriniz arasındaki farkı göremiyorsunuz."

Chase gözlerini devirdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve duvara yaslandı.

Öfkelendim ve başımı salladım. "Sen bir aptalsın, Kai."

"Oh. Şimdi de zekama hakaret mi ediyoruz?" İşaret etti. "Bunu senden duymak çok zengin."

"Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil. Gerçek bu," diye tükürdüm. "Şimdi o in. Orada oturup ikimize de hakaret edemezsin ve karşılığında hakarete uğramazsın."

"Arada bir fark var," dedi Kai. "Benim aptal olmamla sizin kör olmanız arasında."

Omuz silktim. "Ne olursa olsun. Eve gidebilecek kadar iyileşene kadar ondan uzak durmanı istiyorum. Ayrıca, kırılan her bir mobilya parçasını, duvar ve kapılardaki onarımları, bu odada parçalanmış tüm giysileri değiştireceksin... aslında, tüm hasarları ödeyeceksin."

"Cehennem gibi," diye tersledi.

"Ayrıca, Cassie'nin kalması için odanızı gönüllü olarak verdiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledim.

Kai bana ters ters baktı. "Çiğnemen lazım."

Vücudumdaki her siniri yakan bir öfkeyle ileri atıldım. Kendimi burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştırdım. Sesime yükleyebildiğim tüm tehdit ve uyarıyla, "Bu ayarlanabilir," dedim.

Chase bize yaklaştı ve kollarını ikimizin arasına koydu.

"Bu fırsat hoşuna giderdi, değil mi?" Kai beni cesaretlendirerek, "Bu fırsat hoşuna giderdi, değil mi?" dedi.

Chase aramıza girmeye daha da zorladı. "Bence bu ev bir gün için yeterince hasar gördü. Sence de öyle değil mi?"

Bakışlarımı ona doğru . "Bu işte senin de hatan var. Onu koruman gerekiyordu."

"Hey, onu sakinleştirmeye çalıştım. Kendini kaybeden o," dedi Chase. "Kendimi savunmak ve Cassie'yi güvende tutmak için yapmam gerekeni yaptım."

Odamı işaret ettim. "Burası sana güvenli görünüyör mü? İkiniz bizi ifşa etmeye ve odamda kavga etmeye karar verdiğinizde onun nasıl göründüğünü gördünüz mü?"

"Yapabileceğimin en iyisi buydu. Odanızın mahvolmasına üzıldüm," dedi Chase. "Kai ona yemek getirmekte ısrar etti. Vermek istediği ziyafet için çok sayıda balık toplamak için kendi yolundan çıktı. Gizli bir amacı olmadığına yemin etti. Bana medeni davranacağını söyledi."

Chase açıklarken Kai derin bir nefes aldı. Chase'in tarafını inceledim ve o bitirdiğinde bakışlarımı Kai'ye çevirdim.

"Bu doğru mu?" Ben sordum.

Kai sanki meydan okurcasına bakışlarımı karşıladı ve bu da ayımın kıpırdanmasına neden oldu. "Bunun bir önemi var mı? O kız bu evde olduğu süre boyunca benim yerime ona inandın. Söylediğim tek kelimeye inanmak için sikiindeki hislerin ötesini düşünemeyecek kadar gözün durumda." "Soruyorum, değil mi?" Dedim, sesim kısıktı. Eğer bir hamle yapmak istiyorsa, bu yaptığı son hamle olacaktı. "Ama eğer gerçekten kendin için söyleyecek bir şeyin yoksa, o zaman bence gitmelisin.

bir süreliğine."

"Bir şey saklıyor," diye açıkladı Kai. "Bunu görebiliyorum, gün gibi açık. Ve tek yapabildiği yalan üstüne yalan söylemek. Bu yüzden, evet. Sinirlendim. Chase gelip beni durdurmaya çalıştı ve bu da beni çileden çıkardı. Üzgün değilim."

Kai'nin karşısında durup her şeyi bilerek baltalamaya çalıştığını itiraf ettiğini duyduğumda hissettiğim öfkeyi hiç hissetmemiştim. Kardeşine sırt çevirmesi onun için bile fazla alçakça bir hareketti.

Ona yeni bir göt deliği açmamak için içimdeki her şeyi kullanıyordum. Ondan bir adım geri çekilmeyi başardım ve kendimi sakinleştirmek için derin nefesler almaya çalışırken burnumun kenarını sıktım. "Herkesin senin düşmanın olmadığına farkındasın, değil mi?"

Kai kaşını kaldırdı ama cevap verme zahmetine girmedim. "Ne istiyorsun?"

"Seni ve Chase'i ilk tanıdığımda bana da benzer şekilde davrandığını hatırlıyor gibiyim. Tek kelimeyle özetlemek gerekirse: Cehennem. Saf, kontrolsüz cehennem."

"Bu birden fazla kelimeydi," diye araya girdi.

Gözlerimi devirdim ve öfkelen dim. "Mesele şu ki, söylediğim ve yaptığım her şeyden o kadar şüpheleniyordun ki, sırf kendini haklı çıkarmak için neredeyse beni öldürüyordun. Kaçıp seni yalnız bırakana kadar herkese bunu yapıyorsun. Ama mesele şu ki, ona bu şekilde davranmaya devam edersen dışarıdaki kız hayatta kalamayacak. Üzülerek söylüyorum ki, umurunda olmadığını zaten biliyorum. Sen sadece kendini düşünüyorsun." Sözlerim ağzımdan dökülürken yere bakakaldım.

"Chase," diye devam ettim, "soğukkanlıydı. Doğası gereği oldukça kabulleniciydi. Bana anlattığı hikâyelere göre sen buna inanmamışsın. Biraz daha ikna edilmeye ihtiyacın çünkü onun seni ele geçirmeye çalışmadığına inanmıyordun. Şu anda bulunduğu yere gelmek için kelimenin tam anlamıyla dişiyle tırnağıyla savaştı."

"Burada bozuk plak gibi konuşmak istemem ama tüm bunların amacı nedir?" Kai sordu.

"Cassie senin nefretini hak etmiyor," dedim. "O sana kesinlikle hiçbir şey yapmadı."

"Katılıyorum," diye ekledi Chase.

"Onu bulduğumda yatağımdaydı!" Kai tersledi.

"Oh, boohoo... muhteşem bir kadın nasıl olur da yatağında belirir," dedim.

"Oh, gerçekten olgun," diye mırıldandı Kai.

"Benimle olgunluk hakkında konuşmaya başlamadan önce aynaya uzun uzun bak dostum," dedim.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek, değil mi?" Chase sordu. "Özür dilemeyeceğim," dedi Kai.

"Bu senin suçun, dostum," dedim ellerimi havaya kaldırarak. Chase'in tam olarak neyi kastettiğini anlamaya başlamıştım ve bu benim daha fazla zamanımı ya da enerjimi harcamama değmezdi. "Ondan uzak durmanı istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Kai tartışmak için ağzını açtı. Tek bir hece bile söylemeden önce başımı salladım ve arkamı döndüm, geriye kalan her şeyi yok etmeden önce odadan çıktım. Kai kendi iyiliği için fazla inatçıydı ve kendisinin en büyük düşmanıydı. Eğer aptalca önyargılarını bir kenara bırakmayı öğrenirse, gerçekten de bir mutluluk ışığı bulabilirdi.

Yakın bir şey için cehennemin donması gerekiyordu.

Onun seviyesine inecek değildim. Bu beni ondan daha iyi yapmazdı. Daha fazla kalıp başka bir kavgayı riske atmak yerine. Gittim. Söylemem gerekeni söylemiştim. Şimdi gidip Cassie'yle aramı düzeltmem gerekiyordu.

Bunun hayatımda yapacağım en zor şey olacağına dair içimde bir şüphe vardı.

CASSIE

O kadar uzun süredir salıncakta oturuyordum ki, acaba insan buzuna mı dönüşmeye başlamıştım diye düşündüm. Akşam nemli ve soğuk bir akşamdı ve dakikalar ilerlemeye devam ettikçe gecenin geri kalanında dışarıda kalacağımdan endişeleniyordum. Buna tamamen karşı olduğumdan değil. Her şey yoluna girene kadar kulübeye geri imkanı yoktu.

Etrafımda patlayan doğanın müziğine rağmen, kulübenin içinden hala hırıltılar ve kükremeler duyuyordum. Dehşet verici sesler yağmurun yumuşak pıtırtılarının üzerine taşınmıştı. Kulübeye hâlâ ne kadar zarar verdiklerini ancak hayal edebiliyordum.

On dakika kadar sonra hırıltılar ve yüksek sesler kesildi. için inanılmaz derecede minnettardım.

Tek sorun, artık sadece seslerin olmasıydı. İnsan sesleri. Adamlar tartışıyordu. Jasper'ın kavgayı durdurmak için nasıl ya da ne yaptığını bilmek ama içten içe rahatlamıştım da. Yağmur ve kulübenin duvarları yüzünden boğuklaşan kelimeler yüzünden tam olarak ne konuştuklarını anlayamasam da, yeni bir kavgaya tutuşmalarına ramak kaldığına dair içimde bir şüphe vardı.

Umarım öyle değildir. Artık canavarlar arasındaki savaşın ortasında değildim ve kesinlikle tekrar ortasına atılmak istemiyordum. Yine de ne olduklarını hâlâ anlayamıyordum. Yaşanan her şey bir rüya gibi görünmeye başladı. A

Hayal gücümün garip bir ürünü. Belki de hepsi bir halüsinasyondur.

Sonunda, nasıl çevirdiğimin bir önemi kalmadı. Olan olmuştu. Ve bir daha gibi olabileceğimden emin değildim.

Yirmi dakika sonra, tekrar içeri girmenin ne zaman güvenli merak etmeye başlamıştım. En azından topallayarak oturma odasına gidip gitmemek konusunda kararsızdım, bu yüzden Jasper verandada bana katıldığında ısınmaya çalıştım. Yanında bir battaniye daha taşıyordu ve bana doğru bir fincan sıcak çikolata uzattı.

Kibarca gülümsedim. "Kalbime giden yolu çok iyi biliyorsun."

Yorumum samimi olmaktan uzaktı. Jasper sesimden bir şey anladıysa bile bunu bana söylemedi. Chase ve Kai ile nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ben de sormayacaktım.

"Geçen sefer oldukça hoşuna gitmiş gibiydi, ben de bunun telafi etmek için mükemmel bir yol olduğunu düşündüm," dedi.

Bir yudum aldım ve fincanı ellerimde tutarak seramik kupanın sıcaklığının tenime geçmesine ve beni ısıtmasına izin verdim. Ancak kendimi her şeyi tekrar tekrar yaşarken bulduğumda o anın nezaketi kayboldu. Kaşlarımı çattım.

"Sıcak çikolata için teşekkür ederim," dedim, beynimin başka bir şeye odaklanması için umutsuzca çabalıyordum. Onun bahsetmesinden midir bilinmez, bu dehşet verici olaydan uzaklaşmanın bir yolunu bulamıyordum. En azından beş dakikadan daha uzun bir süre için.

Jasper yanıma oturdu ve battaniyeyi açarak kucağıma örttü. "Bir şey değil. Kai'nin davranışı için çok üzgünüm."

"Sakın buna cüret etme," diye tersledim onu, bakışlarımı büyüleyici, güzel yüzüne dikerek.

Sanki ona tokat gibi geri çekildi ve kocaman gözlerle bana baktı.

"O... o... şey için özür dilemeyeceksin." Gözlerim yaşlarla dolarken titremeye başladım. Tanık olduğum her şeyi bağdaştırmakta hâlâ zorlanıyordum. Her şeyin kafamın içinde olmasını istedim. En azından

Delilik, Chase ve Kai'nin ayıya dönüşmesinden çok daha iyi bir şey gibi görünüyordu. Kupayı daha sıkı tuttum.

Jasper yanımda kaskatı kesildi ve ara sıra yaptığı koklamalar dışında tamamen sessizleşti. Neden tepki verdiğini anlamaya çalıştığım birkaç dakikadan sonra, onun da onlar gibi olabileceği aklıma geldi. Bir canavar. Var olmaması gereken bir şey. Gerçek hayatta değil.

"Sen de onlardan biri değilsin... değil mi?" Sordum ve tepkisini dikkatle inceledim.

Kaşlarını çattı. Çenesi sıkıştı ve nefes alış veriş i ağırlaştı.

Korku bir kez daha içimi kaplarken şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim. Kaçmak ve bu yerden olabildiğince uzaklaşmak istedim. Bu kulübeyle ya da içindeki canavarlarla daha fazla bir şey yapmak istemiyordum ama işte buradaydım... hâlâ kapana kısılmıştım. Çünkü bacağım hâlâ işe yaramıyordu.

Öldüğümü ve cehenneme gittiğimi düşündüm. Ama bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim sonunda, fısıltıyı zorlukla aşarak.

Kendimi salıncağın ucuna olabildiğince yakın, ondan olabildiğince uzağa kaydırdım. Şok içinde ona baktım. Sonra onunla seks yaptığımı hatırladım. Bir canavarla. Orada oturmaya devam ederken ve kendini savunmak için tek kelime etmezken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Neler olduğunu anlamıyordum. Gerçekliği ne zaman terk etmiştim? Ayı kapanına yakalandığımda ormanda mı öldüm? Cehennem bir yer miydi? Gerçekten lanetlenmiş miydim?

"Ben öldüm mü?" Yüksek sesle sordum.

Jasper başını salladı, çenesi hâlâ sıkılıydı. Bana kızgın olup olmadığını anlayamıyordum. Bir yanımda umursamak istemiyordu. "Hiç de bile."

"O zaman beni eve götürmeni istiyorum," dedim. "Bu gece. Burada gereğinden fazla bir saniye bile geçirmek istemiyorum."

"Yapamazsın," dedi Jasper, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Bacağından uzak durmalısın."

"Umurumda bile değil! Her şeyin anlamlı olduğu bir hayata geri dönmek istiyorum," dedim. "Eve gitmek ve bu gecenin anısını"

canlı bir rüyadan başka bir şey olmayana kadar kaybolup gitsin. ilgili her şeyi unutmak istiyorum."

"hissetmenize üzüldüm," dedi.

İstifa eden ses tonuyla beni kızdırmaya başlamıştı. Arkasına saklanmak yerine benimle konuşmasını ve gerçekle yüzleşmesini diliyordum.

"Bu mı?" Ben sordum. "Gerçekten mi?"

Bakışlarımı zar zor karşıladı. "Ne?"

"Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?" diye sordum. "Tanık olduğum onca şeyden sonra mı? Yaşadıklarımın sonra... ve seninle yattıktan sonra!"

"Söyleyeceğim herhangi bir şey ne işe yarayacak ki?" diye sordu. Omuz silktilim. "Bu her neyse ondan daha iyidir."

"Üzgünsün. Başına çok travmatik bir şey geldi. Sözlerim sana yardımcı olmayacak. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğun ve çok kan kaybettiğin için sana fazla yüklenmemeye çalışıyorum. Tekrar şoka girebilirsin ki bu hiç iyi olmaz."

"En azından bu daha mantıklı olur ve bana bir çıkış yolu verir," diye mırıldandım.

"Gerçekten burada olmayı o kadar çok istemiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Tek bildiğim, bu aptal yolculuğa çıkmak için kapımdan attığım andan itibaren, bir dizi yanlış dönüşten başka bir şey yapmadığım. Seni tekrar gördüğüme sevinmişim. Şimdi seni bir daha görmesem daha iyi olmaz mıydı diye merak ediyorum."

"Gerçekten inandığın şey bu mu?" diye sordu, sesini hâlâ saklı tutarak.

İçimi çektim. "Bu yerle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Neye inanacağımı bilmiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

Başını salladı.

"Bunca zamandır neredeydin?" Suçlayıcı tonumu gizleme zahmetine girmeden sordum.

"Sana söylediğim gibi arabandan eşyalarını ," dedi.

"Eşyalarım nerede şimdi?" diye sordum. "İçerideler mi?"

Jasper beni dışarı taşıırken onları aramak aklıma gelmedi. Hatta o gittiğinde onları hiç düşünmedim. Aradaki bağlantıyı kuramadım.

"Ormanda," dedi, başıyla gideceği yönü işaret ederek.

"Mahvolmak mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hava koşullarına maruz kalırsanız eşyalarınızın durumundan çok sizin ve güvenliğiniz konusunda endişeliydim."

"Güvenliğim için bu kadar endişeliyseniz, beni de yanınızda getirmeliydiniz. Ya da en azından Kai'yi yanına almalıydın. O tamamen aklını kaçırmış."

İçini çekti ve salıncaktan kalktı ve bakışlarımla buluşmayı reddetti. "Anlıyorum."

Başka bir şey söylemeden verandadan çıkıp ormana doğru ilerleyişini izledim. Ellerini ceplerine sokmuştu ve ağaçların gölgeleri arasında kaybolurken başını öne eğmişti. Salıncağa oturdum, üşüyordum, gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken yumuşak yağmuru dinliyordum.

Çok geçmeden ağlamalarım hıçkırıklara dönüştü. Tek yapmak istediğim kaçmaktı ve ayrılamadığım tek yerde kalmaya zorlandım, etrafım canavarlarla çevriliydi ve bacağımı bir ayı tuzağına kaptırdığım için yürüyemiyordum.

KAI

Jasper'ın birkaç saniye önce kaybolduğu kapıya baktım. Bir parçam onun peşinden gitmek istiyordu. Ona meydan okumak. Onunla savaşmak. Tüm bu olanlarda haklı olduğumu görmesi için onu zorlayacak bir yol bulmak. Diğer bir ise onunla daha fazla zaman harcamayacak kadar inatçıydı. Mantık dinlemeyi reddediyordu. Hem o hem de Chase. Onlar ümitsiz vakaydı ve ben onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordum. Yardım istemiyorlardı.

Kaybettiklerimi unutup yoluma devam etmeliydim.

Chase'den bahsetmişken... odada kalmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir duvarı tutuyordu. Dikkatimi ona verdim. Beni inceliyormuş gibi bana bakıyordu. Sanki ikisinde değil de bende bir sorun varmış gibi. Bu neredeyse gülünçtü çünkü mantıklı düşünmeyi reddeden onlardı. Ben değil.

Yine de, amansız bakışları sinirlerimi .

"Neye bakıyorsun sen?" diye sordum. Kelimelerim keskin çıkmıştı. Başını salladı. "Sana ne oldu böyle?"

"Ne fark eder ki?" diye sordum. "Şimdiye kadar beni dinlemedin. Şimdi başlasam ne fark eder ki?"

Chase omuz silkti. "Belki, ama bu onun haklı olduğu gerçeğini değiştirmez ve sen de bunu biliyorsun."

"Peki tam olarak hangi konuda haklıydı?" diye sordum. Bu iyi olsa iyi olur.

"Kırdığınız şeyi düzeltmek. İkinizin arasındaki güveni onarmaya başlamak için yapabileceğin en son şey bu. Cassie'nin iyileşmesine izin vermek için odanızdan vazgeçmek bir sonraki en iyi şey..." dedi.

"Öyle mi?" diye sordum. "Bana şunu söyle... Ne zamandan beri bu kadar körsün? Burada haksız olan ben değilim. Onun hakkında haklıyım, ama bunu kanıtlamak için ne yaparsam yapayım, siz ikiniz hala hormonlu ergenler gibi ona bayılıyorsunuz. Bir kez olsun sikinizle değil kafanızla düşünmeye başlayın, belki o zaman siz de görürsünüz."

"Kendini kaybettin," dedi. "Bir numaralı kuralını çiğnedin ve eklemeliyim ki, şekil değiştirenlerin varlığından haberi olmayan bir insanın önünde şekil değiştirdin."

"Hiçbir fikrim yoktu, elbette. Eğer gerçekten inanmak istediğiniz buysa, sizin için üzülüyorum. Ama ne söylediğimin bir önemi olmadığını görebiliyorum. Yüzüm mosmor olana kadar tahrik edildiğimi söylesem de bir şey değişmeyecek. O halde bana burada durup Jasper'ın az önce söylediklerini tekrarlamayı dinleyerek neden nefesimi boşa harcadığımı bir kez daha açıkla mısınız?"

Sesim yükselmeye başladı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve derin bir nefes aldım. Tekrar özgür kalmak isteyen ayıma karşı savaştım. İstediğim son şey, yeni bir kavgayla evdeki her şeyi yok etmekti.

"Onun bir cadı olduğuna inansanız da inanmasanız da yine de yanlış yapıyorsunuz. Sadece onun hakkında değil, oda hakkında da. Öfken seni gittikçe daha fazla ele geçiriyor. Kontrolünü kaybediyorsun ve bunun seni nereye götüreceğinden endişeleniyorum. Benim tanıdığım Kai asla kontrolünü bu şekilde kaybetmeye izin vermezdi. Özellikle de evinde. Sadece Cassie'yi tehlikeye atmakla kalmadın, de tehlikeye attın. Ve daha da kötüsü umursamıyor gibi görünüyorsun. Bütün bu yıkım sadece bir şeyi kanıtlamak için miydi?" Chase başını salladı.

"Teşekkürler Dr. Phil, ama hayatım ve aldığım kararlar hakkında sağlam bir tavsiyeye ihtiyacım olursa, bir psikiyatriste giderim."

Omuz silkti. "Terapi yardımcı olabilir."

. "Bu hoşuna giderdi, değil ?"

Chase yine omuz silkti. "Her şeyi berbat ediyorsun. Bozduğun şeyi düzelt ve kendini aş. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Eğer terapi

bunu yapmak için ne gerekiyorsa, o zaman evet. ."

"Düzelt ve kendimi aş ya da ne?" Tersledim. "Hadi ama! Durma şimdi. O kelimelerin orada olduğunu biliyorum. Söyle hadi. Kendini daha iyi hisset."

İçini çekti ve kendini duvardan uzaklaştırdı. "Yoksa sadece Jasper'la değil benimle de aradaki son köprüyü de yakabilirsin. Bizler şekil değiştirenleriz, Kai. Gizlilik içinde yaşamak zorundayız. Ama bu yalnız yaşamamız gerektiği anlamına gelmez."

"Vesaire, vesaire, vesaire..." Dedim ki. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık."

"Ve o zaman da haklıydım. Tıpkı şimdi olduğum gibi. Cassie bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve sen sırf ona karşı önyargını kanıtlamak için bir numaralı kuralını çiğnedin. Onun hakkındaki inançlarının ne kadar yanlış olduğunu boş ver. Sadece bu da değil, zamanda bunu yaparken Jasper'ı da kendinden uzaklaştırdın."

Hırladım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Seni kandırmış olabilir ama beni değil. Ben kör değilim."

"Bundan emin misin?" dedi bana meydan okuyarak. "Seni önemseyen herkesi kendinden uzaklaştırmak gibi bir huyu olan sensin. Jasper ve ben henüz ayrılmadığımız için şanslısın. Gerçi Jasper'ın bir ayağının olduğuna inanıyorum."

"Git," dedim. "Bak bakalım umurumda mı?"

"Eğer bu yolda devam edersen bunu yapabiliriz," uyardı. "Ben de ciddiylim. Bu, peşinden gitmeye niyetimiz olmayan bir tehdit değil. Bizi de kendinle birlikte aşağı çekiyorsun ve bu hayatlarımızı tehlikeye atıyor. O kızı öldürseydiniz ne olurdu hiç düşündünüz mü?"

Omuz silktim. "Dünyadan bir cadı eksildi."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın," dedi, sesi dehşete düşmüş gibiydi. Her neyse, bu konuşmayı umursamayı on beş dakika önce bıraktım.

"Peki ya yaparsam?" Gözlerimi ona sordum. "Devam et ve bana yüce ve kudretli Chase'in nasıl yapacağını anlat."

Başını iki yana salladı. "Siktir git dostum. Burada senin sebep olduğun hasarı onarmaya çalışıyorum. Eğer takınmak istediğin tavır buysa, nefesimi ve zamanımı boşa harcıyorum demektir."

İçimi çektim ve elimi kapıya doğru uzattım. "O zaman git. Bak bakalım umurumda mı!"

"Ne var biliyor musun?" Chase ellerini havaya kaldırarak bağırdı. "Tamam. Benden bu kadar. Özellikle de kendimiz için inşa etmek için çok çalıştığımız her şeyi yok etmeye bu kadar kararlı olduğun için. Kendine acıyarak tek başına yuvarlanabilirsin. Gitmem daha iyi. Bundan sonra kendi pisliğini kendin temizleyebilirsin."

"İyi ki kurtuldun, seni lanet olası aptal," diye tersledim.

Chase kapıya doğru yürürken, "Tebrikler, seni önemseyen herkesi başarıyla uzaklaştırdın," dedi. "Umarım artık mutlusundur."

Öfke kanımı kaynattı. Tekrar yer değiştirmek istedim. Bu sefer mücadele etmek daha zordu. İçimdeki her şey o lanet kulübeyi yerle bir etmek istiyordu, böylece bir daha kimse ona rastlayamayacaktı.

Bir bakıma haklıydı, her ne kadar bu sözleri açıkça söylememiş olsa . Yalnız kalmam daha iyiydi. Ve hâlâ içinde yaşayabileceğim küçük bir mağaram vardı. O ve Jasper'ın yaşamakta ısrar ettiği hayat buysa, öyle olsun. Benim de işim bitmişti. Onların öfke nöbetlerinden, duygularından ve muhtaçlıklarından bıkmıştım.

Tek umursadığım yüzüstü düşmeleri.

Homurdandım ve hışımla odadan çıktım. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Ayım bedenimi itiyor, serbest kalmak için umutsuzca pençeliyordu. Ellerimi sıkıca yumruk yaptım ve koridorda tepinerek ön kapıya doğru yürüdüm.

Jasper ve Chase'in yaptığı tek şey beni en başından beri haklı çıkarmaktı.

Yalnız kalsam daha iyiydi.

Ön kapıya ulaştığımda, perdeyi iterek yolumdan çektim. Verandaya bir adım attığımda evin yan tarafına çarptı. Gözlerimin köşesinden gelen bir hareket dikkatimi çekerken bakışlarımı ormana diktim.

Döndüm ve Cassie'nin bakışlarıyla karşılaştım. Parlak mavi gözleri kocaman ve korkuyla doluydu. Suçluluk duygusu içime işlemeye çalışırken kalbim küt küt atmaya başladı. Bu duyguyu bastırdım ve ona ters ters baktım. Bütün bu karmaşa onun suçuydu. Eğer benim evime izinsiz girmeseydi

evim ve yatağım olsaydı, bu saçmalıkların hiçbirı olmazdı ve hala kardeşlerime sahip olurđum. Onları benden çaldı ve onlar da onun tarafını tuttu.

Ayım tekrar bedenime doğru gerildi. Uzaklaşmak zorundaydım. Ama bu kııda da kurtulamadığım bir şeyler vardı. Bana karşı dürüst olması için ona son bir fırsat vermeliydim. Sonra işim bitecekti.

Bana hissettirdiği şeylerden nefret ediyordum. Ondan nefret ettim. Hayatımdaki Tanrı'nın unuttuğu her şeyden nefret ettim. kötüsü de. Kendimden nefret ediyordum.

CASSIE

Paravan kapı, kulübenin dışına çarparak açıldı. Kai hemen içeri girdi. Gözleri bana takılmadan önce ormanda bir şey aradı. Kahverengi gözleri anında siyaha dönüştü. Çenesi sıkılaştı ve elleri iki yanında yumruk oldu. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülürken karmakarışıkty.

Gözlerim onunkilere döndüğünde hırladı. "Umarım şimdi mutlusundur."

Dudaklarım aralandı. Titreyen bir nefes aldım. Kafa karışıklığı üzerime çökerken başımı zar zor salladım. Beni şekilde gazlamasına neyin sebep olduğundan emin değildim. Ben buradayken ona benim hakkımda bir şey mi söylenmişti?

Sormayacaktım. Varlığım bile onu kızdırmaya yetiyordu. Onunla konuşarak daha fazla saldırıyı teşvik etmek istemedim. Bir daha olmaz. Aslında, eğer seçme şansım olsaydı, onunla bir daha asla konuşmazdım. Şu anda onun evinde kapana kısılmış olduğumu düşünürsek bu fikir pek de gerçekçi değildi. Onunla konuşmak bir yana, gözünün olmaya katlanmak bile yeterince zordu.

Öfkelendi ve başını salladı. "Ve şimdi kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok. İnanılır gibi değil."

Alay ettim. Haklısın. Onunla konuşmamanın canı cehenneme. Orada durup bir muameleye maruz . Bu adamın yüz­süz­lüğü. Kim olduğunu sanıyordu ki? Kesinlikle benim üstüm ya da hayatımdaki herhangi bir otorite figürü değildi. Kahretsin, yaptığım tek şey

yanlış yatakta uyumak. Kendi kurtarmak için yanlış kabini seçtiğimi boş verin.

Benimle tanıştığı andan itibaren benden nefret etmiş olabilir, ama benim de pek hoşlandığım biri değildi.

Dedim ki, "Senin sayende tüm dünyam alt üst oldu. Ve hala beni yaptığımı düşündüğün şeyle suçluyorsun. Neden suçluyorsun? Ben sana hiçbir şey yapmadım. Senden bu muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Jasper'ın yaşadığı evime gelmeni başka nasıl açıklayacaksın?" diye tersledi.

"Bunun bir tesadüf olduğuna inanmak senin için neden bu kadar zor? Buraya ailemin kulübesini aramaya geldim, seni lanet olası pislik! Evinde kapana kısılmayı ben istemedim. Gitmeye çalışıyordum! Ama hayır, beni buraya kadar taşıyan aptal sendin. Neden ikimize de bir iyilik yapıp ne karar vermiyorsun? Beni küçümse ya da küçümseme. Ama beni küçümseyeceksen iyi bir nedenin olmalı ve benim çok güçlü bir cadı olduğuma dair saçma sapan, yarı pişmiş bir fikrin dışında bir kanıtın olmalı. Çünkü dostum, eğer öyle olsaydım, muhtemelen şimdiye kadar seni yok ederdim. En azından o zaman istenmediğim bir yerde sıkışıp kalmaz ve senin nefretine katlanmak zorunda kalmazdım."

Ormana doğru yola çıkmadan önce başını salladı. Dağınık saçları arkasından sallanıyordu. Ağaçların büyüyen gölgeleri arasında kaybolması uzun sürmedi. Şekli solduğu anda ürpertici bir iç geçirdim.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaşıyordu. Tüm dünyam yıkılıyordu. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Bacağım henüz ağırlığımı taşıyamıyordu ve yürüyebilmem için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

O zamana kadar bir tutsaktım. Kapana kısılmıştım.

Etrafımdaki ormana püsküren serin sağanaklara karşı beni sıcak tutan bir battaniye ile örtülü olmama rağmen, yine de üşüdüğümü hissettim. Soğuk, içimin derinliklerine ulaşan ve kemiklerimi buzla kaplıymış gibi hissettiren türdendi.

Çünkü canavarlarla yaşamaya zorlandım. Dünya hakkında bildiğimi sandığım her şey gözlerimin önünde paramparça oldu.

Chase ve Kai'nin vahŖi bir Ŗekilde o aylara d6n6Ŗt6đ6 d6ŖŖn6ld6đ6nde bu neredeyse gerček bir tanımdı.

Ŗrperdim.

Sıcak ikolatam sođumuŖtu, yine de kupayı elimde tutuyordum. Tekrar sıcak bir Ŗeyler içmeyi diledim. Salıncak rahatsız edici olmaya baŖlamıŖtı. BaŖım zonklamaya baŖlamıŖtı. G6zyaŖlarım ve yağmur y6z6nden sin6slerim ŖiŖmiŖtı.

Ciddi Ŗekilde zarar g6ren bir birimdim.

Dirseğimi salıncağın kol dayanağına dayayarak g6zlerimi kapattım ve elimle g6zlerimi kapattım. Derin nefes almaya odaklandım. Ama bu baŖa çıkma mekanizması bana pek iyi gelmiyordu.

Ayak sesleri bana doğru geliyor, hafif yağmurdan daha y6ksek olmayan bir sesle fısıldıyordu.

Chase'in g6l6mseyyen, yumuŖak ve nazik g6zlerine baktım. Bana doğru dumanı t6ten bir fincan uzatırken g6l6msedi. Ona daha fazla odaklanmak için g6zyaŖlarımı kırpıŖtırdım.

"Size ay getirmeyi d6ŖŖnm6Ŗt6đ6m ama g6r6yorum ki o iŖ çoktan halledilmiŖ," dedi.

BaŖımı salladım. "Sıcak ikolataydı ama Ŗimdi soğuk. Jasper gitmeden 6nce bana getirdi."

"O zaman izin ver de senin için deđiŖtireyim," dedi kupayı bana uzatarak. "Burası sıcaktan daha az bir Ŗey içmek için çok soğuk."

Kupayı almak için uzandığımda elim titredi. Parmaklarım kulpun etrafından dolandı ve dikkatlice kendime doğru çektim. Fincanın içindeki sıvının sıcaklığı sayesinde ellerim anında ısındı.

Chase sıcak çikolatayı aldı ve bardağı kenara koymadan 6nce içindekileri sundurma korkuluğunun kenarına boŖalttı. Sonra d6nd6 ve bana baktı. ıkıntıya yaslandı, ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve kollarıyla kendini destekledi. Çok sakın ve rahat g6r6n6yordu. Neredeyse kıskanacaktım.

Onu da geçtim, canavarlar d6nyasından yine habersiz olmayı diledim.

Onun da bir canavar olduğu d6ŖŖncesinden uzaklaŖmak için bir yudum almadan 6nce bardağa 6fledim. Acı içerikle m6cadele edildi

tatlı bir alt tonla... neredeyse bal gibi ama parmağımı koyamadığım hafif bir bükülme ile. Sıvı aynı zamanda baharatlı ve otluydu. Alışık olduğum bir şey değildi ama tadı çok lezzetliydi.

Yarattığı diğer her şey gibi. Eğer daha iyisini bilmeseydim, onun bir tanrı olduğunu söyledim.

"Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," dedi Chase birkaç dakika süren sessizliğin ardından. "Eminim şok olmuşsundur ve kafanda bir sürü soru vardır."

İçimi çektim. "Özrün için minnettarım Chase. Çay için de minnettarım... Ama hâlâ sizin nasıl birer canavar olduğunuzu anlamaya çalışıyorum."

Başını salladı. Ona canavar dememden etkilendiyse bile bunu belli etmedi. Soğukkanlılığını korudu ve sanki büyük bir yanlış anlaşılmadan başka bir şey değilmiş gibi yorumu omuz silkerek geçiştirdi.

"Bizim hakkımızda neden düşündüğünüzü çok iyi anlıyorum," dedi. "Böyle bir şeyi hazırlıksız olarak kabul etmek çok zor. Muhtemelen bizim varlığımızdan haberiniz yoktu ve bir şekilde bizi bu ittiler ve bu sizin için adil değildi. Keşke her şeyi daha farklı yapabilseydik."

"Bunu söylemek senin için kolay. Diğer tarafta tüm bu olanları izleyen sen değilsin," dedim ve çayımdan bir yudum daha aldım. İçimi dolduran sıcaklığa sarıldım. "Çok korkmuştum. Haklısın. Canavarların gerçek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onların sadece kâbuslarda, kitaplarda canlanan hayal ürünü şeyler olduğunu sanıyordum."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Ellerim tekrar titremeye başladı. Kendimi derin nefesler almaya zorlamaya çalıştım ama nafile.

"Nasıl böyle hissedebileceğinizi anlıyorum, ancak söylediklerinizin bir kısmı doğru olmayabilir," dedi. "Hepimiz bu şekilde doğmadık. Bazılarımız bu hayata zorlandı. Bazılarımız bunu seçti. Buraya nasıl geldiğimizin yöntemi ne olursa olsun, bir şekil değiştiren olmak hâlâ hazmedilmesi gereken bir şey."

"Şekil değiştiren mi?" Bakışlarımı ona dikerek sordum. Ne zaman verandanın zeminine bakmaya başladığımdan emin değildim ama Chase bu kelimeyi söylediğinde dikkatim ona çekildi.

Başını salladı. "Biz buyuz Cas. Canavar değiliz. Çoğumuz değiliz. Ama aynı şey insanlar için de söylenebilir, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kendisini bir insanla karşılaştırmayı nasıl düşünebilirdi ki? Biz kâbusların malzemesi değildik. O vardı. O, Kai ve Jasper.

"Katiller, tecavüzcüler, savaş kışkırtıcıları, bilirsiniz. Canavarlar," dedi dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Chase'in tam da böyle biri olduğunu hatırlayana kadar neyin bu kadar eğlenceli olduğunu anlayamamıştım. Etrafında olması o kadar kolaydı ki, kısa bir süre önce bir ayı olduğunu neredeyse unutmuştum. Kalbim düzensiz bir şekilde çarptı.

Boğazımı temizledim. Lanet olsun. Sanırım o söylediğine göre... "Ne demek istediğini anlayabiliyorum, sanırım."

"Güzel," dedi. "Gördüğünüz gibi, aslında insanlardan o kadar da farklı değiliz. Tıpkı sizin gibi kanımız kırmızı akıyor. Farklı şeyleri seviyor, nefret ediyor, arzuluyor, korkuyoruz... tıpkı insanlar gibi. Tek gerçek fark, dönüştüğümüz hayvanlar. Çay nasıl?"

"İnanılmaz lezzetli tabii ki," dedim ve onun yönlendirmesiyle bir yudum daha aldım.

"Bu benim özel karışımım," dedi. "Beğendiğinize sevindim."

"Yani canavar olan şekil değiştirenler de mi var?" Chase'in bana söylediklerini anlamaya çalışarak sordum. "Tıpkı öyle olan insanlar olduğu gibi."

Chase başını salladı. "Evet. Ve üçümüzden Kai canavar olmaya en yakın olanımız. Ama o kendisinin en büyük düşmanı ve sorunları büyütme eğiliminde. İnsanları kendinden uzaklaştırmayı ve kendini korumayı seviyor. Biraz zaman alıyor ama sonunda ısınacaktır."

Başımı salladım. "Yani herkese karşı son derece çekici mi? Ben sadece özel değilim."

Chase güldü. "Sen ilk değilsin ve kesinlikle son da olmayacaksın."

"Bu konuda kendimi daha iyi hissedip hissetmemem gerektiğinden emin değilim," dedim. "Oldukça ters etki yaratacak gibi görünüyor."

"İşte gördünüz. Özetle Kai," dedi Chase kollarını iki yana açarak. "Bizi hayatına kabul etmeden önce Jasper ve benim başımızdan geçenleri görmeliydin. Hikâyelerimiz var."

"Sanırım oldukça iyi bir fikrim var," diye mırıldandım. "Özellikle de yaşadıklarınız benim yaşadıklarımın yakın bir şeyse." "Oh, çok daha kötülerini yaşadık." Chase çıkardı korkuluktan indi ve salıncağa doğru birkaç adım attıktan sonra eliyle işaret etti. "Alabilir miyim?"

Bir an için isteğini düşündüm. Çok net ve soğukkanlıydı. Sakin. Ayı formundayken olduğu kadar korkutucu değildi. Bakışlarım koltuğa gitti. Belki de yanıma otursa o kadar da kötü olmazdı. Nedense ona güveniyordum. Her şeye rağmen.

Başımı salladım.

"Sanırım." Gülümsedi.

Gülümsemesini sevdim.

"Teşekkür ederim," dedi ve oturdu.

Sıcaklığı anında içime işledi ve biraz daha yaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Yağmur, orman ve onun kokusunu içime çektim... Yaptığı her şey kadar lezzetli kokuyordu. Gözlerimi devirdim ve daha sık nefesler almaya çalıştım. Ondan tahrik olduğum için bende bir sorun vardı.

Salıncağı hafifçe ileri geri sallamaya başladı. "Dünyamızı biraz daha iyi anlamanıza yardımcı olmama izin verin."

Başımı salladım. "Tamam."

CHASE

Kolumu salıncağın arkasına attım ve kendimi Cassie'ye doğru daha da yaklaştırdım. Çok zor bir dönemden geçiyordu ve ona şekil değiştirenlerin o kadar da kötü olmadığını göstermek istiyordum. Kalbim onun için sadece ona ne olduğumuzu gösterme şekli yüzünden değil, aynı zamanda çok da küçük olmayan ifşamız söz konusu olduğunda ağır yükün çoğunu Kai'nin üstlenmesi yüzünden de kanıyordu. Onun yerinde olsaydım ben de bize canavar derdim.

Tek umudum, Jasper'la o ana kadar ona gösterdiklerimizin ve şimdi işleri yoluna koyma çabamın bize tekrar güvenmesi için yeterli olmasıydı.

İhtiyacı olan şey sabırlı ve anlayışlı biriydi. Ona dünyamızı açıklamak için zaman ayıracak biri. Yeterince zaman verilirse yola gelecektir. Onun hakkında içimde bir his vardı ve içimdeki his nadiren yanılırdı.

Hafifçe gülümsedim ve salıncağın hareketine doğru eğildim. Bunun en zor günlerimde beni rahatlattığını ve sinirlerimi yatıştırdığını hep fark etmişimdir. Bu hareketin Cassie için de aynı şeyi yapacağını umuyordum. Zavallı kız. Çok zor günler geçirmişti. Şimdiye kadar burada geçirdiği her gün başına bir felaket gelmişti ve kalmaya karar verip hepimize bir şans daha vermesi umuduyla yaklaşımında nazik olmak istedim.

Kai'nin bile. Buna Jasper ya da benden daha çok ihtiyacı . Elbette, istemediğimiz bazı şeyler söyledik. Ama Kai benim kardeşimdi. Ve asla ailene sırtını dönmezsin.

Ama önce Cassie'nin bizim dünyamızı anlaması gerekiyordu. Bizimle ortak bir zeminde buluşması . Her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve soruları olduğunda bana gelebilecek kadar güvende hissetmek için zamana ihtiyacı vardı.

"... Sanırım başlangıç için size hayatımdan bahsedeceğim," dedim ses tonumu rahat tutarak. "Her şeyden önce, ben de bir şekil değiştiren olarak başlayanlardan biriydim."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. "Bu şekilde mi doğdun?"

"Kai olduğunu mu düşündün?" Ben sordum.

Omuz silktilti. "Sanırım onun olması daha mantıklı olurdu."

Kıkırdadım. "Hayır. Gerçekten sizdiniz."

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu bana. "Şekil değiştirenlerden oluşan gizli bir toplulukta mı yaşadın? Bir yavru ya da insan gibi mi görünüyordun?"

Omuz silktiltim. "Sanırım oldukça tipik bir durumdu. Normal, zıplayan, insan bir bebek gibi doğmuşum. Yatılı şekil değiştiren okullarına gitmedik ya da şekil değiştiren mahallelerinde yaşamadık. Tipik bir Amerikan Rüyası'na sahiptik. Annem ve babam normal insan işlerinde çalışıyordu. Ben geleneksel insan eğitime gittim. Sonuç olarak, normal bir hayat sürdürdük. Yine de şekil değiştiren doğamızı bir sır olarak saklamak zorundaydık. Bunun dışında hiçbir şey sizin büyüdüğünüz farklı değildi... birkaç ayrıntı dışında."

"Bir şekil değiştiren için normal mi yoksa genel olarak normal mi?" diye sordu.

Gülümsedim. Merakını takdir ettim. Ferahlatıcıydı. Tıpkı ondaki diğer pek çok şey gibi. "Kesinlikle genel."

"Peki, seni buraya getiren neydi?" diye sordu. "Kai ve Jasper'la mı? Sana bok gibi davranmasına rağmen onunla kalmanı sağlayan şey neydi?"

Yumuşak bir iç geçirdim. "Sanırım bana doğru gelen buydu. Kai ile uzun zaman önce tanıştım. Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. Ona borçluydum. Ama beni içeri alması tam bir kabustu."

"Hayatını nasıl kurtardı?" diye sordu. Bana doğru döndü. Koltuğunda dönebilmesi için kolumu hareket ettirdim.

"İnsanlar farklı olan şeyleri sevmezler," dedim. "Ve ben de az onlar kadar farklıyım. İnsanlar anlamadıkları şeylerden korkarlar. Ve korkuları nefret olarak tezahür ediyor."

"Anlamıyorum," dedi.

Gülümsedim. "Benden korkan ilk kız sen değilsin."

"Oh..." dedi. Bağlantıyı kurduğunda gözleri genişledi. "Oh. Oh, hayır."

Başımı salladım. "Bir insan av partisi yüzünden neredeyse ölüyordum diyeyim. Kai sadece doğru zamanda doğru yerdeydi. Araya girdi ve o boz ayı şeyini yaptı. O zamandan beri ona borcumu ödemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Çok üzgünüm Chase," dedi, sesi yumuşak ve keder doluydu.

Omuz silktim. "Bizler yalnız yaşamak için yaratılmadık. Şekil değiştirenler değil. Sürü oluşturduğumuzda daha güçlü oluruz. Ailem dışında başka bir şekil değiştirenle tanışmamıştım. Büyümüş ve uzaklaşmıştım, dünyanın sunduklarını tatmaya hevesliydim... Ama o geceden beri, ona çağrıldığımı hissettim. Sanki kardeş olmamız gerekiyormuş gibi. "

"İlginç," dedi.

"Bunu asla kabul etmez ama bize daha fazla ihtiyacı var," diye ekledim.

Güldü. "Demek Kai sana ısındı, ha?"

"Bir bakıma. Korunaklıdır. Ayrıca dünyasına girmesine izin verdiği kişiler konusunda da çok seçicidir, bu yüzden sadece üç kişiyiz."

Başını salladı ve birkaç dakika sessiz kaldı. Sonunda, "Vay canına, bu çok çılgınca" dedi.

"Hangi kısmı?" Ben sordum.

"Kai hayatını kurtarıyor. Ben buna inanmıyorum. En azından onun hakkında öğrendiklerime göre." Gözleri odaklanamaz hale gelirken ve dudakları aşağı doğru kıvrılırken başını salladı. "Evet, deneyimlerimle bu bağlantıyı kuramıyorum. Ve Jasper zaten beni buraya taşıyanın kendisi olduğunu söyledi. Bu da Kai'nin senin hayatını kurtarmasından daha az mantıklı."

"Eğer yeterince uzun kalırsan, o da sana gelecektir. Söz veriyorum. Herkesin onu yakalamaya çalıştığına inanmak gibi kötü bir huyu var," dedim ve kolunu okşadım.

Geri çekilmedi, bu harika bir işaretti.

"Çok... yıpratıcı görünüyor," dedi bakışlarımla buluşarak. "Benim kötü olduğuma ikna olduğundan bahsetmiyorum bile."

Başımı salladım. "Sanırım kendini kadar kapalı tutuyor ki, olayın ne bile emin değil. Sevgiyi ya da şefkati uygun bir şekilde nasıl göstereceğini anladığından emin değilim. Ama onun hakkında hala bilmediğim daha çok şey var ve de şüpheliyim. En iyisi onu olduğu gibi kabul etmek ve ona göre karşılık vermek."

Yumuşakça mırıldandı. "Peki ya Jasper?"

"Ne olmuş ona?" Ben sordum.

"Hikâyesi nedir?" Gözleri gözlerimi tuttu. Sanki kendi küçük dünyama bakıyor gibiydiler.

Gülümsedim. "Bu onun anlatması gereken bir hikâye ama dönüştüğü şeyden hepimizden daha çok utanıyor."

"Yani ona zorla mı yaptırıldı?" diye sordu.

"Dediğim gibi... bu bilgiyi paylaşması gereken kişi o. Onun bilgisi veya izni olmadan sırlarını ifşa etmem adil olmaz."

"Çok asilce bir davranış," dedi. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bunu görünce rahatladım ve ağlamayı bıraktığını fark edince daha da rahatladım. "Teşekkür . Umarım sırlarınızın da benimle güvende olacağını farkındasınızdır."

Gülümsedi ve bir süre fincanına baktı. "Gerçekten anlatacak bir sırrım yok."

"Yeterince makul," dedim. "Çayını bitirir bitirmez içeriye, daha sıcak bir yere geçeceğiz. Üşütmeni ya da buna benzer bir şey yapmanı istemiyorum. Bacağındaki iyileşmeyi yavaşlatabilir."

"Benden kurtulmak için acele mi ediyorsun?" diye sordu nazlanarak.

"Oh, şimdi de şaka yapıyor!" Güldüm. Onun şakacılığı bir başka büyük işaretti.

Kıkırdadı. Bu sese bayıldım. Nefes kesiciydi. "Evet. Şimdilik..."

"Fondip," dedim.

İçini çekti ve çayın son kısmını da uzun bir dikişte bitirdi. Bardağı bana uzattı ve elinin tersiyle yüzünü sildi.

Ağzını. Başparmağımı alt dudağının kenarında gezdirmek ve onu emmek istiyordum. Tadının görüldüğü tatlı ve sulu olup olmadığını öğrenmek için.

Boğazımı temizledim ve salıncaktan kalkmadan önce bardağı aldım. "Bunları içeri götürüp senin için geri geleceğim."

"Tamam," dedi.

Korkulukta duran fincanı aldım ve ikisini de içeri götürdüm. Verandaya döndüğümde, düşünceli bir halde büyüyen karanlığa bakıyordu.

"Hazır mısın?" Ben sordum.

Aklını meşgul eden her neyse gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Olabileceğim kadar hazırım."

Başımı salladım ve eğildim, kollarımı vücuduna doladım, böylece onu salıncaktan kaldırıp içeri taşıyabilecektim. Onu tutmak çok kolaydı. Sanki bedenlerimiz birbiri için yaratılmıştı.

Bu düşünceyi bir kenara iterek onu kabine taşıdım ve Kai'nin odasına götürdüm.

Bana daha sıkı sarıldı. "Hayır. Orası olmaz."

"Bu odayı senin alman, Jasper'inkini beri Kai'nin intikamı," dedim.

"Umurumda değil. O odaya bir kıl bile sokmaktansa kanepede uyumayı tercih ederim," dedi, hala bana tutunarak.

İçimden kıkırdadım. ". Benim odam o ."

"Odanı vermek zorunda değilsin," dedi. "Seni dışarı atmak istemiyorum."

"Değilsin," dedim. "Bir kez olsun rahatla, olur mu?"

Başını omzuma yasladı. Kokusunu içime çektim. Arkanın yağı saçlarını kaplamıştı. Şampuanındaki o şeyi seviyor olmalı.

Arkamı döndüm ve kulübeye geri dönüp mutfaktan geçerek evin arka odasına yöneldim. Işığı açtım ve onu yatağıma yatırdım.

Etrafına bakınırken "Burası senin odan mı?" diye sordu. Omuz silktim. "Fazla bir şey değil ama bana uygun."

"Bunun olmayacağından emin misin?" diye sordu tekrar bakışlarını tutarak. Başımı salladım. "Eminim."

Ben ne yapacağıma karar vermekte zorlanırken, o yatağın üzerinde biraz daha ilerledi ve odamdaki her şeyi inceledi. Sonra Jasper'ın birkaç beden büyük kıyafetlerini giydiğini fark ettim.

"İstersen uyumak için sana giysilerimden birkaçını " dedim.

Başını iki yana salladı. "Sanırım Jasper ormanda düşürdüğü eşyalarımı bulmaya gidiyordu. Şimdiye kadar dönmüştür diye düşünmüştüm."

"Gidip yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğreneceğim," dedim ve arkamı dönmeye başladım.

"Hayır!" diye bağırdı.

Tereddüt ettim ve dikkatimi ona verdim.

Yanakları kızardı. Korku güzel mavi gözlerini yakıyordu. "Burada kalmamı mı tercih edersin?"

Başını salladı. "Rahatsızlık özür dilerim ama burada yalnız kalmaktan çok korkuyorum."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Hiç de değil. Benim için zevktir. Aç mısın?"

Omuz silkti. "Yemek yiyebilirim."

Gülümsedim. "Hemen mutfığa gidip bize bir şeyler hazırlayacağım. Tüm bu süre boyunca gözünüzün önünde olacağım."

Başını salladı.

Yaklaşık yarım saat sonra, bir çift biftekli sandviç ve biraz cipsle odaya geri döndüm. Sohbet ederek yemeğimizi yedik ve bitirdiğinde esnedi.

"Sanırım seni yatırıp dinlenmene izin vermeliyim," dedim.

Başını salladı ve yatağa uzandı. Battaniyeyi üzerine çekti ve güzel ve sıkı olduğundan emin oldum.

"İyi geceler," dedim ve odadan çıkmaya başladım.

"Lütfen gitme," dedi. "Ben uyuyana kadar benimle yat."

Gülümsedim. "Sen uyuyana kadar seninle battaniyenin üzerine uzanacağım. Sonra da gidip kanepede uyuyacağım. Kimse buraya geri gelmeyecek. Kai bile. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Odamda güvende olduğuna inanmıyormuş gibi bana baktı.

"Söz veriyorum," diye ekledim.

Başını salladı. "Anlaştık."

Yatağa, onun yanına uzandım. Sırtını bana doğru döndü ve kendini bir topun içine soktu. Nefes alış verişi düzleşene kadar tavana baktım. Orada uzanırken gözlerim ağırlaştı. Kalkmam gerektiğini biliyordum ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum. Onun yanında yatmak çok güzel bir duyguydu.

Uyku beni çağırırken gözlerim kapandı.

CASSIE

Chase'e sırtımı döndüm ve yeni öğrendiğim her şeyi düşündüm.

Chase'in nesi olduğunu bilmiyordum ama beni rahatlatıyordu. Her zamanki sakinliği üzerime sinmişti ve kendimi onun yanında güvende hissediyordum. Uzun, çok uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende. Onun varlığında inanılmaz rahatlatıcı bir şey vardı ve gitmeye çalıştığı an paniğe kapıldım. Kaldığı için çok minnettardım.

Jasper'da da aynı etkiler vardı. Aynı anda hem sıcak hem de tüylü hissetmemi sağladı.

Çok garipti.

Chase tabiri caizse beni çıkmazdan kurtarmasaydı, onların daha olumlu niteliklerini düşünemezdim. Konuşmamızdan anladığım kadarıyla, ne Jasper'ın ne de Kai'nin ne oldukları konusunda bir seçimleri vardı. Bu sadece onların bir parçasıydı. Başka seçenekleri . Doğuştan ya da zorla. Onlar ayı değiştirenlerdi.

Kai'nin bu tür bir hayata nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Chase'in her şeyi anlatış biçimine bakılırsa, bu kadar içine kapanık, herkese ve her şeye şüpheyile yaklaşan biri olması son derece trajik olmalıydı.

Belki bir gün bana hikayeyi anlatırdı. Yine de nefesimi tutmayacaktım.

Gözlerim ağırlaştı ve bir esneme sesi çıkardım. Uzun bir gün olmuştu. Bir noktada uykuya dalmıştım. Vücudum sanki

Chase'in yatağında eridim. Ayrıca sırtıma sert bir şey saplandı.

Yuvarlandım ve Chase'le yüzleştım. Kanepede yatma konusunda fikrini değiştirmiş olmalıydı. Gülümsedim ve ona yaklaştım. Kokusunu içime çektim ve uyurken nasıl göründüğüne baktım. İşte o zaman sırtımı neyin dürttüğünü fark ettim. Bu onun devasa, kaya gibi sert ereksiyonuydu.

Organının sertliği karşısında dudağımı ısırdım. Seksim ıslandı. İhtiyaç içime doldu. Merak da beni ele geçirmeye başlamıştı. Ereksiyonunun elimde nasıl hissettireceğini bilmek istememe karşı koyamıyordum.

Beni tutan hiçbir şey olmadığı için elimi çıplak şaftın etrafında kaydırdım. Gecenin bir vakti kot pantolonunu çıkarmış olmalıydı çünkü aleti çıplaktı. Elim ucundan dibine doğru kaydırdım. Ne kadar büyük olduğuna hayret ediyordum.

İnledi ve sırtüstü yuvarlandı, elimi tuttu ve bırakmadan önce birkaç kez sikini yukarı aşağı hareket ettirdi. Ben devraldım, ona istediğini verdim. Gözleri kapalı duruyordu ve uyuyor muydu yoksa yaptığım şeyden zevk mi alıyordu emin değildim.

Seksim zonkluyor, sikinin içimde olması için can atıyordum. Ama bacağım bu ona binemezdim. Gerçekten uyuyup uyumadığını anlamak için yüzüne baktım ve uykulu bakışlarıyla karşılaştım.

Dudakları sırtacak şekilde
kıvrıldı. Ben de
gülümsedim.

"Durma," diye mırıldandı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Başımı salladım. Eğer iyi olduğunu düşündüyse, ağzımı sürdüğümde ne düşüneceğini merak ediyordum.

Bacağımdaki acıyı görmezden gelerek eğildim ve ucunu yaladım. Dilime bir topak prekum dokundu.

Chase ürperdi ve yumuşak bir inilti çıkardı.

Kendi kendime gülümsedim ve tekrar yaladım, bu sefer dudaklarımı ucuna kaydırdım, onu ağzıma kadar soktum, sonra şaftın olmayan kısmını okşadım. Tadı çok .

Yatağı kavrayarak inledi. "Aman Tanrım..."

Seksinin etrafında kıkırdadım. Onu ağzıma almaktan oldukça hoşlanıyordum.

"Sürprizlerle dolusun tatlım," dedi.

Cevap vermedim. Bunun yerine emmeye ve okşamaya devam ettim. Kontrolü elimde tutmanın ve ona bu kadar zevk vermenin hazzını yaşıyordum. Vücudu benim dokunuşumla sarsıldı, gerildi ve seğirdi. İçimden akıp giden güçlü bir histi bu. Çok tahrik ediciydi.

Omzuma dokunduğunda kendimi iyice kaptırmıştım. Bakışlarını karşılamak için ayağa kalktım ve aletin ağzından çıkmasına izin verdim.

"Durman gerek," dedi, sesi derin ve ciddiye.

"Neden?" diye sordum. diye sordum ve nasıl bir tepki alacağımı görmek için sikişimin ucunu yaladım.

Titreyerek derin bir nefes aldı ve seğirdi. Doğrulup yüzüme baktı ve "Çünkü boşalmak üzereyim" dedi.

Gözleri derin derin benimkilere bakıyordu. Yüzümde sadece tahmin edebileceğim bir şey ararken yanağımı avuçladı. Sonra parmaklarını başımın arkasına daldırdı ve beni kendine doğru çekti. Ağız benimkini okşadı.

Tüm yön duygumu kaybettim. O beni öperken kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Dili benimkinin üzerinde gezindi ve beni sırtüstü yatırmadan önce dudağımı kısa bir süre emdi. Sonra örtüleri geri çekti ve dizlerinin üzerine, tam bacaklarımın arasına yerleşti.

Tiştörtümün alt kısmı göğüslerime kadar çekilmişti. Chase yüzünü onlara gömdü, öptü, emdi ve yaladı. Ağız çalıştıkça orgazmım yaklaşıyordu. İç çektim. Daha önce hiç sadece dokunarak orgazm olmamıştım. Yani, seksime dokunmadan değil. Bu benim için yepyeni bir deneyimdi ve başka neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ayağa kalktığında tekrar bakışlarımla buluştu ve ellerini yanlarımdan aşağıya, ödünç aldığım eşofman altımın beline doğru yumuşattı. Pantolonumdan kurtulana kadar yavaşça ve dikkatlice aşağı indirdi. Daha sonra hafifçe bastırarak bacaklarımı genişletti ve yüzünü seksime doğru indirdi.

Ilık nefesinin cinsel organıma değdiğini hissetmek bir dizi haz dolu his yarattı.

Dili klitorisimi okşarken nefesim kesildi ve sırtımı kamburlaştırdım. Chase yetenekliydi. Son derece öyle. Ve sadece mutfakta değil,

ama dilini şişmiş, ıslak amımın her kıvrımında ve yarığında gezdirirken detaylara gösterdiği dikkat.

Orgazmım zirve yaptı.

Ben zevk çığlıkları atarken, kalçalarımı ağzına doğru çeviriyordum. Parmakları kalçalarıma saplandı ve dilini daha sert bastırdı. Benden fışkıran sularımı emdi. Ve seksimin her zerresi yalanıp temizlendikten sonra, bir parmağını seksime soktu ve başparmağını klitorisime sürtmek için kullandı.

"Benim de kendime göre bazı numaralarım var," diye mırıldandı. "Daha fazlası için bana yalvarmana neden olacak numaralar."

"Bunun sesini seviyorum," diye iç geçirdim ve ikinci orgazmım oluşmaya başlarken ona karşı kıpırdandım.

Bir parmak daha içimde kayarak g noktama çarptı. Sırtım kamburlaştı ve bir kez daha serbest bırakıldığımı haykırdım. Parmaklarım onun muhteşem başının tepesine yığılmış kısa saçlarının arasında dans ediyordu. Beni bu kadar kolay boşalttığına inanamıyordum. Beni ne kadar kolay çığlık attırabiliyordu. Bu harikaydı ve düşündüğümden çok daha iyiydi.

Aldığım zevk azalmaya başlayınca Chase üstüme çıktı. "Şimdi içine gireyim mi?"

"Lütfen yap," dedim, sesim derin ve arzu doluydu.

"Benim için bir zevk olur," dedi.

Aletin ucunu girişime yerleştirdiğinde kıkırdadım. Daha önce olduğu kadar iriydi. Dudağımı ısırdım çünkü içime girerken beni yırtacağını biliyordum ama acı erotik ve baştan çıkarıcı olacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, içime girmekte acele etmedi, beni tamamen doldurana ve daha fazla ilerleyemeyene kadar yavaş yavaş içime girdi. Hiç yırtılmadım. Kalçalarını benimkilere dayayarak aletini içimde daha da derinleştirdi. Yaralı bacağımı dikkatlice kaldırdım, diğeriyle etrafına sardım, ona daha iyi bir hareket alanı sağlamak için kalçalarımı genişlettim.

"Kendine zarar verme," dedi.

"Yapmadım," dedim, yalan söyleyerek.

Bir kaşını kaldırdı. "Sırf benim hatırım için kendine zarar vermeni istemem."

Elimle ağzını kapattım. "Şşşt..."

Elime karşı kıkırdadı ve elimi yaladı.

"Ewww!" Bir kahkaha attım.

Ellerimi tuttu ve iki yanıma sabitledi. "İşte böyle."

Bakışlarını üzerimde tutarken gülümsedim. Bu his beni tamamen açıkta bırakmıştı ama bu benim için bir şekilde önemli değildi. Artık değil. Hareketleri zorlaştıkça aldığım zevk de artıyordu. Yaptığım her şeyi gören gözleri uyarılmamı daha da derinleştiriyor gibiydi. Zavallı, yaralı bacağım, daha zorlayıcı itişlerinden birinde sırtı boyunca kaydı.

Yüzümü buruşturdum.

"Sana söyledim," dedi durarak. "Bacağını indir. Ben ."

Başımı salladım ve bacağımı dikkatlice yatağa indirdim. Elimi yatağın kenarına doğru kaydıracak kadar uzun süre serbest bıraktı. Bu fırsattan yararlanarak parmaklarımı yan tarafına geçirdim ve kaburgalarını kaplayan kas tepelerini hissettim.

İrkildi ve elimi tutarak tekrar başımın yanına sıkıştırdı.

Kıkırdadım. "Gıdıklanıyor musun?"

Gülümsedi ve dudaklarıyla burnumu gagaladı. "Birazcık."

"Bu bilgiyi hiç beklemediğin bir anda kullanacağım," dedim.

"Seni tutacağım," dedi ve beni öptü.

Onun ne kadar gıdıklandığını unutmuş, o ana ve üzerimden akıp giden her bir duyguya kendimi kaptırmıştım. Chase'in beni ittiği zevk dalgalarının kayboldum. Farkına bile varmadan, aldığım zevki tekrar haykırmaya başlamıştım.

Bana karşı sertleşti, hareketlerinin içinde daha fazla baskı vardı. İçime sıcak sıvı dökülene kadar hareket ederken homurdandı. Hareketleri sarsıntılı bir hal aldı ve boşalırken nefesini tuttu.

Bir iç çekişle hareketleri durdu ve kendini bana doğru alçalttı, beni öptü ve beni kışkırttı. Uyarılmışlığım yeniden arttı.

Kendi tarafına dönüp beni kendine çekti ve bir şekilde beni de kendi tarafıma döndürmeyi başardı. Chase eliyle omzumu öperken

bacaklarımın arasına girdi. Parmakları tekrar seksim boyunca dans ederken nefes aldım ve kıpırdandım.

"Bu gece gerçekten iyi uyumanı istiyorum," diye fısıldadı. "Görev tamamlandı," dedim.

Kulağıma kıkırdadı. "Henüz değil, tatlım."

Sıcaklığı etrafımı sarmışken ve parmakları klitorisime çok hoş şeyler yaparken, ellerimi vücudunun dokunabildiğim her santiminde gezdirerek ona doğru eğildim. Sonra orgazmım vurdu ve usulca inledim. Parmaklarını çıkardı, arkama yerleşmeden önce onları yalayarak temizledi.

"İyi geceler tatlım," diye fısıldadı.

"İyi geceler Chase," dedim ve gözlerimi kapattım.

Hatırlayabildiğim en derin uykuya daldım. O kadar derin ki rüya bile görmedim. Sadece huzur ve sıcaklıkla çevriliydim.

JASPER

Cassie'nin bana canavar demesinin üzerinden üç gün geçmişti.

Tek kelime etmeden onu verandada bıraktım ve düşünmek için ormanda uzun yürüyüşe çıktım. Her şey dağılıyordu ve o kadar yanlış yöne gitmişti ki ne yapacağımı şaşırmıştım. Bir lütuf olduğunu düşündüğüm şey korkunç bir hataya dönüşmüştü.

Dönüştüğüm şeyden hep nefret ettim. Bu hayatta bana bir seçim hakkı verilmemişti. Bu yaratık bana zorla dayatıldı.

Bu yüzden ayımdan utandığımı söylemeye gerek yoktu. Onu her geçen gün daha kabullenmeye başlamış olsam da, hâlâ kat etmem gereken uzun bir yol vardı. Bununla birlikte, Cassie'nin de aynı şekilde hissetmesi sürpriz değildi. Sonuçta, bize canavar dediği için onu suçlayamazdım. Özellikle de sonra.

Kai'nin işleri nasıl berbat ettiğini boş verin.

Konu ayım olduğunda Cassie'nin tepkisi benim en büyük korkumdu. Ne olursa olsun ayımı sır olarak saklamak istememin nedeni onun sözleriydi. Ve o geceye kadar, onun tüm dünyada ayımı paylaşabileceğim tek kişi olabileceğine başlamıştım. Ama o kavgayla birlikte ne kadar anladım.

Bunun için her zamanki gibi Kai'ye teşekkür etmeliyim.

Kimsenin ona yaklaşmamasını sağlamaya çok kararlıydı. Öyle ki aynı zamanda kendisinin en büyük düşmanıydı. Olayların için mesafemi koruyarak geçirdiğim süre boyunca onunla hiçbir etkileşimim olmadı. Onun yokluğuyla birlikte, onun

Cassie ile aynı çatı altında uyumayı reddetti. Chase de ben de şu anki evimizi bulmadan önce sahip olduğu mağaranın farkındaydık. Muhtemelen oraya geri döndüğünü varsaymak çok da zor değildi, ki bu onun için akıllıca bir karardı. Sakinleşmek birkaç gün geçirdikten sonra, tekrar daha fazla gelmeye başlayacaktı.

İlk gece bütün gece dışarıda kaldım ve şafak vakti kulübeye döndüm. Ama hemen içeri girmek yerine verandadaki salıncakta oturup Chase'in kahvaltı hazırlamasını beklemeye karar verdim.

Havada yemek pişirdiğine dair ilk ipuçları belirdiğinde, Chase mutfakta çalışırken ona katıldım. Pastırma ve sosis kokusunu derin derin içime çektim. Koku burnuma değdiği anda ağzım sulandı. Sonra, bu kokunun ucunda Cassie vardı. Kokusu Chase'den geliyordu. İçgüdüsel olarak onu parçalara ayırmak istedim. En azından ayım bunu istiyordu.

Kadının kokusuyla kaplı olduğu için, onunla yattığını varsaymak çok da zor değildi. Bu düşünce ayımın agresif bir şekilde bedenime doğru gerilmesine neden oldu. Acı hissine karşı irkildim ve kendimi tezgâha yasladım.

Değişime karşı savaştım. Çünkü ayının fark etmediği şey, onun Chase olduğuydu. Vücudunda sinsi, ihanet eden bir kemik yoktu. Eğer onunla seks yaptıysa, bu onun da istediği içindi. Bu onun seçimiydi. Bunu aklımda tutmalıydım. O bana ait değildi. Bu bir bulanın, elinde tuttuğu bir oyun değildi.

"," dedi Chase. "Günaydın," dedim.

"Kai'yi gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Sen?" diye sordum. Odadaki fili ele almamak gittikçe zorlaşıyordu ama bu da beni ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendirmesini istiyordum ama zaten Cassie'yle sığ sularda yüzüyordum. Onu olduğundan daha fazla uzaklaştıracak tek bir şey bile yapmak istemiyordum.

". Muhtemelen mağarasındadır," dedi Chase.

"Öfkesinin ve kendine acımasının içinde debeleniyor," diye ekledim. Chase kıkırdadı.

"Çok doğru."

Cassie'nin kokusuyla yıkanan ağzımı kapalı tutma dürtüsünü görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Aramızdaki sessizlik

ihtiyacımızı daha da artırdı. Daha fazla dayanamadım. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Suçlama hırıltısını sesimden uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım. Ayım birazcık sahiplenici değilse hiçbir şey değildi.

Omuz silkti. "Pek bir şey yok. O dinleniyor, ben de kahvaltı hazırlıyorum.

Yeni mi ?" Başımı salladım.

"Harika. Bir saat önce Marcus'tan bir telefon aldım. İki gün içinde burada . Geldiğinde onunla her zamanki buluşabilir misin?"

" de değil," dedim. "Resmi olarak yola çıktığında bana haber verin, o geldiğinde orada olacağımdan emin olayım."

Chase başını salladı. Alışılmadık bir şekilde sessizleşti ve bir şeylerin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Sadece garip bir şekilde sessiz olması değildi. Ayakta durma şekliydi. Kaskatı kesilmişti. Ayrıca her an saldıracağımdan endişeleniyormuş gibi sürekli bana bakıyordu. Cassie' kokusunu alabildiğimi biliyor .

O fili ele almanın zamanı geldi diye düşündüm. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Seks yaptık," dedi, yaklaşarak ve sesini alçaltarak. "Yardım edemedim ama ona teslim oldum. Bir bakıma manyetik, değil mi?"

"Evet, öyle," dedim. "Ve bu seni ilgilendirir."

Yine de bunu benimle paylaştığı için minnettarım. Bir gecelik seksin aramıza girmesine izin vermeyecek kadar önemsiyordu. Sonuna kadar kardeşiz. Ancak ayım tekrar dışarı çıkmaya çalıştı. Onu içimde tutmak için savaşıırken homurdandım.

"Biliyorum ama ondan çok hoşlanıyorsun. Ve onu burnunun dibinden çalmaya çalışmıyordum. İlk hamleyi o yaptı," dedi Chase. "Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm."

"Anlıyorum," dedim kıskançlık duygusunu kadar bastırarak.

"Öyle mi?" diye sordu, doe benzeri kahverengi gözleriyle bakışlarını üzerime dikerek.

Ayım bana katılmamaya devam etse de başımı salladım. "Kiminle isterse onunla yatabilir. Bu onun seçimi."

Chase başını salladı. "Evet... Öyle."

Boğazımı temizledim ve odasının kapısına yaklaşarak başımı içeri uzattım. Chase'in yatağında yatıyordu ve saçları yastığının üzerine yayılmıştı. Gözlerini açtı ve anında benimkilerle buluştu. Usulca gülümsedi. İçimde bir rahatlama hissettim.

Chase'in onu tekrar yanımda rahat ettirmek için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona çok borçluydum. Benim ayım da sakinleşmiş görünüyordu, bu da beni rahatlatıyordu.

Yine de... Her ne kadar işler yoluna girmiş gibi görünse de, misafirliğimi fazla uzatmak istemiyordum. Eğer Chase Cassie'nin seçimiye, saygı duyulacak bir şey yapacak ve üçüncü bir tekerlek gibi etrafta takılmayacaktım.

"Eşyalarımı aldın mı?" diye sordu ben arkamı dönmeden.

Hay aksi. Bunu unutmuşum. Başımı salladım. "Bunu bugün halledeceğim."

Kaşlarını çattı. "Tamam."

Döndüm ve Chase'le yüzleştım. "Kahvaltıyı erteleyelim." "Tamam..." Kelimeyi uzattı.

"Cassie'nin eşyalarını bulmalıyım. Dün gece çığlıklarını duyduğumda onları ormanda düşürdüm."

"Ah," dedi. "Mikroalgada sizin için bir tabak tutacağım."

"Teşekkürler," dedim ve kapıya yönelirken omzuna vurdum.

Bavullarını kolayca buldum ve tekrar ortadan kaybolmadan önce onları kabine geri getirdim. Son birkaç gündür mesafemi korumamın bir diğer nedeni de buydu. İlişkilerinin gelişmesine izin vermek için onlara zaman tanımak. Cassie'ye de biraz mesafe koymak istedim. Olayları değerlendirmeye devam etmesine izin vermek için.

Her sabah Chase kahvaltı hazırlamaya başlayana kadar beklerdim. Ve giderek, her sabah, kulübe daha az katı hissettiriyordu. Üçüncü sabah, kapıdan içeri girdiğimde Cassie'nin kahkahaları havada fokurduyordu.

Bu yerde bir değişiklik yaptı. Daha iyisi için. Kai'nin bile onaylayacağını düşünmek istiyorum.

Chase, "Doktor yolda," dedi. "Yaklaşık on dakika önce aradı."

Döndüm ve Chase'le yüzleştım. "Şimdi gidiyorum o zaman."

Chase başıyla onayladı. "Mikroalgaya senin için bir tabak bırakacağım." Gülümsedim. "Sağ ol, kardeşim."

Ocağın üzerindeki tavayı sallarken spatulasını bana doğru salladı. Başımı salladım ve dışarı çıktım.

Neredeyse bir saat sonra, açıklığın ortasında durmuş, ormanı koruyan neredeyse sabit bulutların arasından sızan parlak mavi noktalara sahip gökyüzüne bakıyordum. Gökyüzünde Marcus'un gelişine dair herhangi bir işaret aradım.

Çok geçmeden gözlerimin zar zor görebildiği siyah bir nokta belirdi. Bir spiral çizerek yere gittikçe yaklaştı. Vücudu büyüdü ve rengi daha canlı hale geldi. Işıltılı, altın rengi bir göbeği olan kırmızı bir ejderhaydı. Başının tepesinde boynuzlardan bir taç vardı.

Sırıttım. Kesinlikle güzel bir ejderhaydı. Ve harika bir doktor ve arkadaşı.

Yere inip insan formuna geçtikten sonra, kulübeye gitmeden önce kısa bir hoşbeşte bulunduk. Yürüyüş sessizdi. Neredeyse gergin bir şekilde. Kulübeye vardığımızda, önce Marcus'un girmesini işaret ettim.

"Harika! Buradasın!" Kapıdan içeri adımımı attığımda Chase oturma odasından seslendi.

"Gecikme için özür dilerim. Buraya gelmek için kendimi yeterince uzun süre alamadım" dedi.

Marcus uzun boylu, kalın kaslı, kıvrıkcık kahverengi saçları omuzlarına kadar uzanan ve kahverengi gözleri altın rengine çalan bir adamdı. Chase'den rahatlıkla bir baş daha uzun duruyordu. Ama adam güçlü olduğu kadar nazikti de.

Chase, "Özür dilemeye gerek yok. Talimatlarınız onu stabilize etmeye yardımcı oldu. Bu taraftan geri döndü."

Başını salladı ve Chase'i odasına kadar takip etti. Sıranın sonuna ben .

Cassie doğruldu ve gözlerini kocaman açarak adama baktı.

"Merhaba." "Ben Marcus," dedi doktor. "Sen de Cassie olmalısın."

Başını salladı.

"Şu bacağına bir bakalım," dedi.

Tekrar başını salladı ve bacağını açtı. Marcus'u izlerken sanki onun da bir şekil değiştiren olup olmadığını ve belki de hangi hayvana dönüştüğünü anlamaya çalışıyor gibiydi. Dünyanın şekil değiştirenlerle dolu olduğunu anladığından ve sonunda bize karşı merak duymaya başladığından şüpheleniyordum.

Bu küçük düşünce beni etkiledi. Her yönden hayret vericiydi.

Gözleri benimkilerle buluştu ve sıcak, parlak bir gülümseme yaydı. Ona ve Chase'e biraz zaman tanımaya çalışsam da, ayrılmak çok zordu. Tek istediğim onun yanında olmaktı. Özellikle de şimdi kulübe çok daha davetkâr geliyordu. Bana o şekilde gülümseyerek bunu son derece .

Marcus bacağındaki gazlı bezi açmayı bitirmişti ve dikişleri yakından inceliyordu. Başparmaklarıyla baldırını dürtmeden önce kendi kendine başını salladı.

Cassie tısladı.

"Hâlâ acı çekiyor musun?" diye sordu.

"Evet ama eskisi kadar değil," dedi.

Başını salladı. "Bu mükemmel bir işaret. Hayati değerlerini kontrol ederken bunun biraz hava almasına izin vereceğim."

"Tamam," dedi ve stetoskopu göğsüne ve sırtına yerleştirirken, sonra tansiyonunu ölçerken ve kalbini dinlerken onun her hareketini izledi.

"Her şey harika görünüyor. Bacağın dışında her şeyin yolunda. Küçük bir enfeksiyon var ama bunu tahmin etmiştim ve yanımda biraz antibiyotik getirdim."

"Bu çok akıllıca," dedi.

Gülümsedi. "Yaptığım işte iyiyim."

Kıkırdadı. "Peki tekrar yürüyebilmem ne kadar sürer?"

"Ben olsam birkaç hafta verirdim. İyileşmeni hızlandıracak bazı özel bitki çayı ve ağrı kesici ilaçlar bırakacağım. Bunlar bittikten sonra gelip sizi kontrol edeceğim ve nasıl olduğunuzu göreceğim."

"Teşekkür ," dedi.

"Benim için zevkti. Şimdi bunu temizleyeceğim ve yeniden bandaj yaptıracağım," dedi bacağını işaret ederken.

Dikişlerin etrafını nazikçe temizlemek için dikkatli bir zaman ayırdı.
"Bunları sen mi yaptın, Jasper?"

Başımı salladım. "Evet. Evde biraz sağlık eğitimi aldım."

Başını salladı. "Neredeyse mükemmeller. Harika iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim," dedim göğsümü biraz kabartarak.

"Her pansuman değişiminde bacağını bir saatten fazla havalandırmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Ayrıca daha sık değiştirmeye başlamanızı ve morarma yayılır ya da kötüleşirse bana haber vermenizi istiyorum."

", " dedim.

Marcus sınavını bitirdi ve ben de ona eşlik için hazırlandım. "Geri geliyorsun, değil mi Jasper?" Cassie söyledi.

Gözlerindeki umut dolu parıltıya bakarak ona döndüm. "Elbette."

Gülümsedi. "Öyle olsa iyi olur."

Dönüş yolu olaysız ve kulübeye kadar olan yolculuk kadar sessizdi. Buluşma noktasına geri döner dönmez, ejderha formuna geçip havalanmadan önce Cassie'nin nasıl iyileştiğini görmek için birkaç hafta içinde geri döneceğine bir kez daha söz verdi.

Arkamı dönüp kulübeye koşmadan önce gözden kaybolmasını beklemedim. Cassie'ye geri döndüm.

CASSIE

Geçtiğimiz iki hafta bir bulanıklık içinde geçmişti.

Chase ve Jasper, benim sadece müşfik erkek arkadaşlar olarak adlandırabileceğim rolleri üstlenmişlerdi. Benimle ilgilenmek için vardiyalı çalışıyorlardı. İlgilenilmek güzeldi. Ve farklıydı. Böyle bir muameleye alışık değildim. Annem ve babam öldüğünden beri bakıcı rolündeydim, kız kardeşime bakıyordum. Bakılan taraf olmak alışabileceğim bir değişiklikti. Ama bunun beni kayıtsızlaştırmasına asla izin vermeyecektim.

Jasper ve Chase bana bir baston vererek ayı kapanına yakalandığımdan beri ilk adımlarımı atmama bile yardımcı oldular. Jasper yaptı. Tasarımı basitti ama bayıldım. Bu birkaç gün önceydi.

Kai bile giderek daha fazla kendine gelmeye başlamıştı, ancak yine de benden uzak durmaya karar vermişti, bu da benimle yüzleşmediği anlamına geliyordu. Bu bir ilerleme olarak değerlendirdim. Birbirimize merhaba demek gibi medeni nezaketleri bile aşmıştık.

Artık kendi başıma yeterince iyi idare ediyordum. Erkeklerin yardımına o kadar ihtiyacım yoktu. Baston kullanarak tuvalete bile gidebiliyordum. Chase'in odasından çıktım ve kahve cezvesine yöneldim. Kendime bir fincan doldurdum, arkamı dönüp tezgâha yaslandım ve baştan çıkarıcı aromayı içime çektim.

Jasper köşeyi döndü, sıçrayarak durdu ve bana gülümsedi. "Şu haline bak! Günaydın."

Kıkırdadım. "Sana da günaydın."

"Seni ayakta ve etrafta görmek hâlâ çok farklı. Bu hoşuma gidiyor," dedi.

Chase odasına doğru ilerleyerek mutfaka girdi. "Günaydın, tatlım."
"Merhaba," dedim.

"Tatlım mı?" Jasper kaşlarını kaldırarak sordu.

Omuz silktim. "Bütün bu koşuşturmaca ne için?"

Jasper gülümsedi. "Madem bu kadar iyisin, hepimiz dışarı çıkıp biraz yiyecek toplayalım ve biraz takılalım diye düşündük, bu da sana biraz yalnız zaman kazandırır.

"Gerçekten mi?" diye sordum. Aklım şimdiden olasılıklarla dolmaya başlamıştı. "Evet," dedi.

"Bu senin için sorun olur mu?" Chase sordu.

"Kesinlikle. Gidin, eğlenin. Dikkatli olun," dedim ve elimle onları kışkıkladım.

Bana güldüler. Onlara gözlerimi devirdim ve dikkatle kahvemi içtim. Birlikte bir şeyler yapacakları için mutluydum. İltihaplı yaralarını iyileştirmek için kaynaşma zamanına ihtiyaçları vardı.

Tek sorun, zamanımı nasıl değerlendirmem gerektiği idi. Jasper ve Chase etrafımda olmadığına beni oyalayacak kitaplarım vardı. Bavulumu ıslatan yağmur yüzünden mahvolmadıkları için çok mutluydum. Ama onlar dışarıdayken bunların hiçbirini yapmak doğru . Bu benim onlar için bir şey yapma fırsatımdı. Adamlara misafirperverliklerinin karşılığını ödemek istiyordum. Bastonumu kullanarak hareket edebildiğime göre, onlara borcumu ödemek için kulübeyi biraz temizlemekten daha iyi bir yol olabilir mi diye düşündüm.

Önce onların gitmesi gerekiyordu, bu da hazırlanmalarını bitirmeleri için yeterince sabırlı olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Otuz dakika ve iki fincan kahve içtikten sonra nihayet vedalaşıyorlardı.

"Biz yokken dikkatli ol," dedi Jasper. "Bacağını incitecek bir şey yapma."

"Ben iyiyim. Git hadi!" Güldüm.

Beni dudaklarımdan öptü ve sıcaklık içime akarken ona doğru gevşedim.

Chase boğazını temizledi.

Jasper ve ben öpüşmeyi kestik. Şakayla karışık pişmanmış gibi davrandı ve arkasını dönüp kapıdan çıkmadan önce bana göz kırptı. Dikkatimi Chase'e verdim. Beni kendine çekerken yumuşak kahverengi gözleri gözlerimi aldı.

"Ben yokken beni çok özleme," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde beni öpmeden ve alt dudağııı emmeden önce.

Güldüm ve şakacı bir şekilde onu kendimden uzaklaştırdım. "Tamam, Kazanova. Git kardeşlerinle takıl."

Kıkırdadı ve kapıdan çıkmadan önce beni yanağıımdan öptü.

Sonuncusu Kai'ydi. Kapıda durdu ve dikkatini bana çevirdi. Bir kez başını salladı. Ona el salladım ve usulca gülümsedim. Kapıdan çıktı ve sonunda yalnızdım ve planıma devam etmek için özgürdüm.

Ama yine de gittiğim yerler ve yaptığım şeyler konusunda dikkatli olmak istiyordum. Yapmak istediğim son şey Kai'nin öfkesine tekrar maruz kalmaktı. Bu aynı zamanda onun odasının tamamen olduğu anlamına geliyordu. O odaya bir daha adım atmak istemediğimden değil. Geçen sefer dersimi zor yoldan almıştım.

Adamlar bir saat kadar gittikten sonra, bastona dayanarak yapılabilecek her şeyi gözden geçirdim. Gözüme çarpan tek şey, buranın ışıktan tamamen yoksun olmasıydı. İlk olarak oradan başlamaya karar verdim. Pencerelelden. Birkaç santim toprakla kaplıydılar ve bu sayede ağırlığııımın çoğunu sağlam bacağııımın üzerinde tutabilecektim.

Bunu yapmak yaklaşık bir saatimi aldı. Temizlendikten sonra temiz hava girmesi için açmanın iyi olacağını düşündüm. Ama birini ittiğimde inledi, hareket etmek istemedi. O şeye kaşlarıııı çattım.

Yerlelerinden oynatılmalarının zor olması beni şaşırtmamalıydı. Üzerlelerini kaplayan kir tabakasına bakılırsa, muhtemelen yıllardır sevgi görmemiş ya da açılmamışlardı. Ama bunun planlarıııı bozmasına izin vermeyecektim.

Motive olarak mutfağııa gittim ve lavabonun altında biraz sprey yağlayıcı buldum. Spreyi iyice sıktıktan sonra pencereleri açabildim. Muhtemelen geçici bir çözümdü,

Ama kapılar açıldı ve ev nihayet temiz havayla doldu.

Toz almaya devam ettim, oturma odasının her santimetresindeki kir tabakalarını temizledim. Erkekler odasından kaçındım. Her ne kadar bu iş pencerelerden daha basit gibi görünse de, en uzun süren iş buydu. Adamların ne kadar kalacağından emin değildim ama öğleden sonraya kadar onları görmeyeceğimi düşündüm. Yani hala biraz zamanım vardı.

Ancak toz almayı bitirip masayı temizlediğimde, evdeki dağınıklığı düzenlediğimde ve kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkamak için mutfığa geçtiğimde birkaç saat .

Buranın ciddi bir bakıma ihtiyacı vardı ve ben de en azından bunun bir kısmını karşıladığım için çok mutluydum. Adamların benim için yaptıklarına karşılık yeterli bir teşekkür gibi görünmese de, bu kesinlikle bir başlangıçtı.

Yaptığım işi düşünürken kendi kendime gülümsedim. Adamlar, beni sağlığıma kavuştururken evlerinde yer kaplayarak burada geçirdiğim süre için onlara minnettarlığımı göstermek için çalışmama kesinlikle şaşıracak ve bunu takdir edeceklerdi.

Her an eve gelebileceklerini düşündüm ve beni halde görmelerine ya da koklamalarına izin veremezdim. Bu yüzden kendime bir banyo hazırladım ve içine girdim. Temizlendikten sonra ılık suya girerek rahatlamaya karar verdim. Bacağımı küvetin kenarından sarkıttım, böylece bacağımda hala iyileşmekte olan yaraları çok fazla ıslatmamış oldum.

Büyük planımda hesaba katmadığım tek şey, banyom sırasında eve gelen erkeklerdi.

İlk ipucum havada yankılanan derin kahkahalar oldu. Sonra kapı çarparak kapandı. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu ve ben nefesimi tutarak ilk tepkilerini dinlemeye çalıştım.

"Lanet olsun," dedi Jasper. "Evimize ne oldu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kai neredeyse hırıltılı bir sesle sordu.

"Ne?" Jasper sordu. "Bu çok güzel!"

"Sen bir aptalsın," diye tersledi Kai. "Hâlâ ne kadar yaralı olduğunu düşün.

öyle."

Chase, "Kişisel olarak minnettarım," dedi. "Eminim tüm bunları yaparken çok dikkatliydi."

" bu değil," diye karşı çıktı Kai. "Hangi cehennemde o?"

Kaşlarımı çattım. Tabii ki evinde bir şey yapmamla ilgili söyleyecek sadece olumsuz şeyleri olacaktı. Gözlerimi devirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Fikirleri umurumda olduğu sürece kıcıımı öpebilirdi. Zaten kulübeyi Jasper ve Chase için temizliyordum. Kai benim için parmağını bile kıpırdatmazdı.

"Nereden bilebiliriz ki?" Jasper dedi ki. "Bunca zamandır seninle birlikte dışarıydık."

"Çok yardımcı oldun," diye tersledi Kai. "Onu bulmama yardım etmeye ne dersin?"

"Ona seslenebilirsin," dedi Chase. "Yine de küstahça davranmamayı ciddi olarak düşünürdüm. Geçen sefer ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim," diye tersledi

Kai. "Belli ki var," dedi Jasper.

Adamlar tartışmaya başladı. İç çektim. Huzurlu banyom mahvolmuştu. Aslında çok da önemli değildi. Her tarafım kırılmaya başlamıştı. Doğruldu ve fişe uzanmaya başladım ki Kai banyo kapısından hışımla girip bana ters ters bakmaya başladı. Kendimi küvetin arkasına attım ve elimden geldiğince üzerimi örterek aşağıya doğru çöktüm.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve her zamanki gibi kızgın bir şekilde tepemde dikilen formuna takıldı.

"Ne , Kai?" diye sordum.

KAI

Ev temiz kokuyordu. Koku farklıydı. Bundan nefret ettim. Değişimden nefret ettim. Ve Cassie'nin kendine daha fazla zarar riskini göze almış olması, kadına karşı giderek artan öfke ve hayal kırıklığını daha da arttırdı. Tam da sonunda onun bir cadı olmadığı gerçeğini kabullenmeye başlamışken, neredeyse aynı derecede aptalca bir şey daha yapmak zorunda kalmıştı.

Ona baktım ve sanki bir işe yarıyormuş gibi kendini benden saklamaya çalışarak küvete çöktüğünde ona gülme isteğimle savaştım. Onu hala görebiliyordum. Ama vücuduna dikkat etmiyordum.1851-1166

Buna odaklanamayacak kadar öfkeliydim.

Onun sorusunu görmezden geldim çünkü o benimkini cevaplayacaktı.

"Burayı temizlerken aklından ne geçtiğini bana söyler misin?" Ona ters ters baktım.

Bana ters ters baktı. "Defol git buradan." "Hayır. Şimdi bana cevap ver," dedim.

Gözlerini devirdi ve arkamda bir kancaya asılı duran havluya baktı. "Hemen çık dışarı."

"Bunu neden yaptın?" Sesim daha da yükselirken sordum.

"Neden umursuyorsun ki?" diye sordu.

"Aptal, aptal kız!" Onu tersledim. Alay etti. "Pardon?"

"Söylediklerimi aynen duydun. Tüm bu saçmalıkları yaparak kendine daha fazla zarar verebilirdin ve şimdi hiçbir şey bulamayacağım."

"Oh, külotunu düzgün tut, seni aşırı büyümüş pislik," diye tersledi, bana gözlerini devirdi ve sözlerini tükürdü. "Her şey olduğu yerde duruyor, sadece daha düzenli. O kadar insan içinde sen bile sistemi anlayabilirsin. Ayrıca, ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Sen buna," kulübenin ön tarafını işaret ettim, "yardımcı mı diyorsun?" "bakarsan öyle," diye tersledi Cassie.

Koridora çıktığımda Chase ve Jasper'ın koridorda durmuş, Cassie'yi yaptığı aptalca hareketten dolayı azarlamamı izlediklerini gördüm. Benimle aynı fikirde olmadıkları belliydi ve orada sadece öfkemi kontrol altında tuttuğumdan olmak için durduklarından emindim. Gözleri suçlamayla doluydu ve içeri girip tartışmaya bir son vermeleri için onlara bir neden vermemi bekliyorlardı. Boş ver onları. Onlara oflayıp puflayarak kapıyı kapattım ve Cassie'ye tekrar bakmadan önce kilidi tıklattım.

"Bu ne içindi?" diye sordu. "Burada kalmayacaksın. Sana dışarı çıkmanı söyledim. Mahremiyetimi ihlal ediyorsun."

"Neden yaptığımın bir önemi mi?" Ben sordum. "İşte."

"Evet, öyle. Banyo zamanımı mahvediyorsun," dedi, gözleri öfkeyle doluydu. "Çık dışarı."

Homurdandım. "Gerçekten mi? Bu konuda takınacağın tavır bu mu? Bacağın ne olacak? Burada iyileşmek için harcadığın zaman ne olacak? Bunun bir önemi yok mu? Kendinden başka hiçbir şeyi düşünemez misin, asla?"

"Jasper ve Chase'e bunca zaman bana bakmalarına yardım ettikleri için teşekkür etmek amacıyla evi biraz temizledim. Sen sadece benden kurtulmak için yanıp tutuştuğun için kızgınsın," dedi. "Ayrıca, özverili olma konusunda uzman sayılmazsın."

"Her konuda zorluk çıkarmak zorunda değilsin." diye tersledim ve burnumun kenarını sıktım. "Sadece soruma cevap ver ve gideyim."

"Ne var biliyor musun? Her neyse. Zaten banyoya işim bitti. İstersen orada dur. Artık umurumda değil." Cassie öne doğru eğildi ve suyun içine uzandı. Giderden tutan elini çekip küvetin kenarına koydu ve ayağa kalktı, su küvetten boşalmaya başlayınca sıırıslıkla oldu. Duvara tutturulmuş havlu askısını kavradı ve kendine yardım etmek için onu kullandı.

Ona yardım etmek için elimi uzattım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sakın bana dokunayım deme," diye tersledi. Bakışlarını

Küvetin dışına çıktığında çırılçıplaktı. Vücudunu köpükler kaplamıştı.

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken dudaklarım aralandı.

Tamamen çıplak olduğunu hiç umursamıyormuş gibi önümde durdu. Yüzü bana dönüktü ve neredeyse onu kollarıma alıp beynini dağıtmam için bana meydan okuyordu. Aletim bir anda o kadar sertleşti ki kot pantolonum dar gelmeye başladı. Parlak mavi gözleri birkaç ton koyulaşmış ve dudakları köşelerinden aşağı doğru çekilmişti.

Çok güzeldi, özellikle de kızgınken. Onu uzaklaştırmak için yaptığım onca şeye rağmen... buradaki varlığının bir tesadüften ibaret olmadığını kanıtlamak için çabayı bir kenara bırakırsak, artık bunların hiçbir önemi yoktu.

"Dışarı çık da giyineyim," dedi kapıyı göstererek.

Jasper ya da Chase kapıyı çaldı. "Eğer onu dinlemez ve gitmezseniz, içeri girmek zorunda kalacağım."

Jasper'ın sesi onları banyoya girmekten ayıran ince tahta parçasının arasından süzüldü. Gözlerimi devirdim. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," dedi.

"Pekâlâ, . Çıkıyorum," dedim ama Cassie'den ve onun önümde duran ipeksi, fildişi kıvrımlarından başka bir yere bakmaya kendimi alamadım. Meme uçları dikleşmişti, serin havanın buna neden olduğundan emindim ama onlara dokunmak ya da ağzıma götürmek istememe engel olamıyordum.

Saniyeler içinde, neredeyse bir ay boyunca mücadele ettiğim her şey öne fırladı, duyularımı ve her

İçimde bir gram bile çekingenlik yoktu. Kendimi durduramadım. Kolunu kavradım ve onu kendime doğru çekerek boşluğu kapattım.

Bana küfürler savurdu, ama onları duymazdan geldim ve ıslak bedenini kollarımla sardım, onu kendime çektim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Bir an kollarımda kaskatı kesildi, sonra iç çekerek bana doğru gevşedi. Ona olan arzumla daha fazla mücadele edemezdim. Ona sahip olmalıydım.

Pes
ediyordum. O
kazandı.

CASSIE

Az önce aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Kai beni öfkeyle öpüyordu ve bu hoşuma gitmişti. Çok ateşliydi. Ama bana karşı olan tutumu onu her zaman arzu edilir olmaktan çıkarmıştı. Ne olursa olsun, şu anda bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Ve beni öpüşündeki öfke onu daha da ateşli yapıyordu.

Ondan tahrik olmamalıydım. Dehşete kapılmalıydım ama kollarının beni sarışında ve dudaklarının dudaklarıma yapışında görmezden gelinmesi zor bir şey vardı. Gövdemi dolduran sıcaklık, vücudumda bir tutku dalgasıyla kanıyordu. Bacaklarımın arası ıslandı ve şişmiş seksim ihtiyaçla zonkladı.

Sonunda ağzını benimkinden çektiğinde, gerçeklik geri geldi. Ona ters ters baktım. "Ne sanıyorsun sen? Sana bana dokunmamamı söylemiştim."

"Teslim oluyorum," dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar sakindi. Koyu kahverengi gözleri benimkileri aradı.

Bana doğruyu söylediğini fark ettim. Ama hiçbir mantıklı gelmiyordu.

"Sen nisin?" Ben sordum.

Sırıttı. "Tam olarak ne dediğimi duydun."

"Evet, bundan daha iyisini yapman gerekecek," dedim, açıklama talebimden vazgeçmeyerek.

"Çok aptalsın," dedi başını sallarken alçak sesle.

"Beni aşağılamadan," diye ekledim. Kafa karışıklığı içindeydim. Gerçekten ne yaptığını anlamak zordu. Bu onun için bir şaka mıydı? Ya da

Bu gerçekten onun sözde teslim olma Şekli miydi?

"Peki," dedi ve alnını benimkine yasladı. "Bu duygularla uzun süre savaştım. Hatta senin sadece benim karşı koyabileceğim bir by yapan bir cadı olduğuna bile inandım.

"Oh, hatırlıyorum," diye mırıldandım. Beni neden böyle Őeylerle suçladığını hiç anlamamıştım. Sanırım artık bir önemi yoktu.

Nefesinin altında kıkırdadı. "Ama seni karŐımda çıplak ve korkusuz görmek beni uçurumun kenarına itti. Artık bu duygularla savaŐamam."

Kafa karışıklığı beni biraz daha sert vurdu. "Ama benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden nefret etmedim, sadece bana yaptıklarından nefret ettim. Chase'e ve Jasper'a yaptıklarından. Sadece seni kendimden uzaklaştırmak ve kendimi uzak tutmak istedim çünkü kadınlarla hiç Şansım olmadı."

"Tanrım, bunun nedenini merak ediyorum," dedim sözlerimi alaycılıkla doldurarak.

Gözlerimin içine baktı. Bir gölge nlerinden geçerek gölgelerini kararttı. "Kazalar olur Cassie. lmcl olanlar. Özellikle de benim etrafımda."

"Haklısın," dedim.

Kaşları birbirine yaklaştı ve gözlerimde ifademe bir neden aradı.

"Senden korkmuyorum," dedim. Bu tam olarak doğru değildi. Ondan tamamen korktuğum anlar olmuştu. Ama onun bedenine yaslanmışken artık korkmuyordum.

Ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu ve ben sadece tek bir Şeyi nemsiyordum. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim. Bu yüzden onu öptüm.

Nefesini içine çekti ve beni döndürerek sırtımı soğuk duvara yasladı. Beni yukarı kaldırırken elleri kalçalarımın arkasını kavradı ve bacaklarımı beline doladı. Ereksiyonu girişime bastırdı ve bana doğru iterken inledim, sadece kotunun kumaşı tarafından durduruldu. Her nasılsa, onları çözmeyi başardı ve belinden kaydıldı, beni duvara sabitlerken ereksiyonunu serbest bıraktı. Aletinin ucu anında kaygan, ıslak amımın içine kaydđ.

İçimi doldurup beni kendi boyutuna göre esnetirken nefesim kesildi. Ağzı boynuma gömüldü ve o girerken kollarımı omuzlarına doladım. Beni doruğa yaklaştırıyordu. Homurdandı ve tenimi ısırdı ve içime her güçlü itişinde homurdandım. Beni duvara doğru sıkıştırırken nefes nefese kaldım.

Bu ilkel, vahşi ve son derece sertti. Ve her bayıldım.

Ama doruk noktasına ulaştığımda, yüzümü uzun sarı saçlarına gömdüm ve zevkimi haykırdım. Biraz yavaşladı, kollarını bana doladı ve beni aletin üzerinde zıplattı, klitorisimi kasıklarına sürterek zevki derinleştirdi. Çıglıklarım daha da yükseldi.

"Bu daha doğru," diye homurdandı.

Parmaklarımı sırtına geçirdim, zevk dalgaları üzerimden geçerken tırnaklarımı tenine batırdım. Orgazmım hafiflediğinde nefesimi toplamaya çalıştım.

"Seninle işim henüz bitmedi." Sözleri vücudumu ürpertti.

Dizlerinin üzerine çöküp sırtımı soğuk, fayans zemini kaplayan halının üzerine yatırdığında dünya tersine döndü ve ona yapıştım. Hem de içimden çıkmadan. İsteddiği yere yerleştikten sonra, kabaca seksime çarpmaya devam etti.

Boynumun hassas derisini tırmıklarken dişleri keskindi. Ve saçları, hareketleriyle omzumu gıdıklarken keskinliği hafifletiyordu. Sert eller göğüslerimi kavradı. gelen sürekli zevk dalgalarına karşı sırtımı dikleştirdim.

Aldığım zevk azalınca içimden çıktı ve ayağa kalktı. Gözlerim bakışlarından eline, sonra da eline dönmeden önce devasa ereksiyonuna kaydı. Parmaklarımı avucunun içinde kaydurdım ve o da beni yerden kaldırdı. Oradan kapının kilidini açıp koridora baktı. Görüşünü dolduran şeyden tatmin olmuş bir şekilde, bana doğru dönmeden önce kapıyı tamamen açtı ve kollarını etrafıma doladı. Sonra beni kucağına alıp odasına götürdü ve yatağına yatırdı.

"Bir süre burada kalacağız, o yüzden rahatına bak," dedi. Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı ve yoğun kahverengi gözleriyle bana baktı. Beni içine çekerken şaşırtıcı derecede hafiftiler. Ormanda güneş ışığıyla yıkanan bir ağacın kabuğu gibiydiler. Sırt üstü yuvarlandım ve battaniyeyi üzerime çektim. Bana yaklaşıp battaniyeyi geri çekerken ona gülümsedim.

"Artık benim önümde örtünmene izin yok," dedi.

"Sen benim patronum değilsin," dedim.

"Henüz değil..." Üzerime tırmanıp bacaklarımın arasına yerleşti. "Ama olacağım."

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bu düşüncüyü aklından çıkar. Ben senin sahip olabileceğin bir şey değilim," dedim tekrar içime girerken. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı ve iç çektim.

Bana sırtıttı. "Ne ?" Gülümsedim. "Hala söylediklerimin arkasındayım."

"Göreceğiz," dedi ve ağzını benimkine doğru indirdi.

Bu sefer daha yumuşaktı. Acele etmiyor, içimde hareket ederken kalçalarımın sürtünüyordu. Dokunuşları da çok daha nazikti. Oldukça şaşırtıcı bir aşık olduğunu kanıtlıyordu.

Hepsi kesinlikle çok lezzetliydi.

Saatlerce birbirimize dolandık. Dayanıklılığı tahrik edici olduğu kadar etkileyiciydi de. Beni zevk dalgalarından sonra dalga dalga itmeye devam etti. Sonunda orgazm olduğunda, birlikte yattık, sadece olimpik seks olarak kabul edilebilecek bir şeyin ardından güneşin tadını çıkardık.

Parmakları sırtımda sadece onun görebileceği izler bıraktı. Parmaklarının az önce izlediği sıcak yolda tüylerim diken diken oldu. Odasındaki duvara baktım, ince bir çarşafın zar zor örttüğü yüzüstü yatıyordum.

"Hala temizlediğim için kızgın mısın?" Yatağında uzanırken sordum. Beni şaşkına çeviren gerçeküstü bir andı. Etrafımızı saran bu tuhaf ve narin huzur baloncuğunun patlamasından korktuğum için çok yakından istemedim.

"Evet, ama o kadar da kızgın değilim," dedi kolu etrafımı sarıp beni kendine çekerken. "Artık benimsin. Beni anlıyor musun?"

"Ne dediğini duyuyorum ama bu aynı fikirde anlamına gelmiyor," dedim. "Hâlâ benim patronum değilsin."

"Tüm bunlar için çok geç. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen benim eşimsin," dedi kulağıma ve sonra lobumu ısırarak içime haz dolu dallar gönderdi. "Uyarılmışlığının kokusunu alıyorum."

"Öyle mi?" Kıcımlı onun sertleşen aletine doğru iterek sordum.

Hırladı. Seni bu taraftan alırsam hoşuna gitmeyebilir.

Dudağımlı ısırdım. Sözleri kesin bir gerçeklikle çınliyordu. Bacaklarının arasında duran şeyi ve devasa çevresini görmüştüm. Seksimin içinde nasıl hissettirdiğinin farkında olduğumdan bahsetmiyorum bile. Yine de cesur hissettim ve omuz silktilim. "öğrenmenin tek bir yolu var."

Aletini çatlağımlı boyunca ve ıslaklığımın üzerinde kaydıldı. Bu duyguya karşı inledi ve daha da sertleşti. Hassas kıvrımlarım boyunca kayan organının hissi son derece şehvetli olduğu için yatağı kavradım.

Kai kendini tekrar kıcımlı çatlağına doğru kaydıldı. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Nefesimi içime çektilim, bir sonraki hamleye hazırlandım ve sikinin kıcımlı girişine yaptığı baskıyla rahatladım. Banyoda olduğundan çok daha kolay bir şekilde aldı. Elini kalçama dayadı ve kendini yavaş yavaş iterken parmakları tenime gömüldü.

Acıyı görmezden gelmek zordu, ama hepsinin altında yoğun bir zevk vardı. Kendini yavaşça içime doğru iterken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

"Artık çok geç, sevgilim. Ben zaten senin içindeyim," diye mırıldandı.

"Durmanı istemiyorum," diye zorladım, yatağın tutunabildiğim tutunarak.

Beni karnıma doğru yuvarladı, içimde yavaşça hareket etmeye devam ederken üstüme tırmandı, klitorisimin dokunulmak için ağırmasına neden olan nefis derin sesler çıkardı. Ne yapacağını görmek için biraz zaman verdikten sonra, ağrı giderek daha yoğun hale geldi.

Elimi şilte ile vücudum arasında kaydıldı, parmaklarımlı seksim ve klitorisim boyunca daldırdım. Kai inledi. Titredim.

"Kendine dokunduğunu görmek istiyorum," diye mırıldandı içimden çıkmadan birkaç saniye önce. Ağırılığı bedenimden kalktı, bu da bana

için.

Yatağın ayak ucunda dizlerinin üzerine oturmuş, aletini kavrayarak bana bakıyor ve ona istediğini vermemi bekliyordu.

"Kendine dokun," diye talep etti.

Parmaklarımın ucunu yavaşça köprücük kemiğimde gezdirdim. Ne de olsa istediği bir şovsa, bunu ona verecektim. Parmaklarım santim santim tenimde gezinerek seksime doğru ilerledi.

Kai kendini okşamaya başladı. Elini uzun shaftının üzerinde gezdirirken onu izlemek... bu bende şovumu aceleye getirme isteği uyandırdı. Ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Bu serbest bırakılmayı ucuzlaştırırdı.

Parmaklarım nihayet hassas tümseğime ulaştığında, işaret parmağımın ucunu klitorisim boyunca küçük dairesel hareketlerle nazikçe ovuşturdum. İç çektim ve sırtımı kamburlaştırdım. Kai inledi.

Parmaklarımı içime sokmadan önce bunun ne kadar erotik olduğunu düşünerek kendi kendime gülümsedim. Kendini daha hızlı pompalamasını sağlayan sürekli bir hareketle onları klitorisime doğru kaydurdum. Onun hızına ayak uydurdum ve kendimi başka bir orgazma gönderdim.

Kai yüzünü seksime bastırırken kendini okşamaya devam etti, meyve sularını yaladı ve zevkimi daha da yükseğe çıkardı. Kedime karşı homurdandı, serbest bırakılmamın yoğunluğunu arttırdı.

Dalga dindiğinde, tamamen bitkin düşmüştüm... ve açtım. Karnım gurulduyordu.

Kai güldü. "Çok iştahlısın." Başımı salladım. "Sanırım öyle oldu."

"Sıkı otur," dedi ve köşeden bir havlu alıp beline sardı ve odadan çıktı.

O gözlerim ağırlaştı. Kendi kendime o gelmeden önce biraz kestirmenin o kadar da kötü olmayacağını söyledim. Dakikalar geçtikçe uyanık kalmak için mücadele ettim ama savaşı kaybettim.

Kai'nin geri geldiğini hiç duymadım. Chase'in pişirdiği yemeğin baştan çıkarıcı kokusu, olsa bile, beni vücudumu dolduran yorgunluktan kurtaramamıştı. Derin, rüyasız bir uykuya dalmıştım.

CHASE

Marcus'un Cassie'ye temiz sağlık raporu verme zamanı yaklaşıyordu. Normal bir şekilde yürüyebildiği için heyecanlıydı ve daha fazla özgürlüğe ve istediği şeyleri yapabilme yeteneğine sahip olmasını seviyordum. Ama her yapmak için o kadar hevesliydi ki, onu yavaşlatmak ve kendine hakim olmasını sağlamak neredeyse tam zamanlı bir işti. Jasper ve ben onun kendini fazla engellemek için çok uğraştık. Şimdiye kadar oldukça iyi bir takım olduk. Üçümüz.

Ancak zaman geçtikçe içimde bir şeylerin farklı olduğunu fark başladım. Endişeyle doluydum. Bu his neredeyse her şeyi tüketiyordu. Ama neden endişelendiğimi tam olarak . Her şey her zamanki gibi pürüzsüzdü, beklediğimden daha iyiydi. Özellikle de Kai ve Cassie tabiri caizse baltayı gömdüklerinden beri. İşler kolaydı. Neredeyse nefes almaktan daha kolaydı.

Ama yine de içimi panik kapladı ve garip bir özlem duygusuyla baş başa kaldım. Bağırsaklarım düğümlendi ve bu hisler günlerce beni rahatsız devam etti. Duygusal acı biraz dikkatimin dağılmasına yetmişti. Bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımdan emindim. Neyse ki henüz kimse davranışlarımı yüzüme vurmamıştı.

Her şeyi çok daha ürkütücü hale getiren şey, normalde daha soğukkanlı olanın ben olduğum . Ve böyle şeyler hissetmem sadece alışılmadık değil, aynı zamanda rahatsız da ediciydi.

Sanki korkunç bir kayıp yaşamış gibiydim ama nedenini bulamıyordum.

Sabah erken saatlerde Marcus'tan bir telefon aldım. Birkaç gün daha gecikecekti. Bu, içimdeki huzursuzluğu bir süreliğine azaltmış gibiydi. Ama hâlâ dikkatim dağınıktı. Kendimi mutfakta meşgul , bulaşıkları yıkamaya ve akşam yemeği için hazırlık yapmaya karar verdim ama içimi kemiren duygulardan kaçamıyordum.

Ayak sesleri mutfağa karıştı. Dikkatimi odaya giren kişiye yönelttiğimde Jasper'ı kapı aralığına yaslanmış buldum. Burnunun üstünde bir kırıışıklık vardı ve dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

"Banyosu hazırlandı ve bir kitapla dinleniyor," dedi.

İçimi çektim. "Bu iyi."

"Sorun ne?" diye sordu.

Bakışlarıyla karşılaştım. Kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı. Başımı salladım. "Emin değilim. Bütün gün bunu anlamaya çalıştım."

"Tamam, ama son birkaç gündür keyifsizsin," dedi bana seslenerek.

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Peki nedenini bilmiyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. "Keşke bilseydim."

"Bu konuda uzman olmadığının farkındayım ama bunun nedeninin Cassie'yle bir ilgisi olabileceğini düşündünüz mü?" diye sordu. "Neredeyse yüzde yüz iyileşti. Bu da yakında ailesinin kulübesini bulmak isteyeceği anlamına geliyor."

Omuz silktim, sonra arkamı döndüm ve sırtımı tezgâha yasladım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmadan önce birkaç dakika yere baktım. "Belki."

Başını salladı.

"Onun gittiğini görmek istemiyorum," dedim kalbim daha da acırken. Jasper haklı olmalıydı. İçimdeki şeyler Cassie'ye bağlanmış olmalıydı.

"Ben de öyle," dedi. "Ama kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Ailesinin kulübesi onun için önemli."

"Anladım." Arkamı döndüm ve dikkatimi hâlâ lavaboyu dolduran bulaşıklara verdim. Mirasını aradığı bir sır değildi. İlk günden beri bundan bahsetmişti. Aslında onu evimize getiren şey de buydu.

Böyle garip bir tesadüf onu hayatıma sokmuştu. Hepimizin hayatına. Bizi bir arada tutan tutkal gibiydi. Hepimizin eksik olduğunu bilmediği tek şeydi ve şimdi o gitmek üzereyken ne yapacağımı bilemiyordum. Düzgün düşünemiyordum.

Ona istediğini vermekten başka bir şey istemiyordum. Ailesinin kulübesini bulmasına yardım etmek de buna dahildi. Sorun şuydu ki, kilometrelerce ötede başka bir kulübe yoktu. Ava çıktığım bazı geziler sırasında, aramıştım.

Bir şeyler gitmiyordu.

Belki de kulübeyi bulamazsa geri dönecekti. Sonra yine gidebilirdi. Seattle'a geri döner ve sanki biz bir rüyadan başka bir şey değilmışız gibi hayatına orada devam ederdi. Bir tatil. Elbette onun için o kadar da önemsiz değildik. Gözlerinin içine bakarak bunu söyleyebilirdim. Ama küçük bir şüphe kırıntısının yarattığı korku, midemde ağzıma ekşi bir tat getiren bir ağırlık yaratmıştı.

Bu şekilde davranmaya ya da düşünmeye alışık değildim. Bundan hoşlanmadım. O kadar ki, umutsuzca var olan her umut kırıntısına tutunmaya çalıştım. Titreyen bir nefes aldım. "Belki de onun gitmesi bizim için bir son olmak zorunda değildir."

Jasper, "Umarım haklısındır, dostum," dedi.

Kai mutfağa zıplayarak girdi, son derece rahat görünüyordu. Bu da alışılmadık bir durum olsa da, yeni Kai'yi görmek bir lütuftu. Buzdolabına yöneldi ve karıştırmaya başladı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Cassie ve yakında nasıl gideceği." dedim.

Kai'nin omuzları çöktü. Ama boğazını temizleyip buzdolabında hiçbir şey olmadığına dair bir şeyler mırıldanarak hareketi çabucak savuşturdu ve kapıyı kapatıp tezgâha yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve açıkça saklanmaya çalışıyordu.

onun gidişinin onu ne kadar etkilediğini. Ama artık çok geçti. Ne yaptığını görmüştüm. Jasper'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da anlamıştı.

Hepimiz ona aşık olmuştuk. Ve onu kaybetmekten sadece birkaç dakika uzaktaydık.

"Onun için bir şeyler yapmalıyız. Ya onun için bir kulübe bulabilirsek?" Ben teklif ettim.

Jasper, "Bunu yapmasına yardım edeceğimize dair ona söz verdik," dedi.

"Evet. Doğru," dedim. "Ama demek istediğim önce orayı bulalım, sonra da onu oraya götürelim. Önceden dekore edebiliriz ya da tamir edebiliriz... ekstra özel hale getirebiliriz."

"Sen de benim kadar iyi ," dedi Kai, normalde atıştırmalıklarımızı sakladığımız dolabı karıştırmak için arkasını dönerek, "buralarda herhangi bir yönde en az elli mil boyunca başka bir kulübe yok. Bu lanet evde yiyecek bir şey yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla," diye ekledi Jasper. "Bölgede sadece bu vardı."

"Cassie buraya geldiğinden beri dükkâna gitmedim," dedim. "Bana burayı nasıl bulduğunu tekrar anlat."

"Neden?" diye sordu, yiyecek bir şeyler bulmak için dolabı didik didik aramaya devam ederken.

"Aradığı kulübenin burası olabileceğini düşündüm," dedim. "Uzak bir ihtimal olduğunun farkındayım ama bulamamasının nedeninin zaten bulmuş olması ihtimali de var."

"Burası terk edilmişti ve açık artırmada satışa çıkarılmıştı. Ucuza aldım," dedi Kai arkasını dönüp tekrar tezgâha yaslanırken. "Unvan geri alınmış sayılır. Dükkâna tekrar ne zaman dönüyorsun?"

Omuz silktim.

"Bunu ben de hatırlıyorum," dedi Jasper. "Tapuyu bulursak, Cassie'nin elindeki adresle karşılaştırabiliriz. Eğer burası onun eviyse, bu inanılmaz bir tesadüf olur. Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Kai başını salladı. "Evet. Bir fikrim var. Cassie temizlik çılgınlıklarından birinde onu yerinden oynatmadığı sürece gidip bulabilirim."

"Gitmeden önce," dedi Jasper elini kaldırarak, "onun buranın gerçek sahibi olduğunu öğrenirsek başımıza neler geleceğini hiç düşündük mü?"

"Sence bizi kapı dışarı eder mi?" Kai sordu ve homurdandı. "Bundan çok şüpheliyim."

Jasper omuz silktili. "Bunu bir düşün. Gerçekten çok mu uzak bir ihtimal?" "Sanırım haklı olabilirsin," dedim. "Bu sadece ailesinden geriye kalanlar. Burayı bulmak için yaşadığı onca şeyi düşünürsek, savaşmadan bırakacağını sanmıyorum." Kai, "Bu yerin onun hakkı olup olmadığı önemli değil," dedi. "İl adil bir şekilde satın aldım."

"Eminim kullanabileceği boşluklar vardır," diye ekledi Jasper. "Ama telaşa kapılmayın. Hepimiz için faydalı olabileceğine inandığım bir çözümüm var."

Kai gözlerini devirdi ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Jasper sıırttı. "Çok basit. Ona kalıp kalamayacağımızı soracağız."

Kai başını salladı ve tekrar buzdolabını karıştırmaya başladı. "Eureka!"

Onu görmezden geldim ve Jasper'a döndüm. "Bu harika bir fikir, ama hayır derse ne yapacağımızı düşündün mü?"

"Neden bize hayır desin ki?" diye sordu.

Kai de ben de sanki cevap belliymiş gibi ona baktık. Az önce buranın onun için ne kadar önemli olduğundan bahsetmiştik. Çok küçük yaşta ölen anne ve babasından geriye kalan tek şey burasıydı.

İfadelerimizi elinin tersiyle itti. "Sizde hiç inanç yok."

Kai, "Ya da mantığınızdaki kusurları göstermeye sizden daha istekliyiz," dedi.

Bir ahududu patlattı. ", planım tam olarak kanıtlanmış değil ama ama... bizi sevmeseydi ya da bizimle olmak istemeseydi bu kadar ilerleyemezdik. Evet diyecektir. Edeceğini biliyorum."

"Ama ya ?" Kai söyledi.

"Yanılıyorsun. Göreceksin," dedi Jasper.

"Doğru," dedi Kai bir parça biftek yerken. "Kendinize yalan söylemeye devam edin, bu geçmişte sizin için harikalar yarattı. İ,

kendim, zaten bir yedeğim var... ihtiyacım olduğundan değil. O benim dostum. O nereye giderse ben de oraya giderim."

Jasper homurdandı. "Hepimiz onunla çiftleştik. O sadece sana ait değil."

"Konuşurken onu dinlemiş olsaydınız, önemli bir gerçeği fark ederdiniz," dedim. "O hiç kimseye ait değil."

Kai eti çöpe attıktan sonra ellerini kot pantolonuna sildi. "Pekâlâ, sana iyi şanslar."

"Siz gerçekten tartışıyor musunuz?" Cassie banyodan seslendi.

Jasper, "Sadece dostça bir tartışma yapıyoruz, canım," diye karşılık verdi.

Bakışlarına karşılık verdi ve omuz silkti.

"Bak," dedi Kai, "tapuyu bulacağım. Eğer burası onun evi çıkarsa, ona kalıp kalamayacağımızı sorabiliriz. Ama ikinizi de geri çevirirse, sizi uyarmadığımı söylemeyin."

"Sen öyle san," dedi Jasper.

Başımı salladım. "Bence kiminle birlikte olmak istediğini seçme hakkını elinde tutmalı."

Hem Kai hem de Jasper bana ters ters baktı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu iş suratında patladığında bana bakma."

Bulaşıklara döndüm, Cassie'nin hepimizin hayatında kalmasını . Sonsuza kadar.

CASSIE

Jasper'ın odasında, yeniden inşa edilmiş yatağında oturdum ve beni almaya gelmesini bekledim. Yanımda birkaç güzel kıyafet getirdiğim için şükreliyordum çünkü bu, adamların benim için hazırladığı özel bir şeydi ve güzel görünmek istiyordum.

Uzun bir kazak, tayt ve yumuşak süet botlarımda karar kıldım. Bir ay sonra ilk kez saçımı ve makyajımı bile yaptım.

Hepsi sürpriz için.

Birlikte çalışıp benim için bir şeyler üretmiş olmaları çok hoşuma gitmişti. İlk geldiğimden bu yana uzun bir yol kat etmişlerdi. Onlarla gurur duyuyordum. Pek çok şey için ve pek çok açıdan. Hepsinden önemlisi, her birini seviyordum.

Bunu söylemek garipti. Ama söyledim. Tamamen ve bütünüyle. Dünyada da bunu değiştirebilecek hiçbir şey yoktu. Bırakın üç erkeği, bir erkek bulacağımı bile hiç düşünmemiştim. Bulmuştum ve onlar sayesinde sonsuza dek daha iyiye doğru değişecektim. Her şeye rağmen. Özellikle de Kai ve benim .

Ayrıca Chase'e de büyük bir minnet borcum vardı çünkü bana şekil değiştirenleri öğretmek için zaman ayırmıştı ve benden farklı oldukları halde yine de seviyorlar, korkuyorlar, hayalleri ve arzuları vardı. O olmasaydı, onları tanıma, Kai'nin duvarlarını aşma ve hatta sevgilerini hissetme şansına sahip olamazdım.

Oturmuş Jasper'ın dönüşünü beklerken gömleğimin eteğiyle oynuyordum. Doktorun ne söyleyeceği konusunda gergindim.

Bacağımıla ilgili. Ayrıca kulübesini bulmak ve ailem hakkında daha fazla şey öğrenmek için de sabırsızlanıyordum. Ama aynı zamanda sevdiğim adamları da geride bırakmak istemiyordum.

Onlar benim bir parçam haline gelmişti. Öyle ki onlardan ayrılma fikri kalbimi paramparça edecekmiş gibi geliyordu.

Kapı usulca vuruldu ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kapı bir açılmadan önce ona baktım. Jasper kulaktan kulağa gülümseyerek yüzünü içeri uzattı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Gülümsedim. "Belki."

Kapıyı sonuna kadar açıp bir göz bağı uzatırken kıkırdadı.

" mi bağlayacaksın?" diye sordum.

"Sadece birkaç saniyeliğine," dedi.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

Jasper odaya girdi ve göz bağını gözlerimin üzerine yerleştirip başımın arkasından sıkıca bağladı. "Çok mu sıkı?"

Başımı salladım. " yok."

"Tamam, işte gidiyoruz," dedi, elimi ve beni dikkatlice kulübeden geçirip ön kapıdan dışarı çıkardı. Merdivenlere vardığımızda beni kucağına aldı ve aşağıya taşıdı.

Kahkahalarla bağırdım.

Beni birkaç metre taşımaya devam etti. Bir kamp ateşinin sesi kulağıma çalındı ve kokusunu derin derin içime çektim, ardından beni yere bırakıp tahta bir sandalyeye oturmam için ısrar ettiğinde içime bir batma hissi geldi.

Saniyeler sonra gözlerimdeki bağ çözüldü ve etrafı üç sandalyeyle çevrili büyük bir ateş çukurunu . Kai ve Chase ikisine oturdu. Jasper önümde yürüdü ve boş olan son koltuğa oturdu.

"Sürpriz, tatlım," dedi Chase.

Gülümsedim. "Bu harika. Teşekkür ."

"Beğendiğinize sevindik," dedi Kai ve bir paket şekerleme çıkardı. "Ama daha iyisi de var."

Kıkırdadım. "Kızarmış şekerleme mi?"

"Biraz da bira." Jasper birkaç kutu bira uzattı. Bir tanesini bana fırlattı.

"Teşekkür ederim, bu çok mükemmel," dedim.

"Bunu hak ediyorsun," dedi Kai. "Yaşadığın onca şeyden sonra ormanda yaşamamanın daha olumlu yanlarını görmeye ihtiyacın vardı."

"Yalnızlığın yanı sıra," diye ekledi Chase.

Derin bir nefes aldım ve iç çekerek hepsini dışarı bıraktım. Dudaklarım gülümsemeye tutunmaya devam etti. "Sizler harikasınız."

"Ah," dedi Chase. "Neredeyse bir şey unutuyordum."

Sandalyesinin altına uzandı ve bir battaniye çıkardı. Bana doğru getirdi ve kucağıma örttü.

"Güzel ve sıcak mı?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Tekrar teşekkür ederim."

"Şimdi, kim biraz yanık şeker ister?" Kai dört uzun, ince metal şerit çıkarırken sordu.

"Biliyorum," dedim, "ve yanmış şekerden çok daha fazlası. Onlar cennet."

Kıkırdadı. "Senin sözüne ."

Arkama yaslandım ve gecenin her saniyesinin tadını çıkardım. Adamlarla birlikte kamp ateşinin etrafında oturup onlarla geçireceğim son geceyi kutlarken, her şeyi olduğu gibi hatırladığımdan emin olmak istedim.

Korku ve endişe hislerimi geri ittim, eğlenmeyi tercih ettim. Çünkü sabah doktor bana temiz raporu vermek için burada olacaktı. Gitmeme izin verilecek, ailemin kulübesini bulacak ve buradaki her şey sona erecekti. Duygularımla bu anı mahvetmek planın bir parçası değildi. Bu yüzden kendimi bir arada tutmam gerekiyordu. Sadece bir süre daha.

Kai marshmallowları metal çubukların üzerinde kaydırmaya çalışırken ben de ateşin rahat sıcaklığını içime çektim. Etrafımızı saran hava soğuktu ama yüzümü ısıtan kontrast çok hoştu.

Ama sonra ayrılma düşünceleri tekrar aklıma geldi. Mideme bir batma hissi girdi. Gözyaşlarım gözlerime saplandı. Her ne kadar her şeyi geri tutmaya çalışsam da, sonuncusunu ekşitmek istemesem de

Adamlarla ayrıldığı zaman, gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı.

"Sorun nedir?" Chase sordu. "Neden ağlıyorsun, tatlım?"

Jasper ve Kai güzel yüz hatlarını buruşturan endişeli ifadelerle bana baktılar.

Başımı iki yana salladım ve yanaklarımdan süzülen yaşları silmek için kendimi zor tuttum ama . "Hiçbir şey."

"Saçmalık," dedi Kai.

"Hadi ," dedi Jasper. "Bizi içeri alın."

"Sanırım hepimiz seni şu anda bize verdiğiinden biraz daha iyi tanıdık bebeğim," dedi Kai.

Burnumu çektim. "Sadece... Bunu özleyeceğim. Hepinizi özleyeceğim."

Yüz ifadeleri kalbimde hissettiklerime uyacak şekilde değişti.

"Biz de sizi özleyeceğiz," dedi Kai. "Ama hiçbir yere gitmiyoruz. Pek sayılmaz. Biz her zaman yanınızda olacağız."

"Farklı olacak. Hepsi bu kadar. Kai'nin de dediği gibi, her zaman yanınızda olacağız," dedi Jasper.

Chase birden . Noel sabahındaki bir çocuk gibi gülümsedi. Bu kafa karıştırıcıydı. Benim umutsuzluğum karşısında onun nasıl gülümsediğini anlayamıyordum.

"Chase," diye azarladı Jasper. "Dur."

"Ne oldu?" Kafam daha da karışarak sordum. "Neler oluyor?"

Jasper içini çekti ve Chase'e ters ters baktı. "Senin için başka bir sürprizimiz var."

"Öyle mi?" Biraz neşelenerek sordum. "Evet," dedi Kai. "."

"Ama size vermeden önce," dedi Chase, hâlâ gülümseyerek, "sormamız gereken bir soru var.

"Uh... tamam..." Sözcüklerin bir saniye uzamasına izin vererek söyledim. Chase onları . "Bir... iki... üç..." de "Kalabilir miyiz?" diye sordu.

"Ne?" Her birinin bakışlarıyla karşılaşarak sordum. "Kafam çok karışık.

Gerçekten neler oluyor çocuklar?"

"Bu benim ," dedi Kai ve ayağa kalktı. Arka cebinden bir zarf çıkarıp bana doğru uzatırken içini çekti.

"Nedir bu?" Zarfı alarak sordum. "Bir sürpriz," dedi. "Duh."

Güldüm. "Pislik."

Bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Zarfı açıp içindekileri çıkarırken başımı salladım. Yazıyı görebilmek için ışığa doğru döndüm. Gözlerim her bir harfe odaklandı, elimde tuttuğum şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Ne olduğunu bilmediğim için değil, gördüğüm şeye inanmadığım için... ellerimde tuttuğum şeye. Bu mümkün değildi. Böyle şeyler gerçek hayatta asla olmazdı.

Kulübenin tapusuydu. Mektubun üst kısmında kalın kırmızı harflerle şöyle yazıyordu: GERİ ALINDI.

Ciğerlerim aşırı hızlanırken nefes üstüne nefes çektim.

Sahibinin satırında Kai'nin adı yazıyordu. Sonra adresi okudum ve en başından beri olmak istediğim yerde olduğumu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde anladım.

"Nasıl...?" Sözcüklerin söylenmeden kalmasına izin verdim. "Kismet, tatlım," dedi Chase.

"Tasadüf," diye ekledi Jasper.

"Kader," dedi Kai.

Kâğıdın kucağıma düşmesine izin verdim ve ellerimin içine hıçkırarak ağladım. Ailemin kulübesini bulmuştum. Ve adamlarım onu bana verdiler. Tam da kulübede yaşadıklarını nasıl emin değildim ama bu da onlara minnettar olmam gereken bir başka şeydi.

Adamlar etrafımı sarmış, ben hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bana rahatlık, sevgi ve sıcaklık sağlıyorlardı. Kendime gelebildiğimde gözlerimdeki yaşları sildim ve burnumu silmek için kazağımın kolunu kullandım ve sonra adamlarla yüzleştirdim.

" teşekkür ederim," dedim. "Bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsiniz."

"Şey," dedi Jasper. "Öyle sayılır."

"Seninle tanıştığımız ilk günden beri," dedi

Kai. "Yani," dedi Chase. "Kalabilir miyiz?"

Onlara gülümsedim. "Ancak uslu duracağınıza ve beni paylaşacağınıza söz verirsiniz."

Adamlar geri çekildiler ve seçeneği tartışmak için ateşin diğer tarafına doğru yürüdüler. Söyledikleri birkaç kelimeyi duydum ama bir anlam çıkaracak kadar değil. Bunu benim için yaptıkları izlenimine kapıldım. Beni kızdırmanın bir yolu.

"Çocuklar?" Dikkatlerini çekmeye çalışarak söyledim.

Onlar kendi aralarında tartışmaya devam ederken Kai bir parmağını kaldırdı.

"Ciddi misin?" Ben sordum.

"Bir dakika tatlım," dedi Chase.

Başımı salladım ve sandalyeye geri yaslandım. "Bunu gösteriş için yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Jasper . "Oh, ." "Neyi tartışıyorsunuz?"

Ben sordum.

Kai, "Seni ilk kim becerecek," dedi ve sonra göz kırptı.

Bu noktada beni de konuşmaya dahil ettiler. Chase dedi ki, "Seni hepimizin birden almasına izin verebilirsin. Bu da başka bir seçenek."

"Bu eğlenceli olabilir," dedim.

"Alınma ama," dedi Kai. "Sizi seviyorum çocuklar ama paylaşmayacağım şeyler var. O da kadınımın seks yapmak."

"O bizim de kadınıımız," dedi Jasper, Kai'nin omzuna şakacı bir yumruk atarak.

"Şimdi öyle miyim?" diye sordum. "Bu küçük gelişme ne zaman oldu?"

Adamlar dikkatlerini bana verdiler. Orada durmalarına ve bir dakika boyunca soruyu düşünmelerine izin verdim. Kıvranışlarını görmek istedim. Onlardan apaçık ortadayken onlardan olmadığımı düşünmelerini sağlamak.

"Eee?" Fikirlerini söyleyeceklerini umarak sordum. Söylemeyince gülümsedim. "Sadece şaka yapıyorum. Elbette, ben senin kadınıım. Ve siz üçünüz de benim erkeğimsiniz."

Adamlar rahat bir nefes aldılar ve bu beni daha çok güldürdü.

"Bilin diye söylüyorum, bu gece kimse benimle yatmayacak. Kiminle ve ne zaman yatacağıma ben karar veririm. Benim için kavga edilmeyecek ve eğer bir sorun olursa birlikte çözeceğiz. mı?"

Adamlar bana gülümserken bir dizi baş sallama görüntümü doldurdu. "Güzel. Şimdi gel ve bana bir öpücük ver," dedim.

İlk sırada olmak için neredeyse tökezliyorlardı, bu da beni daha çok güldürdü. Bunun onlarla geçireceğim son gece olacağını sanıyordum ama bu, hayatımın geri kalanında adamlarımla geçireceğim ilk geceydi.

Ve evi yeniden dekore etmeye başlamak için sabırsızlanıyordum.

SONSÖZ: MARCUS

İnsan Cassie'yi kontrol etmek için Chase'in evine döndüm. Yaklaşık bir ay önce bacağını bir ayı tuzağına kaptırmıştı. Oldukça tuhaf bir kızdı. Güzel ama tuhaf. Şekil değiştirenlerin olduğu bir evde ne işi olduğundan ya da onlara nasıl geldiğinden emin değildim. Chase'le uzun yıllardır arkadaşlık ve birkaç kez ziyaret etmiştim ve her zaman üçü bir arada olurdu. Yine de, bir insanın şekil değiştirenlerle birlikte yaşadığını ilk kez görmüyordum.

Bir tuzakla talihsiz bir şekilde karşılaşan insanlardan aldığım telefonların çokluğu beni rahatsız ediyor ve dikkatimi . Günler geçtikçe sayılar artıyordu ve bunun çok daha büyük bir şeyin başlangıcı olduğuna dair işaretleri görmezden gelmek zordu.

Yine de bu görüşmeyi bir an önce bitirip eve dönmek niyetiyle kapıdan içeri adımımı attım. İçeri girdiğimde beni hemen incelemeye geldiğim kadın karşıladı. Kanepede oturuyordu ve iki yanında Kai ve Jasper vardı.

Daha iyi bilmeseydim, daha önce hiç ayı tuzağıyla karşılaşmadığını söyledim. Ama yarayı kendi gözlerimle görmüştüm ve Chase ile Jasper'la konuşarak ilk olayda bacağının kapatılmasını sağlamıştım.

"Günaydın Doktor Marcus," dedi Cassie.

Sırıttım. "Günaydın. Marcus gayet iyi."

Omuz silkti ve koltuktan kalktı. Onun için tahmin ettiğimden çok daha iyi yürüyordu. Çay ve antibiyotikler umduğumdan çok daha iyi gelmiş olmalıydı. Bir daha asla düzgün yürüyemeyeceğini düşünmüştüm, hele de baston kullanmadan.

"Gördüğüm kadarıyla oldukça iyi gidiyorsun," dedim.

Gülümsedi ve önümde döndü. "Teşekkürler. Mükemmel bir bakım gördüm."

Adamlarına attığı özlem dolu bakışları fark etmemiş gibi davrandım. Bir kıskançlık ısırtığı merkezime saplandı. Boğazımı temizledim ve bu ziyareti bitirecek kadar uzun süre bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Başımı salladım ve "Ağrın var mı?" diye sordum.

"Hayır. Yenisi kadar iyi," dedi.

"Peki, seni ettirelim ve emin olalım," dedim.

"Elbette," dedi ve koridorda yürümeye başladı. Onu Kai'nin odasına kadar takip ettim. Kapıyı açık tuttum ve sadece bacağının ne kadar iyi iyileştiğine bakacak, hayati değerlerini kontrol edecek ve yüzüme bakan muammayı düşünecek kadar uzun süre kaldım. Bu kadar iyi iyileşmemeliydi.

Sahip olduğu şey bir mucizeydi. Bazı insan standartlarına göre bir mucize.

"Pekâlâ," dedim iç çekerek. "Sana resmi olarak temiz raporu verildi. Bununla dikkatli ol. Bu sefer şanslıydın ama bir dahaki sefere öyle olmayabilir."

"Bir dahaki sefer olmayacak," dedi. "Güven bana."

"Sözüne güveniyorum," dedim ve odadan çıktım.

" bir bacağınızla ilgili bazı sıkıntılar yaşayabilirsiniz. Hava koşulları bazı rahatsızlıklar yaşamanıza neden olabilir. Soğuk bir ağrıya neden olabilir. Böyle zamanlarda gözünüzü dört açın ve rahatsızlığı için yapabileceğiniz bir şey olup olmadığını öğrenin."

"Teşekkür ," dedi. "Edeceğim."

Oturma odasına adım attığımızda, erkekler ayağa kalktı ve beklenti dolu bakışlarla etrafımızda toplandılar.

"O iyi," dedim. "Her şey ." Başlarını salladılar.

"Teşekkürler Marcus," dedi Chase. "Sana bir borcum var."

Başımı salladım. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bana istediğin zaman ulaşabilirsin."

Ön kapıdan çıkmak için yürüdüm ama Kai tarafından durduruldum. Omzumu kavradı ve adımlarımı durdurdu. Endişeli ifadesi benimkiyle buluştu. "Ne oldu?"

Başımı salladım. "Bunu henüz anlayamadım."

"Oluyor?" Jasper kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu. "Belki yardım edebileceğimiz bir şey vardır."

"Ne konuda yardımcı olabileceğinizden emin olmamakla birlikte, sanırım size gördüklerimi anlatabilirim."

"Tamam," dedi.

"Bölgedeki ormanlarda her geçen gün daha fazla tuzak buluyorum. Saymak istemediğim kadar çok yaralı gördüm. Hiçbiri Cassie'den daha iyi çıkmadı. Aslında, diğer taraftan onun kadar iyi bir şekilde çıkan tek kişi o."

"Bekle," dedi Kai, beni durdurmak için elini kaldırarak. "Avlanıyor muyuz?"

Başımı salladım. "görünüyor. Ve daha önce tahmin ettiğim gibi avladıkları tek şekil değiştirenler aylar değil. Her , bizi avlıyorlar. Bu tuzaklara rastlayan pek çok başka şekil değiştiren gördüm. Çoğu gençti. Daha genç değilse bile onlu yaşlarındaydılar. Uzuvarını kaybetmiş olanlar da var."

Chase, "Bu endişe verici," dedi.

Cassie'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu çok korkunç."

"Muhtemelen aşırı aktif hayal gücümden başka bir şey değildir," dedim. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil. Dediğim gibi, bunlar sadece dikkatimi çeken şeyler ve neler olup bittiğine dair bir teori. Elimde bunu destekleyecek somut bir şey yok."

"İnsanlardan saklanmak giderek daha da zorlaşıyor," dedi Kai. "Geçen gün normalde avlandığım nehirde çok uzakta olmayan bazı yürüyüşçüler duydum."

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Chase bir adım daha yaklaşarak sordu.

Başımı salladım. "Emin değilim. Kardeşlerimle bir araya gelip konuyu tartışacağım. Bir çözüm bulduğumuzda, eğer bir şey varsa ne yapabileceğinizi bildirmek için size uğrayacağım."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Chase.

"Bize haber verdiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Kai. "Etrafa göz kulak olacağız. Şüpheli bir şey fark edersek ararız."

Başımı salladım. "Bir dahaki sefere dışarı çıktığınızda çok dikkatli olmanızı öneririm. Mümkünse yer değiştirmekten kaçının. Tuzakları kimin kurduğunu bilemeyiz ama nerede olduğunuzu öğrenirlerse korkarım başınız daha büyük belaya girer. Şüphelerime göre bunlar sıradan insanlar değil. Onlara kin besleyen birkaç şekil değiştiren bile olabilir. Tuzakların neden arttığını ancak bu şekilde anlayabilirim. Özellikle de yerleştirildikleri yerler."

Cassie, "Dışarıdayken daha dikkatli olacağımızdan emin olacağız," dedi.

Bakışlarımı ona diktim. Gizlice havayı kokladım. Yoğun ayı kokusu burnuma doldu. Koklamamak için kendimi zor tuttum. Mesele şu ki, o hâlâ bir insandı. Tuhaf bir şekilde. "En azından dışarı çıkmanı şiddetle tavsiye ederim. Bir dahaki sefere ne dediğimi unutma."

Başını salladı ve gülümsedi. "Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım." Ben de başımı salladım. "Artık dönsem iyi olacak."

"Sizi ," dedi Jasper.

"Buna gerek yok," dedim. "Ben kendi başımın çaresine bakarım." "Kendine iyi bak o zaman," dedi.

"Yakında görüşürüz," dedim ve dışarı çıktım ve ejderhamı alabilecek kadar büyük olan ilk açıklığa geldiğimde yer değiştirdim ve eve uçtum. Zihnimi son zamanlarda yaşadığım sıkıntılardan arındırdım, böylece uçaklara ve diğer istenmeyen görüntülere karşı gözümü dört açabilirdim.

Saatler sonra, Kuzey Cascades'teki evimin yakınındaki ormana ind. Kısa yürüyüş bana düşünmek için biraz daha zaman kazandıracaktı. Birbirine yakın bir ya da iki kazanın sadece bir tesadüf olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Bundan daha fazlası olursa, ele alınması gereken bir sorun vardı.

Artık sadece bir sorun olmanın ötesindeydik.

Chase ve grubuna şüphelerimin sadece bir teori olduğunu söylemiş olsam da, iliklerime kadar birilerinin bizi avladığını biliyordum. Bir grup insan ve şekil değiştiren bir amaç için birleşmişti. Sorun şuydu ki, şekil değiştirenlerin gerçek kimliklerini açıkladıklarından şüpheliydim. Açıklamış olsalar bile bu yaptıkları işe ters bir etki yaratırdı. Ortak bir amaç için insanlarla birlikte gizlice çalıştıklarına inanıyordum.

Ve sadece bu diyarda değil, diğer diyarda da. Her şey rahatsız ediciydi.

Cassie, insan olmasın, aynı yaralarla tedavi ettiğim ve onun kadar iyi çıkan ilk hastaydı. Şanslıydı. Adamları bu kadar çabuk davranmasaydı zavallı kadın kolayca ölebilirdi. Enfeksiyondan değilse bile, tuzağın açtığı yaradan dolayı. Bacağını için daha da şanslıydı. Muhtemelen zaman zaman sorun çıkaracaktı.

Muhtemelen adamları sayesinde bu kadar iyi iyileşmişti. Ona karşı korumacı görünüyorlardı.

Kıskançlık beni yine ısırdı. Böyle bir aşkı özel biriyle paylaşma şansına sahip olup olamayacağımı merak ettim. Hemen Emily'yi düşündüm ama aklımdan hızla silkeledim.

O gitmişti. Çoktan gitmişti. Onunla olan tek şansımı mahvettim. O artık kurtlara aitti.

Kapıya yaklaştım. Kapı koluna bir zarf yapıştırılmıştı. Zarfın ön yüzünde büyük, altın bir H harfi kabartması vardı. Zarfı kapıdan çektim ve araziye adım attım. Zarfın bir tür davetiye olduğunu tahmin etmek zor değildi. Daha sonraki bir zamanda ele alabileceğim bir şey.

Önce kardeşlerimle konuşmam gerekiyordu.

Şatoya girdikten sonra davetiyeyi kapının hemen içindeki küçük masanın üzerine koydum ve bir süre unutulmaya bıraktım.

Kardeşlerimi oturma odasında, büyük ekran televizyonumuzda bir savaş oyunu oynarken buldum. Onlara yaklaştım ve "Bir sorunumuz var" dedim.

İki adam anında oyunlarına ara verip bana bakmaya başladılar.

"Bir sorunumuz var" da ne demek?" Bret sordu.

"Beş dakika içinde benimle savaş odasında buluş," dedim.

"Bundan daha iyisini yapmalısın dostum," dedi Jax. "Neler oluyor? Neden seninle savaş odasında buluşmak zorundayız?"

"Sadece yap," dedim ve benimle buluşmalarını istediğim odaya doğru yürüdüm. "Bu bir emirdir."

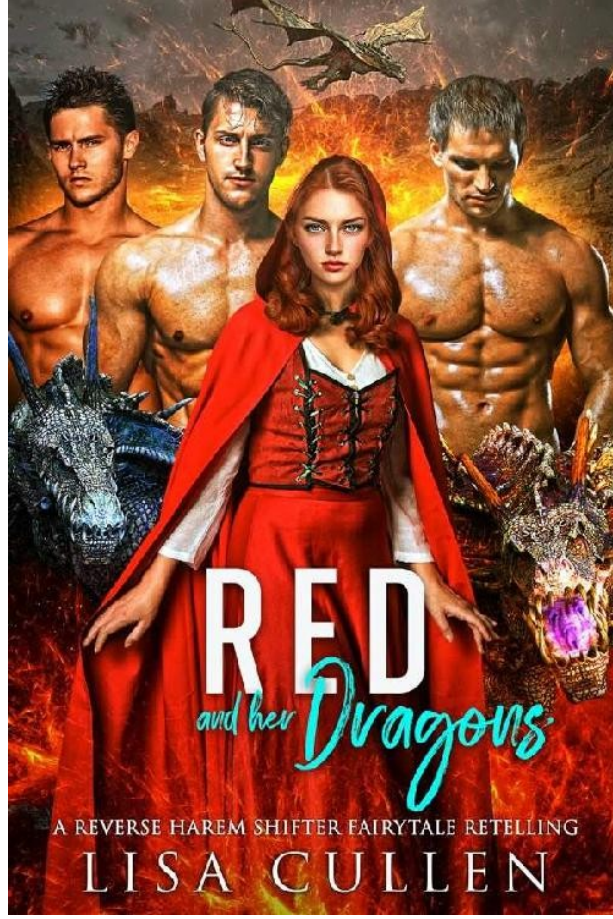
Gücümü bu şekilde kullanmaktan nefret ederdim ama bazen iki kardeşim basit bir ricayı nasıl karşılayacaklarını bilemiyorlardı. Sanırım sadece askerlerin paylaştığı bir özellikti bu.

Goldie ve Ayılarını sevdiniz mi? Marcus'un hikayesini bu serinin bir sonraki kitabında okumaya devam edin.

Ufukta bir sorun belirdi. O bendim. **Bela bendim.**

Meclisim beni kurtlara teslim etti. Ama nişanlım kaçamadığım, tacizci bir pislikti.

Yetersiz olduğu kanıtlanmalıydı. Bunu yapabilmemin tek yolu, gecenin bir yarısı evden çıkarken onu gözetlemektir.

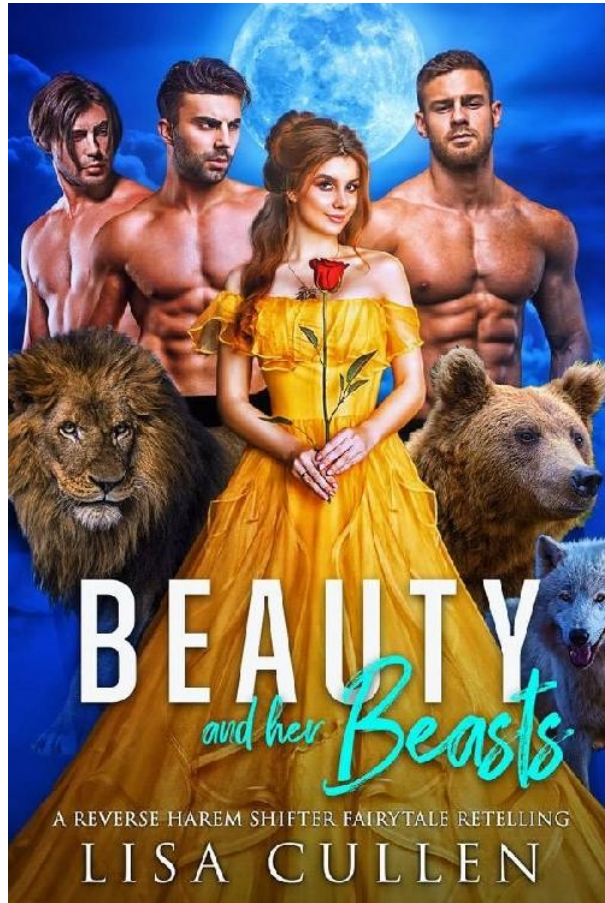
Neyi kaçırdığımı anladıktan sonra kurtlara geri dönemedim. Artık dönemezdim.

Yine evimdeydim, beni nasıl etkileyeceklerini çok iyi bilen, cehennem kadar ateşli üç ejderha şekil değiştirenimle birlikteydim.

Ama savaş . Ve tüm şekil değiştirenler tehlikedeydi. **Özellikle de adamlarım.**

Bu ordu kiminle karşıya olduğunu pek bilmiyordu.
***Adamlarıma ulaşmak için önce benimle anlaşmalısın.
Ve görüldüğümden çok daha güçlüyüm.
Kindle Unlimited'ta kopyanızı buradan alın.***

GÜZELLİK VE CANAVARLARI (SNEAK PEEK)

AÇIKLAMA

Hiçbir kadının yapmaması gereken şeyi yaptım.

Üniversitede mücadele ettim, çıkmaz sokaktaki kasabamdan çok çok uzakta bir otelde iş buldum.

Bir *erkeğin* pozisyonunda bir iş.

Bahçivandan, aşçıdan ve otelin sahibinden son derece etkilenmiş gibiydim.

Üç ateşli erkeğim beni sonsuza dek tahrik ediyor ve onlar da bunu biliyor.

Yine de bu konuda bir şey yapmak için etrafta dolaşmıyorlar. Kendiliğinden yanabilirim.

Bir de kontrolcü eski erkek arkadaşım var. Çirkin kafasını kaldırdı ve serbest bırakılmamı istedi.

Adamlarımı gerçek meşalelerden ve zift çatallarından kurtarmak için ayağımı yere vurmak zorunda kaldım.

Kimi seveceğimi bırakın, kimse bana ne yapacağımı bile söyleyemez.

Cesaretin varsa benimle uğraş.

Benim üç ateşli, şekil değiştiren erkeğim senin endişelerini azaltacak.

PROLOGUE

Allana'nın babası Wendell Pierce, evlerinin kuytusundaki şirin mutfak masasında oturuyordu. Allana yakındaki bir kasabanın yerel gazetesinin arananlar bölümünü takip ederken o da sıcak kahvesini yavaşça yudumluyordu. Üniversitedeki son tatiliydi ve mezun olmadan önce bir iş bulmak için bir başlangıç yapmak istiyordu. İsteyeceği son şey, günlerinin geri kalanını *Fleuve Ville* gibi kaba saba bir kasabada geçirmektir.

Kasabada büyüdüğü için pişman olduğundan değil. Onun için sadece bir çıkmaz sokaktı. Sona giden bir yol. Bu kasabanın ona sunabileceği tek şey, içinde büyüdüğü ev ve babasıydı. Hepsi buydu ve kendisi için çok daha fazlasını istiyordu. Dünyayı görmek ve hayatı kendi şartlarına göre yaşamak. Sonuçları ne olursa olsun.

Ayrıca, bu nehir kasabasının insanlarından bildiği tek şey, farklı olduğu için duydukları nefretti. İnsanlar üniversiteye gitmesine göz yumduğu için babasına bile yan gözle bakıyorlardı. Ama Allana güzel olduğu kadar zekiydi de. Kasabadaki çoğu kız gibi zayıf olmayabilirdi ve bu onun için sorun değildi. Onu kasabaya bir saniye daha zaman ayırmaktan alıkoyan şey insanların kullandığı kelimelerdi. Büyürken bunların hepsini duymuştu. Kilosu ve bir erkeği asla elde edemeyeceği hakkındaki kötü yorumları.

"Başka bir şehre gitmeden önce burada birkaç yıl çalışsam fena mı olur?" Wendell gazetenin adına odaklanırken kızına sordu. Sentinel büyük ve kalın puntolarla yazılmıştı

gazetenin üst kısmına baktı. İkisinin arasındaki masanın üzerinde duruyordu, Allana tarafından ilanlar lehine bir kenara atılmıştı.

Allana omuz silkti. "Burada çalışmamayı tercih ederim baba. Ayrıca, sizi sık sık ziyarete geleceğim."

"Peki ya şu görüştüğün adam? Adı neydi?" Wendell sanki cevap camın hemen dışında onu bekliyormuş gibi pencereden dışarı baktı.

"Collin?" Allana teklif etti. "O çoktan gitti ve bunun iyi bir nedeni var."

Rahatsızca kıpırdandı, boğazını temizledi ve sonra önündeki kâğıda yeniden odaklandı. Eskiden birlikte olduğu adam konusu canını sıkan bir konuydu ve bir an bile onu düşünmek istemiyordu. Onu bir daha görürse, bu çok erken olacaktı.

"Birkaç yıl önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Evlilik hakkında."

Allana yirmi beş yaşındayken ve üniversiteye yeni başladığında - içinde yaşadıkları mazoşist toplum sağ olsun, kabul edilmesi yıllarını almıştı - babası onu oturtmuş ve yanında bir erkekle dünyada daha güvende olabileceğini önermişti. Kasaba onun kendine güvenen tavırlarına alışkın olabilirdi ama başka kasabalar, o evli olmadan bu kadar kabullenici ya da uyumlu olmayabilirdi. Kızının dünyada kendi yolunu çizmeyi tercih ettiğini bildiği için ona böyle şeyler söylemekten nefret ediyordu ama "işlerin böyle yürüdüğünü" de biliyordu.

Ona "işlerin gidişatını" değiştireceğini söylemişti ve şu ana kadar tam olarak bunu yapıyordu. Dünyaya damgasını vuruyor ve arkasında

Pierce ismi için bir miras bırakıyordu. Şimdiden iyi bir akademisyen olduğunu kanıtlamış ve birkaç profesörün gözüne girmeyi başarmıştı.

Cinsiyetine rağmen sınıfının en iyisiydi. Allana babasının gözleriyle buluşmak için bakışlarını yukarı doğru kaydırды. "Evet. Hatırlıyorum."

Sesinde bir tereddüt vardı. Babasının bu konuda baskı yapmayacağını biliyordu ama belki de bu kadar uzun zaman sonra konuyu tekrar açmasının iyi bir nedeni vardı.

Gözlerinin kenarları kırışarak ona gülümsedi. Kahverengi gözleri sabahın yumuşak ışığında parlıyordu. "O zaman seninle gurur duyuyordum. Ben de

Şimdi seninle gurur duyuyorum. Seninle her zaman gurur duydum ve duymaya da devam edeceğim." Allana gülümsedi.

"Teşekkür , baba."

İçini çekti ve kâğıdı masaya çarptı. "Şimdilik bununla işim bitti."

"Şansın yok mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ama pes etmeyeceğim."

"Doğru iş karşınıza çıkacaktır. Göreceksiniz," dedi Wendell. "Hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkacaktır."

Allana bakışlarını babasının üzerinde sabitledi. Ona doğru bir adım attı ve yanağından öptü. "Biliyorum baba. Ama bu öylece kucağıma düşecek bir şey değil."

Wendell derin bir kahkaha attı. "Seninle her şey mümkün."

* * *

Jacinda ve Phillip Heller'ın ölümü ani ve yürek parçalayıcı oldu. Savaştan bir kolunu kaybetmiş olarak döndüğünden beri mesafeli olan King için daha da üzücüydü. Gunnar işi uğruna üzüntüsünü uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. O aşçıydı ve yıllardır öyleydi. Cenaze töreninin ardından taziyeye gelen herkesi doyurmak onun işiydi. Herkes ona bağlıydı ve birini hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyordu.

Mutfakta çalışıp saygılarını sunmaya gelenler için hazırladığı ziyafeti temizlerken, King'in mutfığa açılan kapının önünden aceleyle geçtiğini, muhtemelen otele dönüştürülen şatonun derinliklerine doğru gittiğini gördü. Gunnar, onu şimdi yakalayamazsa, King'in birkaç hafta daha ortadan kaybolacağını bilerek peşinden koştu. Gunnar adamın nerede uyuduğunu asla anlayamamıştı, yaşamak için neden böyle ıssız bir yeri seçtiğini de... King soğuk davrandığı sürece de bu böyle devam edecekti.

"Kral," diye bağırdı Gunnar.

Cevap vermedi. Aksine, King yüzleşmeden kurtulmaya çalışmak için hızını artırdı. Gunnar'dan nefret ediyor gibi görünmese de, ona sadece tahammül ettiği izlenimini veriyordu. Gunnar

o kadar kolay pes etmeyecekti. O da hızını artırdı ve King'in saniyeler önce döndüğü köşeye ulaştı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Gunnar.

King durduğunda homurdandı. Aşçıyla yüzleşmek için dönmedi, onun yerine sırtını adama doğru döndü. "Ne?"

Gunnar yaklaşırken ellerini kaldırdı, King onun bu hareketini görmemişti. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Her zamankinden daha dalgınsın."

King, "Annen baban öldürüldüğünde böyle olur," dedi ve tekrar yürümeye başladı.

"Bak, teselli olmadığını biliyorum ama üzgünüm. Onları ben de seviyordum. Artık işin başında sen olduğuna göre, seninle konuşmam gereken bazı önemli şeyler var."

"Bekleyebilir mi?" King sordu.

"Normalde evet, ama-" Gunnar başladı.

"O zaman bekle." King uzun koridorda ilerlemeye devam etti ve duvardaki bir aralıkta gözden kayboldu.

Gunnar sinirli bir şekilde adamın arkasından baktı. Kötüleşen ruh hali için King'i suçlayamazdı. King'in çocukluğundan beri burada çalışan hizmetçiler Gunnar'a King'in savaştan önce ne kadar sevimli ve dışa dönük olduğunu anlatırlardı. Sanırım adamın evde de savaştığı şeytanları vardı. Gitmesine izin vermeyen kâbuslar. Şimdi de anne ve babasının trajik kaybıyla King'in yeniden neşelenmesi için daha da fazla zaman geçmesi gerekecekti.

Eğer öyle bir şey olduysa.

King'in ihtiyacı olan şey yaşamak için bir nedendi.

Bu düşünce Gunnar'ın aklına bir fikir getirdi. Kuyruğunu çevirdi ve muhtemelen dışarıda, arazide, o günkü işlerini bitirmekte olan Declan'ı bulmaya gitti.

Declan bir anlamda yalnız biriydi. King'le hiç anlaşılamamışlardı. Ya da Gunnar'a öyle söylenmişti. King her zaman münzevi olduğu için ikisi arasında pek bir etkileşim görmemişti. Gunnar Declan'a aldırımıyordu. Özellikle de bir melez için. İçine kapanıktı, işini yapıyordu ve sorun çıkarmıyordu. Gunnar'a göre Declan iyi bir adamdı.

Gunnar hemen Declan'ı arazinin sınırına yakın bir yerdeki alet kulübesinde buldu. Declan, Gunnar'ın kilometrelerce öteden geldiğini duyunca başıyla selam verdi. Gunnar adama gizlice yaklaşmaya çalışmıyordu. Yaklaşmasını bilerek fark edilebilir hale getirmişti.

"Senin için ne yapabilirim, Gunnar?" diye sordu. Kirli sarı saçları geriye doğru toplanmış, ensesinde bağlanmıştı. Sıkı çalışmasından dolayı sakalından ter damlıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Gunnar. "King hakkında."

Declan içini çekti ve Gunnar'la yüzleşerek buz gibi mavileriyle ona baktı. "Şimdi ne yaptı?"

Gunnar, "Beni endişelendiren yapmadıkları," dedi.

Declan kulübeyi kilitledikten sonra döndü ve dış duvara yaslandı. "Aramızda kaybolmuş bir aşk olmadığının farkındasın, değil mi?"

Gunnar, "Bana da ama beni dinleyin," dedi. "Eğer bir şeyler yapmazsak bu iş önümüzdeki birkaç ay içinde batacak. Sık sık takılmadığımızı ve seni çok iyi tanımadığımı biliyorum ama bu işi kaybetmenin istediğin bir şey olmadığı varsayımını kadar şey biliyorum. Bence King'in uğruna yaşayacağı bir şeye ihtiyacı var. Dört gözle bekleyeceği bir şeye. Ve bunu başarabileceğimizi düşündüğüm bir yol var."

Declan kocaman kollarını önünde kavuştururken homurdandı. "Sana iyi şanslar."

"Ben ciddiym. Başlangıç olarak bir müdür tutmalıyız. Otel son birkaç aydır zararda ve cenaze töreni de ucuz değildi. Ama otelin yüzü olacak başka birine ihtiyacımız var. Muhteşem ve King'in dikkatini çekecek biri."

"Çöpçatanlık mı yapıyorsun? Gerçekten bir kadının King'i deliğinden çıkaracağını mı düşünüyorsun?" Declan sordu.

Gunnar omuz silkti. "Bir şeyler olmak zorunda yoksa ikimiz de yakında işsiz kalacağız."

"Bir kızın işe yarayacağından cidden şüpheliyim," dedi Declan. "Ne kadar güzel olursa olsun. Gecenin kadını işe alıp bu işi bitirseniz daha iyi olur. Yöneticiye gelince, birkaç el ilan hazırlayacağım. Bir dahaki sefere pazara gittiğinizde onları dağıtabilirsiniz."

Gunnar iç çekti. Umduğu şey bu değildi ama en kötü senaryo da bu değildi. Declan ona gülüp geçebilirdi. Yine de, elde ettiğinden biraz daha fazlasını ummuştı. "Pekâlâ. Pekâlâ. Ama içimden bir ses sözlerini yiyeceğini söylüyor."

Declan çarpık bir gülümseme takındı. "Göreceğiz dostum."

Gunnar vedalaştı ve plan yapmak için odasına yöneldi. Eğer Kral'a layık bir kadın bulacaksa, normalde gittiğinden daha uzaklara gitmesi gerekecekti. Böyle bir kadını bulmak giderek zorlaşacaktı. Gunnar erzak almak için uğradığı kasabalardaki kadınları biliyordu ve hiçbirini aradığı kadının yanına bile yaklaşamıyordu. Daha uzağa gitmek tek seçenektir.

Odasına girdiğinde, ülkenin bir haritasını çıkardı ve Şato'nun çevresindeki birkaç yeri daire içine aldı. Bunlardan biri de *Fleuveville* kasabasıydı. Gözlerini kasabaya dikti ve neden oraya gitme isteği duyduğunu merak etti. *Dusang* ormanının dışında kalıyordu. Oraya daha önce hiç gitmemişti ama bir mıknaş gibi onu oraya çağırıyordu. Şimdi sadece oraya gitmek için zaman ve iyi bir bahane bulması gerekiyordu.

Bu cızırtılıateşli ve kirli ters okumaya devam edin., harem romantizmini Kindle Unlimited'ta

TÜM KİRLİ PARANORMAL PERİ MASALI HAREMİ VE SERİSİNİ BURADAN EDİNİN

Dirty Paranormal Fairytale Haremland serisindeki tüm kitaplar buharlı, bağımsız, ters harem shifter romanlarıdır bir HEA ile ve Kindle Unlimited'ta okumak ÜCRETSİZ.

Kitap 1: Güzellik ve Canavarları

Kitap 2: Alice ve Şekil Değiştirenleri

Kitap 3: Goldie ve Ayıları

Kitap 4: Read ve Ejderhaları

Kitap 5: Sindirella ve Vampirleri (çok yakında)

LISA'S INSIDER CLUB

Hayranlara özel bilgiler, yeni sürüm bilgileri ve ara sıra ücretsiz hediyeler için [içeriden grubuma](#) katılın. Size ASLA spam göndermeyeceğime söz veriyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

